

Cena Společnosti Agathy Christie

povídky soutěžící o Cenu v roce 2015

Dokument obsahuje povídky, které soutěží o Cenu Společnosti Agathy Christie za rok 2015. Tvoří je jak příběhy, jež vychází ve sborníku nejlepších detektivních povídek roku soutěžících o Cenu Havrana organizace autorů detektivek AIEP, tak povídky zaslané přímo do našeho klání. Řadíme je v abecedním pořadí podle názvu.

Povídky může hodnotit jakýkoliv člen Společnosti Agathy Christie a systém hlasování je stejný jako v předchozích ročnících: K dispozici máte **6 bodů**, které můžete **libovolným způsobem rozdělit mezi povídky**, popř. je udělit jen jedné povídce. Své hlasování můžete posílat na e-mailovou adresu **hlasovani@agatha.cz** do 20. srpna 2015.

Slavnostní vyhlášení proběhne společně s dalšími cenami za českou detektivní literaturu na konci léta nebo podzim 2015.

Povídky neprošly jazykovou redakcí, pouze je do jednotné grafické podoby převedl Marek Veselý.

Přejeme pokud možno příjemné čtení!

Juan Zamora

místopředseda Společnosti Agathy Christie

Báječní bratři

V běhu uhánějícího času se vzpomínky čím dál častěji vracejí do období dětství. Snad proto jsem si pomocí internetového vyhledávače nechal předvést dávné fotografie naší předměstské čtvrti. Ulice bez aut, stará otevřená tramvaj postávající na konečné smyčce před základní školou, dřevěné ohrady v místech, kde dneska stojí nové domy. A taky jeden obrázek. Podzimní večer v naší ulici. Zářící lampy a rozsvícená okna v nízkých domech, na střechách proti stále ještě světlejšímu nebi malebné komíny a starobylé televizní antény. Atmosféra trochu připomínala malby Jakuba Schikanedera, autor uveden nebyl, ale já ho znal. Karel Plaček. Nepříliš úspěšný akademický malíř, který se živil jako mzdový účetní ve smíchovské Tatrovce, ale přesto se choval jako výtvarnický bohém. Nosil rozevlátou pelerínu, známé zdravil poněkud divadelním smekáním klobouku s širokou krempou. Názory na úroveň jeho talentu byly obecně dosti skeptické, nepamatuji si, že by někdo ze sousedů stál o nějaký jeho obrázek. Jednou jsem ho ale viděl při práci. Tenkrát, po rozsáhlé opravě tramvajových kolejí, silničáři vyasfaltovali plácek před hospodou U krále Jiřího. Tam jsme jako kluci se zlamanými hokejkami a odřeným tenisákem hrávali to, co se dneska vznešeně jmenuje florbal, malé holky pak na drsný povrch malovaly skákací panáky. Pan Plaček se tenkrát vracel z města v báječné náladě a z široké kapsy svého haveloku vytáhl krabici s barevnými křídami. Zaklekl na asfalt a začal kreslit. Páni, ten to dovedl. Obyčejný plácek se zvolna změnil v džungli plnou lvů, opic a barevných ptáků, na celou tu divokou zahradu pak dohlíželi dva panáci trochu připomínající kariatury Voskovce a Wericha.

Přibližně po půl hodině byl Karel Plaček hotov, zvedl se, oprášil si kolena a důstojně odešel domů. Jeho díla se okamžitě ujaly děti. Zvířata dostala jména. Žirafa byla pokřtěna na Aminu, z nosorožce se stal

Jindřich a lev obdržel vznešený titul Rex. Dva kamarádké panáky dětské písmo označilo za Báječné bratry.

O týden později byl akademický malíř při loupežném přepadení místní odbočky státní spořitelny zastřelen.

Vražda. To byla událost, která převrátila poklidné předměstí vzhůru nohama. Něco tak hrozného by se vlastně mělo před dětmi utajit, jenže na druhé straně, zabijácký lupič byl dosud na svobodě, a právě proto bylo nutno i ty nejmenší před možným nebezpečím varovat.

Ve škole se nevzděchného úkolu ujal tělocvikář Michálek. Chraplavým rozhlasem svolal žactvo do tělocvičny, kde se dosti mlhavě zmínil o hrozném a neodpustitelném činu a nabádal, abychom se necourali po ulicích, nechodili na opuštěná místa a po vyučování ukázněně zůstávali v družině nebo mířili přímo domů.

„Co se vlastně stalo?“ chtěl vědět Kája Ketner.

„Zlý člověk, který toužil po cizích penězích, velice ublížil našemu sousedovi.“

„Komu?“

Místo dopovědi jsme se dozvěděli, že policie jistě pachatele brzy dopadne, ovšem do té doby musíme zachovávat velikou opatrnost.

Školní zvonek zařinčel, rozešli jsme se s pocitem, že toho o celé záležitosti víme víc, než pan učitel. Honza Votýpka měl totiž strýčka zaměstnaného na kriminálce, a tím pádem jeho důležitost v těch časech náramně stoupla.

„Zastřelili starýho Plačka,“ oznámil šeptem, „přímo ve spořitelně.“

Časem se nám podařilo celou záležitost trochu zmapovat. V pátek, v půl čtvrté odpoledne, si akademický malíř zašel do malé odbočky spořitelny na konci naší ulice vybrat nějaké peníze. Přistoupil k přepážce, za kterou seděl brýlatý úředník, a právě v tu chvíli vtrhl do místnosti chlap s kuklou na obličeji a s bouchačkou v pěsti. Odstrčil Plačka a nacpal do okénka plátěnou tašku.

„Prachy,“ zařval.

Vedoucí odbočky začal váhavě vyndávat ze zásuvky bankovky. Moc jich nebylo.

„Trezor!“ zavelel útočník.

Tenkrát ještě neexistovaly časované bezpečnostní zámky, úředník spořitelny tedy otevřel dveře nedobytné pokladny a pomalu nosil balíčky stokorun k připravené kabele. Při druhé či třetí cestě se mu podařilo stisknout skryté tlačítko poplašného zařízení. Siréna v ulici se rozeřvala.

Lupič popadl svou kořist a snažil se co nejrychleji vypadnout. A tehdy se mu do cesty postavil pan Plaček.

„Uhni!“

Malíř neuhýbal, stál pevně jako románový kavalír. Potom třeskl výstřel a Plaček se zhroutil na podlahu. Útočník přeskočil ležící tělo a pádil pryč.

„Prej se tam žádná nábojnice nenašla,“ sdělil nám tajuplně Votýpka.

„A co má bejt?“

„Že měl nejspíš revolver. Tam zůstávají vystřelený náboje v bubínku.“

Tvářili jsme se, že taková samozřejmost je nám přece jasná, i když to nebyla pravda. Policie, v té době se jí ovšem říkalo Veřejná bezpečnost, dorazila na místo poměrně rychle, celá čtvrť byla uzavřená motorizovanými hlídkami. Lupič přesto zmizel. Nasazen byl i služební pes, který sledoval stopu vedoucí přes ulici do průjezdu protějšího domu. Nikdo z obyvatel toho předměstského činžáku si však žádného maskovaného chlapa nevšiml.

Ředitelka základní školy rozhodla, že až do vyřešení případu se nebude žádné dítě zaměstnaných rodičů potloukat po ulicích s klíčem na krku, a učitelé měli tím pádem práci navíc. Nejčastěji se nám vě-

noval tělocvikář. Naštěstí bylo krásné slunné babí léto, chodívali jsme za město do polí, kde se hrály nej-různější hry. Vybíjená, přehazovaná kriketovým míčkem, nebo pasák, což byla taková tuzemská napodo-benina zahraničního softbalu. Jednou, po skončení takového utkání, jsme posedávali na okraji třeshňového sadu a Michálek nám vysvětloval, že nemusíme mít žádný velký strach. Lupiči totiž zpravidla neubližují malým dětem, zatímco nebezpeční pedofilní pánové zase nevylupují spořitelny.

Dnes jsou bulvární deníky plné senzačních policejních zpráv, v době mého dětství se o zločinu příliš nepsalo, výjimku představovala snad jen Večerní Praha. Stručně vylíčila průběh přepadení a k tomu za-svěceně dodala, že kriminalisté už vědí, jak se pachateli podařilo z místa činu zmizet. My to věděli taky. Celá naše čtvrť ležela v širokém údolí, které během milionů let vyhloubil takový docela malý, nenápadný potok. Ten prakticky už celý zmizel pod domovní zástavbou, jen v několika málo místech ještě tek l v otevřeném korytě, žádná velká krása to však nebyla, voda v něm představovala páchnoucí břečku. A právě na dvorku domu stojícímu naproti spořitelně bylo místo, kde potůček mizel v klenuté štole, kte-rá ho pod dalšími baráky a ulicemi odváděla do Vltavy. Ta temná, potkany zamořená chodba, nás kluky vždycky zajímala, Kája Ketner se Standou Velebitem ji dokázali projít celou až k řece. Dost jsem je za to obdivoval, já sám se nikdy neodvážil dál, než na takových padesát metrů, od malička trpím klaustrofobií a stísněné prostory osvětlené jen mihotavou září baterek mi nedělají dobře.

„Z toho plyne,“ řekl moudře Čeněk Svatoš, „že ten pachatel to tady náramně dobře zná.“

Měl pravdu, o vodní štole vědělo jen poměrně málo místních lidí, nebyla to atrakce, s níž by se někdo chlubil.

„Takže někdo zdejší.“

Představa, že nějaký soused, se kterým se denně setkáváme na ulici, je ve skutečnosti lupič a vrah, na-háněla husí kůži, ale zároveň magicky přitahovala.

„Pan Velek? Nádvorník, nebo Vašák?“

„Hele, Vašák to určitě nebyl. Ten jel to odpoledne na chatu, co ji má postavenou na Sázavě.“

„Jak to víš?“

„Viděl jsem ho na nádraží v Braníku.“

Probírali jsme jednotlivé možnosti jednu po druhé, zpravidla však byl časem každý z podezření očištěn. Nakonec jsme dospěli k závěru, že to nejspíš udělal starý Pinkas, což byl místní výtržník a opilec, se kte-rým byly pořád nějaké potíže. Nezdálo se ovšem, že by si z našeho obvinění něco dělal. Když na něj jednou Čenda z bezpečné dálky zavola l: Ty vrahu! Pinkas jenom mávl rukou a klidně zapadl do hospody U krále Jiřího.

Policie pracovala po svém. Skupina chlapíků v ochranných armádních pláštích prohledala celou stoku, a podle dobře informovaného Votýpky se prý ve vodě podařilo najít revolver s jedním vypáleným nábojem.

„Vražedná zbraň?“

„To se ukáže až po balistických zkouškách.“

Vím, že jsme tenkrát čekali na výsledky dosti netrpělivě, časem Honza prohlásil, že to klaplo, je to ta zabijácká bouchačka. Říkal to však dost nepřesvědčivě, asi to doopravdy nevěděl, ale nechtěl ztratit svou důležitost. Ostatně, o průběhu vyšetřování toho nevěděl víc. Jak se později ukázalo, kriminalisté měli od začátku jednu dost důležitou stopu, o níž se z pochopitelných důvodů nikomu nezmiňovali. Mezi penězi uloupenými z trezoru pobočky spořitelny byl i balíček stokorun, které pocházely ze zcela nové emise, a banka měla tím pádem zaznamenána jejich sérii i čísla. Okamžitě byly informovány všechny peněžní ústavy v republice a v pražské oblasti vyšetřovatelé žádali o spolupráci i vedoucí jednotlivých obchodů a restaurací. Na první pohled to vypadalo jako zoufalé hledání jehly v kupce sena, ale nakonec to opravdu vyšlo. Tři stokoruny z hledané série se objevily v tržbě sázkového turniketu na závodisti ve Velké Chuchli. A slečna přijímající jednotlivé tipy si na chlapíka uzavírajícího nezvykle vysokou sázku trochu pamatova-

la. Sázel na vítěze třetího dostihu, podle všeobecného očekávání to měl být kůň Petronius, jenže po jakési strkanici před cílovou rovinkou vypadl tento jednoznačný favorit z tempa a doběhl do cíle jako druhý. Pro výhru se tím pádem už podezřelý muž nedostavil.

„Táta měl dost dobrou náladu,“ prohlásil Honza Votýpka ve snaze neztratit roli zasvěceného informátora, „a to má vždycky, když se vyšetřování daří. Už to nebude dlouho trvat a toho lumpa seberou.“

S dětskou prostotou jsme předpokládali, že policisté nasadí želízka na zápěstí právě panu Pinkasovi.

„Vždycky smrděl korunou, a teď hostí celej lokál,“ tvrdil Kája Ketner, který každý večer chodíval do místní hospody tatínkovi se džbánkem pro pivo. „Není to divný?“

Zdálo se nám to náramně usvědčující, ale pro jistotu jsem se na zmíněné rozhazování přeptal hostinského Janoty. Ten ovšem hodnotu důkazu poněkud zpochybnil. Jiří Pinkas prý slavil narozeniny a opravdu objednal pro stůl štamgastů rundu fernetu, jenže při závěrečném účtování neměl dost peněz a nechal si dluh napsat na futro. Měl jsem pocit, že tak se snad nechová člověk, který nedávno vyloupil spořitelnu. Leda by byl obzvláště rafinovaný.

Policisté si dětských podezření nevšímali, pracovali po svém. Výše prohrané sázky napovídala, že hledaný chlapík nejspíš nebude náhodný návštěvník dostihů, jaký se na závodišti objeví sotva jednou za sezonu, ale zkušený hráč. Petronius byl tehdy bezkonkurenčně nejlepší dostihový kůň roku, i desetiprocentní výhra představovala pro odborníky téměř zaručený zisk. Kriminalisté proto předpokládali, že podezřelý muž příští neděli přijde do Chuchle zase, a pokusí nahradit nečekanou ztrátu.

Slečna, která ho mohla poznat, tentokrát žádné sázky nepřijímala, ale ve společnosti dvou kriminalistů v civilu se procházela mezi návštěvníky dostihů a oči měla na stopkách. Marně. Teprve o týden později léčka vyšla.

„Támhle stojí,“ šeptla.

O ohradu padoku se opíral chlapík ve světlém balonovém plášti.

„Jste si tím jistá?“

„Ano,“ řekla pevně.

Detektivové k podezřelému muži přistoupili a ukázali mu odznaky kriminálky. Nechal se odvést tiše a nenápadně, jako beránek.

„Už ho mají,“ oznamoval nadšeně Honza Votýpka.

„A kdo je to?“

„To přesně nevím. Ale je to hráč.“

Následovala krátká přednáška o neoficiálních sázkách na koně, Standa měl od svého otce dosti podrobné informace. Nelegální bookmakeři prý při závodech nevybírají žádné peníze a zásadně si nic nezapisují. Stačí k nim přistoupit, zeptat se na kurz a oznámit výši sázky. Tím je

dohoda uzavřena. Večer pak se v nějaké klidné kavárně peníze inkasují a vyplácejí.

„To je fajn,“ mínil Čenda. „Ten kdo prohraje, se tam prostě neobjeví.“

„To si ještě nikdy nikdo nedovolil,“ řekl Votýpka přesvědčeně.

Temná hrozba asi opravdu fungovala a zadlužený sázkař ze strachu před nejasnými následky popadl revolver a šel vybrat spořitelnu. Chudák pan Plaček měl prostě smůlu, byl v nesprávném čase na nesprávném místě. Možná, že kdyby se mu občas podařilo prodat nějaký obraz, nemusel si chodit vybírat úspory.

„A zejtra odpoledne bude rekonstrukce.“

„Cože?“

„Prostě se celý přepadení znovu přehraje jako na divadle. Chápete?“

To jsme si samozřejmě nemohli nechat ujít. Ředitelka základky sice v družině připravovala cosi jako

podzimní úpravu školní zahrady, ale utekli jsme ještě před tím, než se začal hrabat trávník. V okolí odbočky české spořitelny byla spousta uniformovaných policistů, kteří se snažili udržet zvědavce v uctivé vzdálenosti. Teprve po dobré hodině přijely dva černé automobily, z toho prvního vystoupilo několik civilistů, jeden z nich měl na krku zavěšený velký fotoaparát. Z druhého vozu vytáhli dva detektivové chlapa se spoutanýma rukama.

„To snad není pravda,“ vyhrkl Kája Ketner.

Měl jsem docela stejný pocit. Ten spoutaný muž byl totiž náš učitel tělocviku František Michálek.

Sundali mu želízka, do ruky strčili kabelu a jakousi atrapu zbraně, Michálek pak sám vstoupil do spořitelny. Přibližně po pěti minutách se rozječela siréna, tělocvikář vyrazil ven a klusal k protějším domu. Fotograf to všechno pečlivě snímkoval. Dolů do stoky už se nelezlo, představení skončilo.

Vyšetřovatelé znovu nasedli do aut a odjeli. Na docela malý okamžik jsem za zadním okénkem služebního sedanu zahlédl bledou tvář ohlížejícího se učitele Michálka.

Babí léto toho roku v polovině října skončilo, přišly podzimní deště, které z asfaltového plácku před hospodou U krále Jiřího smyly poslední dílo malíře Plačka. Zmizeli nosorožci, žirafy i opice, jen dvojice klaunů, kteří na tu rajskou zahradu dohlíželi, zůstala až do prvního sněhu. Kresba opakovaným obtahováním sice ztratila svůj původně elegantní tvar, ale každé dítě v ulici vědělo, že jsou to přece Báječní bratři. Teď, po tolika dlouhých letech, mě napadlo, že to možná byla největší pocta, jaké se kdy panu Plačkovi dostalo.

Procházelo nám to dlouho a už jsme si mysleli, že nám to bude procházet pořád. S miláčkem jsme se do sebe zakoukali jako dva pubertáči.

Začalo to nevinně - povídání, posezení u kávy, půjčování oblíbených filmů, čtení stejných knížek, telefonáty, esemesky, procházky. Jedinou vadou na kráse našeho úžasného vztahu bylo, že jsme tyhle nevinné zábavy, co dokáží vzpružit tělo a osvěžit mysl tak neuvěřitelně, že to pochopí jen ten, kdo to sám právě prožívá, provozovali v hodinách, o které jsme oba okrádali své vlastní rodiny. Doma jsme sice byli o to milejší, veselejší a energičtější, ale to v žádném případě nemůže omluvit ten smutný fakt, že jsme své zákonné partnery obírali o čas, který měl patřit jen a jen našim oficiálním vztahům, a který jsme mohli a měli legitimně proklíbat u televize, prohádát nebo pronakupovat. A stejně tak jsme obírali i naše děti – a tady už nešlo jen o absenci času, ale i výchovy. S hlavou ve hvězdách a úsměvem v duši se mnohem hůř peskuje kvůli špatným známkám, nedojedené mrkvi či hodinám stráveným u počítače, nemluvě o tom, že zakazování prvních randeuz-vous vašich ratolestí vám za těchto okolností připadá poněkud pokrytecké.

Zkrátka jsme se úplně vznášeli.

Ale ať nám naše láska připadala seberomantičtější a sebe inspirativnější, nic to nemění na tom, že jsme se chovali jako dva prolhaní hajzlíci a pořádná paka k tomu. Nicméně srdci neporučíš, obzvláště když ani nechceš. Brzy nám přestalo stačit si hledět do očí a držet se za ruce, zatížené zasnubními prsteny a jizvami nasbíranými na cestách životem – já měla rozražený palec následkem mdlob v šestinedělí a miláček zjizvený prsteník jako vzpomínku na stavbu rodinného hnízda. Ale zlatu i ranám navzdory jsme si byli s přicházejícím se jarem stále blíž a blíž a jak se oteplovalo, stávaly se z našich původně nevinných vycházek čím dál vilnější výlety do přírody. A jejich účelem už nebylo jen objevovat krásy krajiny nebo si v klidu popovídat o tak zásadních tématech jako je hudba či houbaření.

Někdy touhle dobou jsme totiž začali sbírat kešky.

Hledání těchto malých bezcenných pokladů nám poskytovalo nejen pocit dobrodružství, v dnešní bezpečné, zmapované a logické době tak vzácný, ale navíc se ukázalo jako perfektní záminka pro výšlapy, které se stále tvářily bezcílně, ale jejichž účel byl zřejmější a zřejmější – co nejdál od všeho a od všech, někam, kde nás nikdo nezná a pak stále pryč, tam, kde nikoho nepotkáme a pak ještě dál a hloub a znova a klidně ještě jednou.

Kešky nás přiváděly do míst, kam by nás jinak nikdy nenapadlo se vydat. Některé byly ukryté podél frekventovaných cest či u mudly hojně vyhledávaných turistických atrakcí, ale jindy nás souřadnice zavedly přímo do lůna přírody. Podle sešlapání trávy či olámanosti křoví se dalo dopředu odhadnout, jak často je místo navštěvované kačery a uvnitř umělohmotné krabičky, nevyfouknuté PET lahve či jiné voděodolné skryše nás pak čekaly sešitky či mnohokrát přeložené papíry s daty nálezů, leckdy velice řídkými. Někde jsme kromě ownera byli prvními návštěvníky i po více než roce, z takových objevů jsme pak mívali největší radost.

Ve víru těchto vášní, neboť sběr kešek se nám také pomalu vymkl z ruky, a zmalátnělí stále žhavějším sluncem jsme přestávali být opatrní. Nejprve jsme se začali upisovat do sešitů v jednotlivých keškách, protože naše jména napsaná vedle sebe vypadala tak neodolatelně, a pak jsme si založili i elektronické účty a nálezy si hned na místě zalogovávali přes chytré telefony, abychom ani jeden jediný nezapomněli. Účty se tak staly tajnou mapou naší lásky – měli jsme záznamy o tom, kde a kdy jsme byli a pod každou objevenou keškou jsme navíc připisovali dvojsmyslné logy, které nám měly připomínat, co jsme při jejím hledání všechno zvládli. Na našich keš-účtech jsme těmhle výletům do jiných světů začali přezdívat „bodycaching“ a připadali jsme si ohromně vtipní a nadmíru duchaplní a sami dva proti celému světu.

Čas ale neúprosně běžel a přišlo opravdové léto, prázdniny, a já s malým odjela na chalupu pár kilo-

metrů od šumavského Vimperku, chodili jsme na houby a na borůvky, po výletech, hodně jsem četla, s ob-
sedantní nostalgií sbírala kešky v blízkém i vzdálenějším okolí a denně se alespoň po telefonu ujišťovala,
že jsem stále ještě vroucně milující a horoucně milovaná. Pravidelně jsem děkovala bohu za moderní tech-
nologie, ty vymoženosti, které umožňují zkracovat vzdálenosti mezi planoucími srdci v podstatě na mi-
nimum.

Pak se miláček náhle nevysvětlitelně odmlčel.

Nebral telefon, nereagoval na esemesky, neotvíral maily. Začínala jsem pomalu panikařit, ale neměla
jsem žádný rozumný nápad, jak z podhorské samoty, díky miláckově oněmělému mobilu se náhle promě-
nivší v zoufalé vyhnanství, zjistit, co se děje.

Pak přijel můj dramaticky se tvářící manžel a já začala tušit, že jsme prozrazeni. Nevím, co přesně za
tím bylo, zda nesmazané maily, nějaký „dobrý kamarád“ nebo výpis telefonních hovorů, ale podle toho,
co na mě manžel nesouvisle chrlil, nás nejspíš zradil náš milovaný bodycaching. Nevěděla jsem, zda se
můj muž také přihlásil na geocaching.com a odhalil naše logy či zda se naboural do mého účtu a ani jsem
to vědět nepotřebovala. K neštěstí mi plně stačila informace, že o nás ví, o nás, i našich hrách, a bude se
mě za každou cenu snažit přinutit se toho všeho vzdát, všech těch ukradených chviliek radosti a bezsta-
ročné volnosti.

Rozhodla jsem mlčet po celou dobu, co na mě manžel křičel, ať s „tím“ okamžitě skončím. Mlčet a nic
planě neslibovat, neboť jsem si už nějak nedokázala představit život bez dalších nových kešek. Pak ko-
nečně odjel, nechal mě mému trudnému bilancování, utrápenému vzpomínání a chaoticky vířícím myš-
lenkám a objevil se až další den. Už nekřičel. Vzal můj mobil, tak pečlivě a tak zbytečně promazávaný,
připojil se k mému účtu a předvedl mi tři fungl nové kešky, založené jen pár set metrů od naší chalupy.

„To je pro tebe. Začni u té nejbližší. Dělej. Hned.“

Zmatenou mě vystrčil ven a já se jako ovce vydala na polní cestu, kam mě naváděly první souřadnice
(N 49° 05.407 E 013° 40.939). Došla jsem až k ostrůvku, který uprostřed nehostinných polí tvořila rozloží-
tá stará lípa stínící rozviklanou lavičku neuměle ztlučenou z fušersky ohoblovaných prken. Výhled odsud
byl nádherný – hned za žlutnoucími lány a zelenými loukami přerušeny v dálce sem tam červení střech
nebo modří vody se zvedaly šumavské svahy a vrcholky.

Kešku jsem našla okamžitě, jak jsem spustila oči z uklidňující vyhlídky, ve stínu pod lavičkou se krčila
krabíčka od kinofilmu, jen nedbale zakrytá loňským listím. Uvnitř papír se souřadnicemi další schránky,
žádné podpisy, žádné pozdravy, jen ten zářivě bílý papír s pár číslicemi a pod ním ukrytý kovový kroužek.
Obrátila jsem krabíčku a na dlaň se mi vykutálel prsten, žádný šmuk, jaký obvykle do kešek schovávají na
památku děti, ale opravdový zlatý šperk, i s puncem. Napadlo mě nejprve, že prsten má být pro mě, dar
od manžela na usmířenou, ale byl příliš velký a navíc nošený, odřený a s vyrytým datem víc než dvacet let
starým. Nedávalo to žádný smysl a já po těch propřemýšlených dnech neměla už sílu dumat nad čímko-
liv, takže jsem prsten i papír jednoduše zastrčila zpátky a vydala se k další keši (N 49° 05.388 E 013° 40.743).

Ta byla ukrytá důmyslněji – umělohmotné oko víčka z nevyfouklé PET lahve na mě vykuklo až po pár
minutách hledání z větve borovice v lesíku mezi poli. Vyšroubovala jsem sytější červené víčko a z podlouh-
lé tmavé schránky jsem si přímo na dlaň vysypala NĚCO, něco divného, co na první pohled vypadalo ja-
ko lidský prst. A opravdu to prst byl, mužský prsteník, kdysi zjizvený a nyní čistě odseknutý, jak jsem zjistila
během těch vteřin, než mi došlo, že se mi to nezdá a kdy jsem jen nevěřícně zírala, těsně před tím než
jsem to hrůzné překvapení instinktivně odhodila co nejdál od sebe. Ale jakákoliv vzdálenost už nemohla
zastříti, cože jsem to právě držela v ruce.

V tuhle chvíli jsem se měla otočit, otočit se a utéct co nejdál, ale něco, nějaký sebedestruktivní mor-
bidní ovčí pud mě přinutil dokončit zoufalý úkol, pokračovat a najít i tu třetí a poslední kešku.

Navigace telefonu mě dovedla na souřadnice 49°5.61428'N, 13°43.90093'E, dovnitř dávno opuštěného
zemědělského areálu, ke skřípajícím vratům staré stodoly. Počkala jsem, až si moje oči zvyknou na tmou

a teprve pak jsem vstoupila. Rozhlížela jsem se kolem sebe, po starém haraburdí, dávno zrezlých strojích, polámaném nářadí a tisícem nepotřebných krámů schovávaných pro strýčka příhodu. Keška mohla být prakticky kdekoliv, bez hintu bych tady taky mohla hledáním strávit týdny.

Vrata zaskřípěla, jak se jimi prohnal vítr, a mně na temeno hlavy s pozvolným tlumeným plesknutím dopadlo něco vlhkého. Vzhlédla jsem ke stropu stodoly, kde se pomalu houpal starý prorezlý sud, přivázaný na laně, které s každým pohybem jemně zavržalo.

Na sudu bylo modrým sprejem nastříkáno jediné slovo „BODYCACHING“ a zpoza víka pomalu odkapávala už ztuhlá krev.

Vysvětlivky: *Mudlové = ti, kteří nehledají kešky; Kačeři = ti, kteří hledají kešky; Owner = zakladatel a správce kešky; Logy = komentáře k jednotlivým keším na webu geocaching.com; Hint = nápověda ke kešce*

Pracovníci týmu mordparty se prostorem malé garsonky pomalu propracovali k oknům. Po zajištění posledních otisků prstů vytáhli rolety, aby se mohli na místě činu rozhlédnout v denním světle. K vraždě bez pochyb došlo po setmění. Těžko si představit, že by vrah, případně vrazi, spouštěli rolety před činem a oběť souhlasila. Tři hrnky s čajem na stole, žádné šálky, ale důkladné půllitráky nalila oběť, jiné otisky prstů než majitele garsonky se ovšem na glazuře nenacházely. Tedy dvě až tři cizí osoby, podle objemu hrnků – muži, vnikly do bytu bez použití násilí. Své daktýlky setřeli. Čtyřicetiletý muž – Václav Šíma, geodet, rozvedený, zůstal ležet v křesle se zmodralou tváří a tenkou striangulační čárou na krku. Jeho sestra otevřela vlastními klíči a zavolala bez zaváhání přímo na kriminálku. Major Šinták přestal inhalovat genia loci místa činu, nepřekážel, věnoval se vytěžování pozůstalé v kuchyňce.

„Myslíte, že váš bratr měl nějaké nepřátele?“

„Určitě ne, to je směšné. Váša by se mi svěřil. Jsem vdova, zůstali jsme tak sami pro sebe. Vidíme se v podstatě každý týden.“ Majorovi se dařilo otázky vedené ve stejném duchu modifikovat, ale odpověď zůstávala stále negativní. Jednoho až dva nepřátele určitě „Váša“ měl, možná tři, jinak by neležel bez známek života v lenošce. Rigor mortis pominul, patolog opustil místnost s odhadem doby úmrtí na tři dny. „Zkuste se optat Mirka Horáka, spolumajitele firmy. Moc slušný člověk. Ten snad by věděl.“

„Šéfe, zvoní mobil!“ ozval se poplašený hlas z pokoje. Technikovi se podařilo vrtníci přístroj vyjmout oběti opatrně z kapsy, samozřejmě rukavicí, major dobíhal na poslední zazvonění.

„Chytli jste číslo?“

„Jo, mám,“ mávnul rukou technik a ukázal popsané předloktí, „nějak jsem tu neviděl vhodný papír.“

„Tak to jsi pašák,“ major chválil nerad, ale občas musel. Na rozdíl od staříka Exnera, který vyznával tuhou kázeň, a ani to nejlepší se mu nezdálo být dost dobré. „Škoda, že s tím nemůžeme nic dělat hned.“ Nalezený mobil musel v první řadě projít rukama expertů. Žádné zvedání a komunikace s druhou stranou naslepo. Taková činnost by nahrávala případným obhájcům pachatele, manipulace s daty dávala možnost zpochybnění hovorů jako důkazu. Po dalších dvou hodinách práce skončily zamčené dveře pod pečeti.

–

Ne vždy platí, že spravedlnost mele pomalu, telefonní číslo zapsané na předloktí se objevilo ve svodce hned následující odpoledne. Patřilo fotografovi zemřelému na předávkování před šesti dny, volaný hovor vedli z protidrogového a nestačili se divit. Pokoušeli se dovolat na jeden z mnohých fotografových kontaktů a najít souvislosti.

Pan Mirek Horák, geodet, skutečně slušný člověk – podle oblečení, mluvy i trestního rejstříku, neslušně zaklel po odpovědi na důvod návštěvy kriminálky.

„Já mu říkal, ať se do takových blbostí nemíchá,“ začal mluvit slušně. „Někdo mu přinesl letecké snímky od Kleina, že je potřebuje přepočítat do současné transformace.“

„Máte na mysli Dušan Kleina,“ zeptal se bezelstně major a schytl shovívavý pohled.

„Ne, ten Němec, Emil Heinrich, měl odpovědnost za ukrytí archivů a pokladů Třetí říše. Vašek o tom mluvil s vočima navrch hlavy. Mělo se jednat o letecké záběry z roku čtyřicet tři z Hradištká. Koncentrační tábor a nějaká štola...“

„Poslyšte,“ majorovi Šintákovi svitlo, „máte na mysli ty aféry Mužíka a Gaensela, jak hledali a nic nenašli? Netušíte, proč se někdo s takovou věcí obrátil právě na vašeho kolegu?“

„Určitě se nikdo s takovou věcí nechtěl zviditelňovat u větších firem. A my máme dokonalý měřicí systém GPS, přesnost jeden centimetr, stál půl melouna. Já jsem o takový kšeft nestál. Jsou věci, které smrdí na dálku.“

„Dobře, pomineme zápach, viděl jste ty obrázky?“ Muž bez váhání přikývl. „Zkuste nám je alespoň přibližně načrtnout.“ Ohražený čtverec vedle silnice, naznačená šikmá úvozová cesta a na jejím konci obdélníček.

„To prý měl být betonový portál nad štolou. Že ho Němci v dubnu pětáctýřicet odstřelili,“ muž pochybovačně pokrčil rameny. „Za tím může být cokoli, určitě by po takové věci všichni šli, kdyby v tom nebyl háček. Naši, Němci, Rusové i Američani. A tohle,“ ukázal na velký čtverec, „má být koncentrační tábor, dva tisíce lidí, všichni prý zmizeli, protože pracovali v té štolě.“

Při domovní prohlídce předávkovaného fotografa bylo nalezeno množství fotografií, hlavně nahotinky, záběry domů a vilek pro realitní kanceláře. Nic, co by připomínalo tu pravoúhlou malůvku. Ateliér se zaprášenými reflektory, difuzní zrcadla, vše neslo známky nepoužívání. Poslední zakázka nesla datum přes půl roku prošlé. Ztracený čas vynahradil zvědavý mladík, který ze zvědavosti zapnul zvětšovač. V kazetě objevil založený negativ s deseti velmi podobnými záběry. Vesměs letecké, z různých ročních období, podle letopočtu v rohu – rok čtyřicet tři a dva tisíce tři. Přesně podle náčrtku. Silnice, úvozová cesta a velký ohražený čtverec s množstvím budov.

Obrázky odešly na zpracování do laboratoře kriminalistického ústavu a vrátily se za tři hodiny jako tři sady pozitivů. Podobnost s těmi geodetovými malůvkami nemohl zpochybnit ani nejzarytější pesimista. Major Šinták, bez ohledu na blížící se konec pracovní doby, zvedl telefon a v podstatě vnutil naléhavou schůzku Mirkovi Horákovi.

„Pane inženýre, jsou to ty obrázky?“ oslovený se usmál a bez zaváhání přikývl.

„Stoprocentně.“

„Moment,“ majora dráždila každá stoprocentní jistota, „nemluvíme o plnění plánu. Také pamatuji pětiletky za čtyři roky.“ „U nás to bylo stejné. Se Sovětským Svazem, s rukama až na zem. To jsme běhali po polích jen s trasírkami a čuměli do teodolitu. Mám jistotu. Podívejte se na tuhle vlasovou smyčku v polích, tu si pamatuji. Vidíte ji na všech obrázcích, možná částice prachu na původním objektivu. Jako pečť.“ Major s úžasem srovnával výseky dvou krajin. „Tady tomu říkal Vašek koncentrák, vidíte tu úvozovou cestu, jak končí pod portálem, určitě vjezd do tunelu. A když se podíváte na současné záběry, úvozová cesta je zastavěná domy. Ten poslední stojí přibližně na místě začátku tunelu. A jestli máte nějaké pochybnosti, nejde o podobnost. Podívejte se tady, ze silnice do koncentráku vedl můstek, uvidíte ho i na současném pohledu. Vaška napadlo použít ho jako etalon vzdáleností při přepočítávání vzdáleností.“ Potom následovala přednáška o transformacích a potížích s převodem azimutálních souřadnic, majorovi se stěželo podařilo přednášku ukončit, aby stihl návrat domů jen s menším zpožděním.

Po večeri se zašil do kuchyně, daleko od poslechu „Pošty pro tebe“ a podobných „Ordinací v hrůzové zahradě“. S kalkulačkou a odpichovátkem se pokoušel na kopii snímku vyřešit výpočet trojúhelníků, které by dokázaly totožnost geometrických míst hledaných bodů. Fotografie byly pořízeny v různých měřítkách a nestačilo je přiložit na sebe. Řešení vycházelo s rozdílem vzdálenosti rovné šířce dvou můstků.

„Á, na to bacha,“ syn Jaroslav se přiloudal k ledničce, zřejmě končila „pošta“. „Pythagora propíchl u Syrakus právě při podobné činnosti,“ jedním okem nakoukl otci přes rameno a odložil plnění zásob. Nechal si vyložit problém a nestačil se divit. „To už tenkrát měli takové možnosti? Vždyť je vidět každý stín. Podle úhlu to fotili v půl desáté. Jestli je sever dole.“

„Jestli jsi přišel vybělit ledničku, tak pokračuj. Nepotřebuju řeči, ale pomoc.“ Jára ovšem zapomněl na hlad a nechal se seznámit se situací. Navrhl řešení pomocí geometrické analýzy v kartézských souřadnicích a začal si čírat na vlastní list. Po půl hodině došel k rozdílu vzdáleností mezi polohou domu a portálu štoly dvakrát většímu.

„Tady něco nesedí,“ zvykl si hledat chyby ve svém okolí, a nakonec i našel. „Dívej, tati, to je přece divný. Na té původní fotce něco u můstku vrhá stín. Skoro to vypadá jako nějaká budka, a ty ji přičítáš k šířce můstku.“ Major se prudce nadechl, měl syna zahnat hned na začátku, bohužel si musel přiznat pravdu.

Mohlo ho napadnout, že u vstupní brány každého vojenského i trestního zařízení musí stát stráž a na tu nesmí přšet.

Jasně, strážní budka, která na ostatních fotografiích chybí.

Po opravě rozměru šířky můstku odchylka geometrického místa bodu místa změnila znak. Tedy, budova svou polohu, vzhledem k úvozu, posunula směrem na východ o vzdálenost rovnou čtyřem šířkám můstku.

„Járo,“ major vzdal úlohu jako neřešitelnou, „nikde ani slovo. Je to živý případ a jistě chápeš, jaký by to mohl být průser.“

„Jasně, rozumím,“ synek horlivě přikývl, „a mohl bych si vzít jedno tvoje pivo?“ Majora napadlo, že takové jednání příliš připomíná vydírání, přesto mlčky přikývl.

Ranní porady se zúčastnil expert z Kriminallistického ústavu a místo úvodu rozbil majorovu chatrnou hypotézu.

„V žádném případě se nejedná o film z roku 1943! Mám na mysli použitý fotografický materiál, takový je volně dostupný snad jen posledních deset let. Super jemnozrný bromid stříbra, malý div, že s ním v dnešní době někdo pracuje. „Mokrou cestu“ už snad nikdo nepoužívá. Když si na prvním snímku pomůžeme mikroskopem, zvětšení nad pět set, uvidíme mozaiku obdélníků, pixely. Ty nám prozrazují, že původní zdrojový snímek byl pořízen v digitální formě, případně prošel velmi kvalitním faxem. Další záběry prozrazují úpravy, v podstatě jen likvidují ostré hrany pixelů, nejspíš převzorkováním, tak rovné čáry a pravé úhly pixelů zmizí pod hranicemi zrn.“ Expert předváděl jednotlivé fáze na projekčním plátně i na fotografiích. „Tuhle práci dělal opravdický mazák s dobrým vybavením a zkušenostmi, měli byste se zeptat jeho. Mezi jednotlivými fázemi je použita drobná retuš a výsledek je fantastický. Kdybych poslední záběr exponoval na starý papír od Kodaku, budou všichni salutowat a přísahat, že vidí válečný originál.“ Do pauzy na očekávaný potlesk vpadl bez trošky úcty mladas.

„Mohl byste mi vysvětlit, kde se na tomhle záběru,“ zamával listem s vytištěnou fotografií, „vzala stejná vlasová smyčka, jako vidíme na posledních pěti předvedených fázích? To přece není terénní útvar. Stáhl jsem letecký záběr z roku padesát tři z internetu. Server „kontaminace“, jen tak pro zajímavost. Zeptal bych se autora, kdyby nebyl mrtvý. Tady není ani dům, ani portál. Jen prázdný úvoz.“ Majorovi na chvíli došel kyslík, musel se pořádně nadechnout.

„Zajímavé,“ expert požádal o světlo, rolety šly nahoru. „Tohle se většinou stává u záběrů převzatých z mikrofíše, prach na objektivu. Předpokládám, že tohle by se odborníkovi na fotografii určitě nestalo.“

„Já bych měl taky dotaz,“ zvedl ruku major Šinták, „je možné srovnáním více fotografií čistě matematicky přepočítat koordináty hledaného bodu?“

„Obávám se, že otázce příliš nerozumím,“ pokrčil fotografický expert rameny.

„Drobný příklad,“ přikývl major, „řešení tohoto případu možná stojí na dvou leteckých záběrech. Zřejmě jsou zabrané z různé výšky, jiná měřítko – a my potřebujeme ztotožnit jedno místo na obou.“ Ukázal na obdélníček portálu štoly a půdorys vilky. Na dva palce od obou se zřetelně v ploše světlého pole promítala stejná prachová částice.

„Jen teoreticky,“ experta myšlenka neuchvátila. Mávl rukou: „Každý objektiv má své jedinečné nelinearity, navíc náklon terénu zkresluje. Pro vámi zmíněné hledání musíte použít náročné geodetické transformace. Především najít markantní body pro každý záběr zvlášť, vepsat do mapy a teprve potom srovnávat. „Leda,“ expert si zlehka mlaskl, položil vedle sebe fotografie snímků z roku čtyřicet tři a padesát tři. „Tady by to šlo i bez nich. Dívejte!“ Ukazoval na mozaiku polí a lesa ležících vedle prázdné strže. „Máte docela kliku. Na obou snímcích vrcholí vegetační období, meze políček s různými plodinami tvoří síť. Stejný obrazec v prvním i druhém případě, viditelně do roku čtyřicet osm kolektivizace na Hradištko nedorazila. Průsečík linií mezí míří kousíček nad váš hledaný obdélníček a v druhém případě na kraj prázdné strže. Tedy, současný dům stojí na místě, jak vy se domníváte, štoly. S přesností na metry.“

Jednoduchá dedukce majora zmátla. Výsledek bez transformací, dvou hodin analytické geometrie, geodeta a GPS. Letecký záběr ze současnosti zabíral jen nic neříkající homogenní lichoběžník družstevního lánu.

„A co prachové částice na záběrech?“

„Ty s tím přece nesouvisíš. Autor je třeba použil jako značku, jako pečeť své práce, není nic snadnějšího než retuš. Proč se ho nezeptáte?“

„Už jsme říkali. Předávkování úmyslné nebo náhodné. Podle protidrogového – s vyloučením cizí osoby. Nejspíš to vypadá na sebevraždu, zlatou ránu, narkomana, který si sáhl na dno a za poslední peníze si pořídil čistou drogu,“ majorovi se nechtělo víc vysvětlovat, expert netrval na podrobnostech. „V každém případě děkujeme za vydatnou pomoc. Kam se máme obrátit při hledání zdrojového snímku?“

„Tak to bude trochu problém. Jednotný archiv neexistuje, musíte probrat ÚSTR, Vojenský kartografický ústav, další možné zdroje jsou v Dobrušce a něco v Pardubicích. Když se zeptáte na katastrální úřadu, nechybíte. Užitečné informace najdete i v geofondu České geologické služby v Kostelní ulici.“

„Tak, návod bychom měli,“ uzavřel major Šinták poradu, když za expertem z Kriminalistického úřadu zapadly dveře, „zbývají nám plné ruce práce.“

„Šéfe, a co motiv činu? Šíma určitě práci předal. U něj jsme snímky nenašli,“ ozval se mladší, který se vyznamenal nálezem snímků z roku padesát tři. Major přikývl, rozdělil práci a podařilo se mu telefonicky zastihnout Miroslava Horáka.

„Promiňte, že ruším, pane inženýre, ale potřeboval bych s vámi zkontrolovat možný motiv úmrtí vašeho kolegy Šímy.“ Geodet se na chvíli odmlčel.

„Víte.. Jak jsem vám říkal, něco mi na tom kšeftu smrdělo. Většinou se na nás obrací klient, který se někde hrdlí o cestičku nebo kousek záhonu. Přeměříme, a když je klient spokojen, zaplatí dobře a pozve na oběd. Pokud mu nepotvrdíme jeho nároky, nedá ani halíř, ale nic horšího se nikomu za celou mou praxi nestalo. Jenže v případě, že Šíma potvrdil místo tutového nálezu Štěchovického archivu nebo něčeho podobného, mohl se stát nepohodlným svědkem.“

„A není tu ještě třetí možnost?“ napadlo majora, vlasová smyčka dva palce od vstupu do štol mu nešla z hlavy. „Co když výsledky zfalšoval?“

„To vám, pane majore, nepotvrdím, ani nevyvrátím. Riskoval by snad vyškrtnutí z Komory geodetů a kartografů?“

„A za kolik?“ zeptal se major sám sebe v duchu a rozloučil se. Do oběda zbývalo přes půl hodiny, vhodný čas na další hovor. Vytočil, přesněji vymačkal spojení na Geofond, kde se musel k řediteli probít přes ústřednu a ostražitou sekretářku.

„Jo, to může říct každý, že je major. Tady šarže neplatí!“ Ani ředitel neplýtl důvěřivostí.

„Tak to zkusíme naopak,“ připustil major Šinták s pochopením, „dám vám svoje číslo a poprosím o laskavý zpětný hovor.“ Za minutu se ozval telefon a známý hlas.

„Promiňte, že jsem ze začátku byl strohý, ale lidi zkoušejí kdesi a snaží se naše služby spíš zneužít,“ omlouval se ředitel Geofondu. „Ať si někdo od vás vyplní badatelský list a může do archivu bez omezení.“

„To znáte, málo lidí a nevím, jestli se ptám na správné adrese. Letecké snímkování – Hradištko, 1943.“

„No, to bych doporučil spíš Dobrušku, ale už se tady někdo ptal na to samé před dvěma týdny.“ O majora se znovu pokusil kyslíkový dluh. „Nebojte, nehoří, v Dobrušce mají lhůty na vyřízení třicet dní a archiv není přístupný veřejnosti. Celuloidové materiály se musejí skladovat ve zvláštním režimu.“

Archivy Ústavu pro studium totalitních režimů vydaly přes čtyři tisíce dokumentů o Emilu Kleinovi. Během vězení si snad zkoušel příklady z analytické geometrie, každý papírek, každý kousek výpovědi byl zaznamenán, posléze ofocen. Jen žádná malůvka ani náhodou nepřipomínala mapu nebo hledaný letecký záběr. Data z katastrálního úřadu zaznamenávala stavbu objektů a posloupnost jejich majitelů, ale žádné

dedukce a kombinace dat nedávaly výsledek.

„Nechápu to,“ kroutil hlavou major Šinták, „mezi prvními snímky uplynula doba deseti let a nikdo se nezajímal o vyježděný úvoz. Je to bouda. Vždyť každý kluk by si šel takovou věc prozkoumat. Koncentrační tábor byl rozparcelován a lidé si na tom pozemku klidně vybudovali chaty a později vilky.“

„Třeba je to jinak,“ mávl rukou zástupce oddělení, „tady za úvozem vede cesta. Nepoužívaná, pokračuje ve směru úvozu, určitě sleduje směr štoly a její pozemek koupila majitelka té poslední budovy. To zase vrtá hlavou mně.“ Lustrace vyplněného badatelského listu z Dobrušky dopadla negativně, žádný Egon Niederle se na území státu nevyskytoval a tím méně se mohl prokázat občanským průkazem s neexistujícím číslem. Naštěstí se za dva týdny ozvali z Dobrušského archivu, že se dotyčný badatel ozval a přijde si objednané fotografie vyzvednout.

„Necháme ho vyjít až k autu,“ zavelel major Šinták a obrnil se trpělivostí. Nechápal, jak může převzetí a zaplacení pár fotek trvat takovou dobu, ale jednalo se ve skutečnosti jen o deset minut. „Pane Niederle, určitě nám neodmítnete kontrolu občanského průkazu. A požádám vás o umožnění kontroly obsahu vašeho kufříku.“

„Když mi ukážete povolení k osobní prohlídce,“ odtušil muž sebejistě a myslel, že tím nutnost perlustrace pominula. „Archiválie jsem řádně objednal a zaplatil.“

„V případě vašeho nesouhlasu vám mohu nabídnout předběžné zadržení na čtyřicet osm hodin, než si povolení vyřídíme.“ Muž neochotně otevřel kufřík a podával složku s fotografiemi.

„Podejte mi rukavice, rád se podívám,“ našly se čtyři ochotné ruce podávající majorovi žádané. „Stačí jeden pár.“ Na snímcích z archivu chyběla prachová částice, jenže na dalších fotografiích, ležících na dně kufříku mimo složku, byl tento detail zřetelný. „Odkud máte tyhle letecké snímky? Znal jste Václava Šímu? Jaké je vaše pravé jméno? Nemusíte vypovídat, máte právo na jeden telefonní hovor.“

„Tak to máme vychytaný,“ usmál se mladší na šéfa, když zapadly zadní dveře auta za údajným panem Niederlem.

„Právě že naopak. Ten, kdo volal z mobilu fotografa, nevěděl, že je Šíma mrtvý. Ve hře je ještě druhá parta, která neví o podvrženém snímku.“

Hercule Poirot v Praze

Byly toho plné noviny! Slavný detektiv v Praze! A to si chudák Poirot myslel, že unikne pozornosti a bude si užívat vánoce a konec roku v klidu a pohodě inkognito!

Ubytoval se ve vyhlášeném hotelu Alcron, který mu doporučil přítel Hastings a byl vskutku nadmíru spokojen. Prahou prozatím pouze jednou projížděl, a to ve vlaku, když cestoval v Orient expresu a protože měl jen málo času, aby si mohl město podrobně prohlédnout, zařekl se, že při první příležitosti se sem vrátí a projede „golemovu“ Prahu podrobně a beze spěchu. Trochu mu ta prozrazená identita a hlavně popularita vadila, ale věděl, že to nezmění a nechtěl si tím nechat pokazit pobyt.

Prošel Hradčany a Nový svět s domky někdejších astronomů a astrologů císaře Rudolfa, Malou Stranu a obdivoval její paláce, procházel se po Karlově mostě a po Starém Městě až ke Staronové synagoze. Líbil si, jak krásné a zachovalé památky jsou konzervovány na malém prostoru města a odpočíval tím nejpříjemnějším způsobem: vstřebával do sebe atmosféru nejkrásnějšího města v Evropě! Takovou dovolenou potřebovaly i jeho šedé buňky!

Když po dlouhé procházce seděl v hlubokém křesle v hale hotelu a před sebou měl šálek vynikající kávy, pročetl francouzské noviny a chvílemi se mu i zavíraly oči a téměř podřimoval, uvědomil si, že před ním stojí mladý muž a netroufá si ho zřejmě oslovit. Poirot se probral a usmál se na něho.

„Přejete si, pane?“

Mladý muž sportovního vzezření se nejistě usmál.

„Moc se omlouvám, pane Poirote, ale nevím si rady. Víte, dostal jsem se do prekérní situace a potřebuji vaši pomoc! Víím, že jste tady na dovolené...“ a bezradně rozhodil rukama.

Poirotmu pokynul do křesla vedle sebe.

„Posadte se, mladý muži a řekněte mi, co vás přivádí!“ a pohlédl na poněkud nejistého mladíka, který se ostýchavě posadil.

Zdálo se, že jakákoli příležitost vyzkoušet svůj důvtip a kombinační schopnosti Poirota stimulují, inspirují a nabíjí motivací.

Nevydržel nikdy dlouho v klidu a odpočívat! A teď a tady se zdálo, že bude opět moci prokázat své výjimečné schopnosti.

„Ještě jednou se omlouvám, že jsem si dovolil vás vyrušit,“ řekl tiše mladík apovzdychl. „Abych se představil.. jsem čerstvě jmenovaný farář z Týnského chrámu na Staroměstském náměstí. Je to ten veliký chrám naproti Staroměstské radnici,“ vysvětloval.

Poirot ho pozorně a trpělivě poslouchal, nepřerušoval. Rozhodně mu však ten mladík nepřípadal jako kněz! Spíš by ho odhadoval na sportovce! Byl na první pohled plný síly. Postřehl Poirotův zkoumavý pohled.

„Asi vám nepřípadám jako služebník boží, ale opravdu je to tak. Víte, moje maminka přežila ten hrozný výbuch na parníku Primátor Dittrich a protože jsem byl na cestě, zaslíbila mne Bohu. Poslechl jsem a vystudoval ve Vatikánu a teď jsem se stal administrátorem v tom krásném a slavném chrámu!“

To vzbudilo ještě víc Poirotovu pozornost. Při včerejší procházce již bloudil kolem Týna a domu Janka od Zvonu, prohlížel si Ungelt a došel až k Prašné bráně. Týnský chrám ho fascinoval, zejména ta nejstarší gotická část.

„Prý tam v nějakém domě vedle bydlel spisovatel Franz Kafka a měl okno přímo do chrámu?“ překvapil mladého muže takovou podrobností.

„Ano, říká se to...“ přiznal mladý kněz. „Je tam mnohem víc takových zajímavostí, na příklad se také tvrdí, že tam je také vlastní oratoř, kam směl na bohoslužby docházet slavný pražský kat Jan Mydlář. Jenže to není pravda, ta oratoř patřila pánům Hadům z Proseče a ti mohli procházet přímo do chrámu z vedlejší

Týnské uličky...“ Bylo znát, že historie chrámu a všechny pověsti s ním spojené mladého kněze zajímají a Poirot si jej získal okamžitě.

„Jenže vy jste asi přišel kvůli něčemu jinému, vidíte?“ vrátil slavný detektiv nenápadně hovor původním směrem.

„Ano, máte pravdu...“ pohasl mladý muž a zatvářil se nešťastně.

„Nebojte se, jen do toho,“ povzbudil ho detektiv a pohodlně se opřel v hlubokém sametovém křesle, až do něj zcela zapadl.

„Víte, přišel jsem do chrámu teprve letos na podzim a v tu dobu tam právě skončil velký archeologický výzkum. Zkoumala se hrobka dánského astronoma Tycha de Brahe, náhrobek biskupa Augustina Luciana z Mirandoly a také místo, o němž se tvrdilo, že tam byl pohřben jeden z mých dávných předchůdců, husitský arcibiskup Jan Rokycana. Na místě, kde se kopalo, skutečně našli archeologové hrob, ale bez kosterních pozůstatků - byl tam jen stříbrný pohár, beze sporu sloužící církevním obřadům v té době...“

„Já vím, podávala se v něm „krev páně“, mešní víno,“ přisvědčil Poirot a mladý kněz se překvapeně zarazil. Asi nečekal, že slavný detektiv by znal historii husitů a jejich podávání „pod obojí způsobou“..

„Nedivte se, pocházím z Belgie,“ vysvětlil Poirot zvučnou francouzštinou a mladý kněz, tentokrát k jeho překvapení, pokračoval z angličtiny rovnou dokonalou franštinou.

„Vy hovoříte francouzsky,“ pravil s uznáním detektiv a na mladíka se usmál.

„A právě tady začal celý problém... Chtěl jsem ukázat ten vzácný nález i s truhličkou, v níž byl nalezen a pozval jsem známé osoby na faru. Jenže když odešli, zjistil jsem, že pohár zmizel! Chápete v jaké jsem situaci! Obvinít někoho a nebo dokonce podezřívat všechny z těch renomovaných a vážených mužů z něčeho takového, zavání skandálem, to si nemohu dovolit. Apřiznat, že jsem nedával pozor a dovolil, aby pohár někdo odcizil? Již dvě noci jsem nespál a přemýšlím marně, co bych mohl udělat, jak pohár získat zpět. Vždyť všichni vědí z novin o vzácném nálezu, konsistoř bude po samozřejmě chtít po svátcích nejpozději v lednu pohár předvést, já nevím, co mám dělat?“ svěřil se mladý farář poklesle a zoufale rozhodil rukama.

Poirot mlčel a bylo na něm znát, že uvažuje.

„Kolik osob bylo na faře, když jste pohár ukazoval?“

„Čtyři, prosím“ vyhrkl kněz ve sportovním obleku.

Nevypadal vůbec na kněze.

„A znáte ty osoby dobře?“

Farář od Týna se jen na chvíli zarazil.

„Myslel jsem, že je znám! Trápí mě ale, že teď je všechny podezřívám! Někdo z nich se provinil, ale k těm ostatním je to nespravedlivé!“

Vypadal bezradně a téměř zoufale. Trápil se očividně.

„Můžete mi o těch lidech něco říct?“

Tvář kněze se opět uvolnila.

„Všichni čtyři jsou vážení měšťané, jakékoliv podezření vůči nim je absurdní...“

„A přece jeden z nich to má na svědomí!“

Farář zhluboka povzdychl.

„Však já vím.. takže první je profesor z filosofické fakulty, dokonce děkan! Vynikající historik, napsal několik vědeckých prací o gotice, věnoval se podrobně i zdejšímu chrámu. Zná v něm každý kámen, každý náhrobek, prozkoumával i věže, odkud sledoval rektor Karlovy univerzity mistr Kampanus kdysi po pravu českých pánů... po bitvě na Bílé hoře... Účastnil se i otevírání hrobu Tychona de Brahe a byl i u toho, když se v pravé chrámové lodi našel stříbrný pohár! On by přece?...“

„Třeba je sběratel a nedokázal se ovládnout?“

Kněz pokrčil rameny. Nedokázal si představit, že by krádež měl na svědomí tak znamenitý člověk.

„Pak tam byl internista, kardiolog, také známý profesor vnitřního lékařství, šéf kliniky po Pelnářovi a Thomayerovi, to jsou zakladatelé naší moderní medicíny. On ale sbírá především obrazy, Léčil všechny slavní umělce, pokud vím... A je to znalec malířství. Obdivuje nejvíc Karla Škrétu, především jeho obraz, co je v Týnském chrámu na hlavním oltáři. On by přece také...“

Poirot spokojeně přikývl.

„A kdo dál?“

„Starožitník pan Weinstein z Karlovy ulice. Víte, to je nejrenomovanější obchod se starožitnostmi v Praze. Najdete tam hotové poklady. Když se tam půjdete podívat, nebudete vědět, čemu se dřív obdivovat. Jsou tam obrazy, sochy, šperky a spousta drobných předmětů ze stříbra i ze zlata, nejjemnější práce, co si dovedete představit. Ani v Paříži byste takový obchod nenašel!“

Poirot opět jen přikývl a čekal na poslední jméno.

„A poslední byl pan poslanec ... dokonce bývalý ministr! Velice bohatý člověk. Nedávno se přestěhoval na zámek, který koupil a nechal drazé opravit. Nikdy jsem o něm neslyšel nějaké řeči, ani v bulvárních listech. Je to slušný člověk a dobrý katolík. Dokonce i pravidelně chodí ke zpovědi. S celou rodinou. O něm bych se dověděl všechno!“

„Takže nikoho z nich nepodezříváte? O nikom nemáte pochybnosti?“

Farář z Týnázavrtěl smutně hlavou.

„Proto jsem si dovolil využít vaší návštěvy v Praze. Já nevím, jak bych se měl zachovat. Dovedete si to určitě představit, nemohu přece obvinít tak známé osobnosti! Vždyť bych způsobil nesmírný skandál! A navíc, i když je asi pravděpodobné, jak říkáte, že někdo z nich, ovšem nejspíše nešťastnou shodou okolností...“ povzdychl ani nedomluvil složil zoufale hlavu do dlaní. „I kdybych připustil, že jeden z nich to vzal... urazím smrtelně svým podezřením ty zbylé tři! Dovedete si to představit?“

Poirot zase jen přikývl hlavou.

„Jestli vás dobře chápu, nejde vám ani tak o to, dovědět se, kdo z nich to udělal, jako získat ten vzácný předmět zpátky?“

Mladý muž vděčně vzhlédl a pohlédl na Porotu s nadějí.

„Ano, mám pochopení pro drobné poklesky i pro sběratelské slabosti. Kdo z těch pánů patří ke sběratelům starožitností?“

„Prosím... všichni!“

Poirot se zamračil a přihladil si svůj pověstný knír. Bylo jasné, že přemýšlí a snaží se celou záležitost analyzovat. Šedé buňky byly v plné pohotovosti.

„Když jsem se dověděl, že jste přijel do Prahy, věřte mi, musel jsem se dlouho odhodlávat. Nejsem z těch, co si troufnou drze obtěžovat, ale pochopte, pane Poirot, já jsem úplně bezradný. V koncích. Nechci pochybovat o svých bližních. Nejraději bych to všechno odepsal, vymazal, zapomněl, ale vnitřně, víte, budu pořád mít pochybnost, bojím se, že to nedokážu a budu se na ty osoby dívat s podezřením. Nevím, zda dokážu zapomenout. A to nemluvím o problémech, které budu mít, až se monsignorozve a bude chtít pohár spatřit na vlastní oči! Co mu řeknu?“

Farář bylo doslova na dně.

„Takže byste rád získal ve vší tichosti a diskrétnosti pohár zpět?“ opakoval a ujišťoval se Poirot a zadíval se na dlouze na návštěvníka.

„To asi nepůjde, vidíte?“

Poirot se neznatelně usmál.

„Mohu se o to pokusit. Jistě najdeme schůdné řešení! Povězte mi, jak se to všechno odehrálo!“

Farář z Týnského chrámu a rozhlédl, jako by se obával, zda jeho slova nemůže slyšet někdo nepovolaný a potichu začal hovořit.

„Před Štědrým dnem se na týnské faře za mého předchůdce scházeli různí intelektuálové a mluvilo se o všem možném, i o problémech, které církev odedávna řeší... rozhodl jsem se, že v tom budu pokračovat i já a představení vzácného stříbrného poháru Jana Rokycany bylo vítanou příležitostí. Povídali jsme asi hodinu, možná hodinu a půl. A pak jsme se rozloučili, popřáli jsme si hezké a klidné svátky a boží požehnání... A když odešli, zjistil jsem, že pohár není na svém místě! Nebyl nikde! Musel ho vzít někdo z nich!“

„A kde po celou dobu byl?“

„Stál na stolečku, v té dřevěné skřínce, v níž se našel.“

„A skříňka také zmizela?“

„Kdepak, právě ta zůstala, nechal jsem jí pořád stát na stejném místě!“

Poirot se opět usmál a přikývl.

“To je dobře!“

„Pomůžete mi?“ zeptal se farář a sklopil hlavu.

„Dobrá, pokusím se o to. Bude tu zapotřebí zapojit psychologii, rozumíte, proniknout do pocitů těch osob. Aby se docílilo to, co chceme, tedy aby se vrátil vzácný předmět a přitom abychom se nedotkli cti nikoho z nich. Je to tak?“

„Ano, je!“ vydechl mladý muž a rozzářil se. „Já věděl, že jediný vy mi můžete pomoci!“

Poirot vstal a opřel se o svou hůlku.

„Blíží se Silvestr, za dva dny skončí starý rok. Než začne další rok, budete mít pohár zpátky,“ řekl sebevědomě a otočil se. „Svolejte ty osoby na zítřejší odpoledne, že se s nimi chci seznámit a zbytek už nechte na mně!“

„A co když nebudou chtít přijít? A vymluví se?“

„Nebojte se, nevymluví. To by se přece přiznali. A když jim řeknete, že je chce poznat sám slavný Hercule Poirot, netroufnou si odmítnout,“ pravil věhlasný detektiv sebevědomě.

Mladý farář si netroufal cokoliv namítat.

„A kdy by měli ti pánové přijít?“

„Na odpolední čaj o čtvrté nebo o páté,“ rozhodl Poirot bez zaváhání. „Já přijdu také.“

Mladý muž na něho vděčně pohlédl a rozloučil se.

Herkule Poirot ještě toho dne obešel Václavské náměstí a v dobré pohodě a náladě se v hotelu navečeřel.

Následující den se Poirot vydal na Staré město, kolem slavné budovy univerzity v Železné ulici a přesně v domluvenou dobu vstoupil na faru.

Všichni pozvaní už byly přítomni a napjatě očekávali jeho příchod.

Poirot se posadil a rozhlédl se.

„Omlouvám se, že jsem musel zvolit tak spěšný termín našeho setkání. Velice rád bych se totiž s vámi všemi sešel a poznal vás. Nebudu zastírat, že je to vážná věc. Při minulé zdejší schůzce se někam vytratil vzácný pohár...“

Poirot se úmyslně odmlčel a prohlížel si jednoho po druhém.

„Pan farář se dostal do velice nepříjemné situace. Jak nesporně všichni víte, v jeho správě byl vzácný nálezkový stříbrný pohár, který se ztratil. Zbyla tu jen tato vykládaná skříňka, v níž byl nalezen. Mým úkolem pomoci najít tuto vzácnou relikvii.“

Přítomní se o sobě rozhlédli a jeden z nich se ozval.

„Ano to je jistě důležité. A vy si myslíte, že tento pohár zmizel ... jak bych to řekl... přispěním někoho z nás? Ale to je drzost! To je ponižující urážka!“

Poirot přikývl.

„Souhlasím. Také si myslím, že všechno se brzy vysvětlí. Ale kdyžs tím nemáte nikdo z vás nic společného, jistě nebude pro vás obtížné, abyste mi ukázali své ruce, abych si je mohl prohlédnout.“

Přítomní se opět nechápavě rozhlíželi a postupně rozpačitě nastavovali obě své ruce a Poirot je pomalu a pečlivě prohlížel, za naprostého ticha. Poslanec, profesor interny z lékařské fakulty, historik profesor z filosofické fakulty a konečně i starožitník Weinstein z Karlovy ulice.

Když Poirot skončil s prohlídkou, posadil se vedle mladého faráře a zamyšleně zamíchal pomalu stydnoucí šálek čaje. Zvolna si do něj přidal dvě kostky cukru a opět beze slova míchal.

V místnosti stoupalo napětí, že by se dalo krájet. Ale Poirot stále mlčel a díval se zasmušile do svého šálku.

„Tak už nám proboha řekněte, co jste zjistil!“ nevydržel starožitník a vyskočil. „Ať víme, na čem jsme!“

„Ano, řekněte?“ přidali se ostatní.

„Dobrá, řeknu vám pravdu..“ řekl Poirot a odmlčel se. Ta dramatická pauza ještě víc zvýšila stále houstnoucí napětí. Napsal něco na malý lístek, ten složil a schoval do své náprsní tašky. „Prohlédl jsem si včera podrobně tuto truhlici, v níž byl uchován vzácný poklad, stříbrný pohár. Jak jistě dobře víte, stříbro je prvek, který při některých reakcích zanechává na pokožce mikroskopické stopy.

A ty sedají zjistit i ve velmi malé množství. V mikroskopické dávce. Na tomto principu kdysi vznikly i fotografické desky... Stejně tak je na této truhličce uchovávána informace o tom, kde se jí dotknul. Prohlížel jsem si stejně podrobně vaše ruce, ruce každého z vás, protože na jedné z nich je jasná stopa. Ano, na jedné ze studovaných rukou jsem našel to, co jsem hledal. Nezvratný důkaz. Ale podle přání pana faráře nebudu to vše dále rozebírat a respektuji jeho zájem, aby nevznikl skandál. Vážení, je den před koncem roku, ale dávám ještě šanci konkrétní osobě, než tuto věc oznámím vaší polici. Do zítřejšího dne do dvanácté hodiny polední má tedy poslední příležitost ten, kdo pohár má u sebe v držení. Já jeho identitu už znám. Když donese pohár za mnou do hotelu Alcron, bude vše vyřešeno, pátrání bude ukončeno a nebudu dál pátrat. Jeho jméno, napsané na tomto lístečku spálím a pohár předám panu faráři. Pokud zítra do dvanácti hodin pohár nebude zpět, bohužel, musím naplnit svou povinnost. Jistě chápete, jaké by toto sdělení polici mělo následky...“

Všichni čtyři hosté důstojněa poněkud dotčeně vstali.

„Na shledanou,“ řekl významně Herkule Poirot.

„Budou se hněvat,“ řekl sklíčeně mladý kněz, když návštěvníci odešli. „Urazili jsme je a dotli s jejich cti! To mi nikdy neodpustí!“

„Mýlíte se, mladý muži! Uvidíte, že se již zítra shledáte s tím, co teď tak bolestně postrádáte. Sázím svou čest, že ten, kdo pohár nyní má, zítra přijde a donese mi jej do hotelu ALCRON. Nebude riskovat ostudu! Je to psychologická hra! Mocná psychologická hra akdyž se k tomu nebudete vracet a připomínat to, rychle na to i ti ostatní zapomenou. Můžete mi věřit, mám dlouholeté zkušenosti,“ pomalu a vážně řekl slavný detektiv.

Mladý muž v kněžské sutaně jen svěsil hlavu.

„Kéž byste měl pravdu!“

Herkule Poirot vypil svůj čaj a přidal si ještě šálek. Dlouholetý pobyt v Anglii ho hluboce ovlivnil a stal se postupně milovníkem dobrého čaje. Slabost, kterou přijal za svou.

Vracel se do hotelu Alcron naplněn vnitřním klidem a spokojeností, jistý si svou převahou. A opravdu, nemýlil se.

V poslední den roku bohatě posnídal a právě se chystal najít francouzské noviny, když se u jeho stolku objevil livrejovaný vrátný.

„Mám tu pro vás balíček!“

Poirot zvedl hlavu. Nepřekvapilo ho to, počítal s tím. Byl spokojený.

„Ano?“ Věděl, že stačí naznačit a psychologie vykoná své. A stalo se.

„Přinesl ho na recepci před chvílí poslíček a trval na tom, abych vám ho okamžitě odevzdal!“

Poirot vzal krabici převázanou motouzem a opatrně ji rozbalil. Uvnitř ležel opravdu hledaný stříbrný pohár. Detektivspokojeně zase zavřel krabici a obrátil se k vrátnému.

„Prosím, pošlete pro toho mladého faráře z Týnského chrámu!“

A tím byl vlastně případ zmizeléhistorické relikvie definitivněvyřešen.

Byl poslední den starého roku, svátek Silvestra, Hercule Poirot se konečněopět v klidu mohl toulat a procházet po historickém Starém Městě. Měl příjemný pocit naplnění.

Splnil se i jeho sen.

Zcela inkognito poznával Prahu.

Hodně trpělivý sněhulák

V baru sedělo před půlnocí už jen pár skalních kořalů, kterým se zjevně nechtělo do chumelenice a domů, barmanka klímala v koutě na židli a Tobiáš chmurně zíral do poloplné sklenky a zvažoval, jestli obsah do sebe kopnout a objednat si ještě jednu, anebo do sebe obsah kopnout, zaplatit a vyrazit do noci. Bydlel v malém hotýlku za rohem, peněz už mu moc nezbyvalo, ale na to, aby se poposunul ještě o pár kilometrů dál, měl bohatě.

„Jest vánoce, jupí,“ probral se nenadále klimbající opilec v koutě a zvolal tak jásavě, že probudil zbytek osazenstva.

A Tobiáš si uvědomil, že má vlastně recht: vánoce byly na krku a on se řízením osudových náhod ocitl vlastně jen asi hodinu jízdy od místa, kterému říkával domov. Od místa, které jeho domovem bylo, či spíš bývalo. Před dvaceti lety? Tak asi, nepočítal to přesně. Máma i táta spali na krchově po lipami a v baráku, který jim patřival, žili dávno jiní lidé, co koupili stavení i pozemky v dražbě. Tou dobou seděl Tobiáš v lochu, četl noticku v novinách – a jestli ho zabořilo u srdce, bylo mu to houbes platné. I kdyby byl venku, dluhy po rodičích by bernáku nezaplatil, neměl z čeho. A taky se nehodlal vracet, vždycky znal jen jedem směr: dál a vpřed, protože někde v dálce přece čeká štěstí. Možná. Snad.

Dva probuzenci v koutě spustili chraplavými hlasy koledu, barmanka se rozzářila a jala se bez vyzvání dolévat – na účet podniku, jak pravila: malá vánoční pozornost! Vyjma Tobiáše seděli v pajzlíku zřejmě samí štamgasti a on se prostě v rundě svezl s nimi. A to se blbě odmítá, takže pak pak dal taky rundu a než se nadál, měl ji jako z praku. Nu což, do pelechu doklopýtal asi ve tři a ráno v devět měl hlavu jako pátrací balón. Ale na tom houby sešlo, kam by spěchal? Najednou na něj s kocovinou dolehla i nostalgie: Štědrý den, pane jo! A on má do rodné vsi co by dohodil kamenem a ostatní doběh'!

Po obědě – jídlo ovšem vypustil, dal si jen jedno léčivé pivo – se rozhodl, že do rodné vísky přece jen zajede. Ještě než se smrkne: rozhlédne se, zajde na hřbitov... Stárnu a začínám být sentimentální, vynadal si v duchu. Ale stejně pak sedl za volant a nastartoval a vyjel. Cestu si ještě perfektně pamatoval, což ho nemálo udivilo. Spíš jen aby lépe ubíhala, počítal si v duchu, jak dlouho v rodném hnízdě nebyl: deset let, jedenáct? Celý tucet?

O

Zatímco většina lidí, žijících se zločinem, se po prvních pokusech specializuje a věnuje se něčemu, co jim jde nejlíp, Tobiáš Zábrana dělal cokoli. Klidně ukradl tučnou peněženku v tlačenci v metru, příště se za tiché noci vloupal do malé firmy, která šetřila na hlídači, a vybral jí trezorek. Směšných pár tisíc, zajisté, ale nemusí pršet, jen když kape! Nad takovou prkotinou mávnou lidi leckdy rukou: někdo mi šlohnul prachy z kabelky, zalká slečna, jež si nedala pozor – ale půjde kvůli tomu na policii a stráví půlku předvánočního dne sepisování, nějakých protokolů? Ani omylem! Když přece beztak nemá potuchy, kdo měl své šikovné prstíky v jejích věcech? Beztak by ho nechytily, řekne kamarádce, protože vlastně šlo jen o hotovost, doklady a kreditku měla přece našťestí jinde... A mazaný Toby má na pár dní vystaráno a přitom po něm nikdo nejde, v žádné televizi neukážou jeho směšný, ale přesto nebezpečně podobný identikit!

V Americe udělal pár klenotnických krámků, úspěšně přepadl jednu venkovskou banku – ve staré vlasti, kam se vrátil asi před půl rokem, zkusil štěstí ve dvou zastrčených, ale celonočních benzínkách. Tam, kde se zatím ještě platilo převážně hotově, protože jak záhy vyzvěděl, platební terminál pro karty by v takové díře přišel majitele moc draho. až přejdou. Osamělá obsluha v noci na výpadovce kasu moc hrdinsky nebrání, to chápal. A docela přemítal o tom, že by se přepadům čerpacích stanic mohl věnovat častěji – jenže zkusil to třetí, a bác ho, průšvih! Kvůli němu teď vlastně urychleně vyklízel pole a třebaže ani sám před sebou svou cestu k rakouským hranicím nenazýval útěk, až se octne za nimi, bude mu líp u srdce.

Teď se tím pádem nerozhodl zajet do rodné vesničky ze sentimentálních příčin, aby rozechvěl své srd-

ce za zvuků ze zvonice místního kostelíka! Ani náhodou! Na vůni kadidla si nepotrpěl ani v dětství, natož teď. Měl to prostě při cestě – a hodlal se v tom tichém hnízdě porozhlédnout, když už ho náhoda zanesla do známých míst, jestli by se - v těch místech - nedalo něco náhodou bez větších potíží ukrást. A naskytne-li šance, bez výčitek ji využije a hodně rychle vypadne – a tradá! Rodná obec měla výhodu v tom, že ležela jen slabou hodinku od přechodu do Rakouska – a jakkoli už dneska nejsou státní hranice, čím bývaly, přece jen si v jiném státě bude Tobiáš připadat o něco bezpečnější... Poslední dny nabyl dojmu, že po něm policajti možná jdou víc než jindy – ač si vlastně nebyl jist žádných větších chyb a prohřešků a původně nehodlal ještě rodnou zemičku opustit. Myslel, že do světa vyrazí zase až s jarem – ale co dělat, hezký příchod nového roku se dá oslavit i někde v dáli.

Jel svižně, ale opatrně: auto, postarší bavoráček, koupil v bazaru s pravými doklady, v tom směru mu nebezpečí hrozit nemělo, ale popravdě řečeno, úplně střízlivý si nepřipadal, noční flám a ranní vyprošťovací doušek přece jen cítil... A počasí navíc nestálo, silnice sice ještě zůstávala čistá, ale sníh poletoval vzduchem a vločky tančily ve světle reflektorů: odpoledne sice dospělo teprve do půlky, ale jako by se už začínalo smrákat. Inu, čas vánoční, ušklíbl se Tobiáš a radši se vyhnul až ke krajnici okresky protijedoucímu linkovému autobusu. Za zamlženými okénky vykukovalo do šera a vánice jen pár znuděných tváří; kdo nemusel cestovat, dávno seděl asi doma a zdobil stromek.

Bože, jak dlouho už neměl Tobiáš svůj vánoční stromeček? A jak dlouho už nerozbaloval rozechvělými prsty dárek? Když mu bylo osmnáct pryč, strávil naposled vánoce u rodičů: pak, po Novém roce, odjel – a už se vlastně nikdy zpátky nevrátil...

Vzdychl, otřel si z čela pot: že by na mě něco lezlo, řekl sám sobě nahlas? Někdy si tak povídal – kdy si, když ještě míval kamarády, říkal, že když člověk mluví sám se sebou, má aspoň jistotu, že posluchač nic nevykecá.

Najednou dálková světla jeho vozu ozářila plechovou modrou tabuli s názvem jeho rodné si a Tobiáš až hekl údivem. Chumelenice houstla, takhle brzo cíl cesty prostě ještě nečekal. Sešlápl něžně brzdový pedál, pomalu zastavil. Najednou si totiž vůbec nebyl jistý, jestli chce pokračovat dál. Prostě nevěděl, co si na návsi, kterou tušil v bílé tmě asi o půl kilometru dál, hodlá počít. Z rádia tiše zněly koledy, zatracená vánoční idylka, zaklel v duchu – a pak i nahlas. A šlápl vztekla na plyn.

O

Krokem projel svátečně naparáděnou a ozářenou návší, hospoda svítila do tmy jako neforemný vánoční stromek: napřed chtěl auto postavit přímo před ní, ale pak radši zajel do uličky za ní a zacouval mezi vesměs neosvětlené domky. Luftáci asi nedorazili, pomyslel si, aspoň tu moje kára nebude darmo na očích; člověk nikdy neví, kdy se to může hodit...

Vystoupil, zamkl, vyšel na liduprázdnou návěs. A najednou vůbec nevěděl, kam dál. Co udělat? Jeden kamarád, v dobách, kdy ještě kamarády měl, s oblibou říkal, že když člověk neví, kam by se poděl, má zajít do hospody. V hospodě se dozví všechno!

A tak se pomalu vydal k jejímu vchodu. Zevnitř zněl hlahol mužských hlasů, pak zahlekal i zpěv. Že by už na Štědrý den

místní takhle hezky zapařili? S úsměvem na rtech sáhl Tobiáš po klíče dveří, vedoucích přímo do lokálu, a málem jimi dostal ránu: zevnitř se hrnula korpulentní ženská jako kráčející zátaras, v jedné ruce džbáněk s točeným, ve druhé síťovku s lahváči. Nasupená tvář se ve vteřina proměnila v úsměv: „Tobiášku, jsi to ty?“

V té chvíli ji poznal i Tobiáš: stará Křenková, nepochybně. Sousedka! Křenkovi bydleli ve vedlejším stavení, Tobiáše měli moc rádi, protože vlastní potomek jim umřel jako děčko...

„Teta, jak je?“ vyhrkl rozpačitě Tobiáš.

„Ale, chlapče, třeme bídu s nouzí, ale ještě žijeme,“ vzdychla a flašky v síťovce vyčítavě zazvonily.

Jestli až do té chvíle bral Tobiáš nenadálý návrat do rodné obce v pohodě, najednou se mu rozklepaly

ruce a sevřelo srdce; jeho dětství a mládí jako by mu najednou hleděly do očí! A než se nadál, držel v ruce tašku s desítkami a blábolil něco o tom, že tetě pomůže odnést nákup domů, přece ji nenechá dřít...

„A co strejda Emil?“ zeptal se po pár krocích a teta potřásla hlavou a vzlykla.

„Ještě je naživu, ale...“

„Marodí?“ optal se a vzápětí si připadl jako hlupák.

„Rakovina,“ řekla teta věcně a vysmrkala se.

Už to slovo vyslovila mockrát a zvykla si na ně: musela.

Ale v hloubi duše bolelo stále.

„Už jsme mysleli, že vánoc nedočká, ale zaťal se a vydržel,“ řekla, usmívajíc se mezi slzami. „Vždycky měl rád rybí polívku, tak to že by prej bylo, aby si ji letos nedal... naposled!“

Tobiáše zamrazilo: tyhle věci možná člověk vnímá věcně k stáru, zamlada ho ale děsí. Když umírali babička s dědou, byl ještě děcko, a když máma s tátou, pobýval už daleko, za oceánem. A dozvěděl se o jejich smrti s odstupem mnoha měsíců, a to pak bolí asi přece jen míň. Jako se někdy ozývá člověku dávno vytržená stolička...

Přicházeli ke stavení, kde Křenkovi odjakživa bydleli: napadlo ho, že když je viděl naposled, připadalo mu větší. A docela nepochybně sešlo, staří asi opravdu mají hluboko do kapsy, na řemeslníky nezbyvá a strejda už prostě sám nezvládne nic.

„Už jenom leží, naříká a sprostě nadává,“ řekla tiše teta. „Zajdeš ho pozdravit? Udělá mu to radost!“

Nechtělo se mu, ani trochu ne, jenže – ale dá se na takový dotaz vůbec odpovědět jinak než ano? Tedy, tedy pokud je člověk ještě trochu člověk...

„Jasně,“ kývl Tobiáš a pokusil se do hlasu vložit trochu nadšení, jež doopravdy ani v nejmenším necítil.

„Dovažu polívku, musí se táhnout hodiny, aby byla dobrá,“ prozradila mu teta Křenová. „Když pár minut počkáš, naleju ti talíř, ochutnáš...“

Sliny se mu začaly sbíhat. Člověk je obětí vlastních smyslů – a když vešli do síně a z kuchyně zavonělo rybou, věděl, že počká třeba hodinu, a rád.

„Komu patří ten barák vedle vašeho?“ optal se mechanicky, při zouvání. „Je jako hrad a svítí jako luna-park!“

„Pentagon? Tady mu lidi jinak neřeknou! Postavil si ho Péťa Kovanda, toho znáš... Zbohatnul, kšeftuje...“

Znal Péťu, jak by ne: roky seděli – z rozhodnutí pana řídícího – v jedné lavici, od páté až do devítky. Ale kamarádi se z nich tím nestali. Ani za ty roky ne. Spíš naopak. Rozhodně se mu po něm nestýskalo...

„Péťa,“ řekl Tobiáš a hlavou mu bleskl – nápad? Ne, jen zárodek, příslib nápadu. „Podle těch šílených světylek tu asi trvale bydlí?“

Teta kývla a vzápětí zavrtěla hlavou – což Tobyho trochu zmátlo, ale ne nadlouho: „Bydlí tady, to jo, ale teď jsou pryč! S celou famílií odletěli někam na Kanáry, do Tahjska či do jakýho čerta!“

„A proč teda barák svítí jako o závod?“

„Že prý kvůli zlodějům! Sice něco proudu propálí navíc, ale kdyby ho chtěli vykrást, budou si myslet, že někdo asi zůstal doma – a odtáhnou...“

„Mazanej kluk,“ pochválil Kovandu Tobiáš polohlasně – a v té chvíli se už ozvaly nějaké zvuky z nitra domu. Volání?

O

Teta Křenková nedala jinak, než že se musí jít podívat na maroda, že ho určitě rád uvidí – a tak Tobiáš vyzul boty a šel. Šel, jako když ho strká, dobře věda, že podívaná ho čeká truchlivá – a realita byla ještě o trochu horší.

Strejdu Emila znával jako kluk, měl ho rád - a býval to kus chlapa. Ted' z něj zbyl věchýtek, pohřbený v peřinách: jen oči z šera ještě zůstávaly živé, zvědavé, zadumané...

„Kterej ty jsi?“ optal se, ledva příchozí pozdravili.

„Já tě znám! Jo, ty jsi Tobiáš Zábranovic! Jasně, kde se tu bereš, kluku jeden?“

Než ovšem stačil Tobiáš otevřít ústa k odpovědi, protlačila se před něj teta a ujala se slova: všechno manželovi vysvětlila, hovoříc k němu jako k děcku – a jemu to zřejmě nevadilo, naopak. Jen ji požádal, aby mu pustila televizi, a optal se, kdy už bude polívčička...

„Pořád na ty obrázky civí, jak je vzhůru, ale myslím, že už moc nechápe, co se tam povídá,“ vzdychla si, když vedla návštěvu do kuchyně.

Hrnc s polévkou pomalu bublal, v míse stydly brambory na salát, obalený kapr v rendlíku, uchystaný k smažení. Najednou si Tadeáš připadal trapně, že leze někomu do soukromí, a zrovna v takový den...

„Kam bys chodil,“ zarazila ho teta rázně. „V hospodě mají sice otevříno, ale nevařej... Leda tak grog! A ty pojiš námi, a nechci slyšet žádné odmlouvání! Když tě sem vítr po letech zavál, tak je to osud, znamení!“

A tak si sedl a vykládal, kde se všude potloukal a co zažil, pravda, některé momenty svých dobrodružství vypouštěje.

Z ložnice umírajícího v zadní části domu jim k tomu zněla muzika z televize – samozřejmě, zas ty zatracené koledy! Jak teta vysvětlila, starej už taky nejlíp neslyší, tedy, spíš neslyší skoro vůbec, ale nechce to uznat. A tak televizor poskakuje námahou na skřínce a děda při tom s klidem usne.

„Což je to nejlepší,“ řekla. „Protože jinak mu musím píchnout injekci proti bolestem. Naštěstí to doveď, naučila mne to sestřička, aby sem nemusela věčně jezdit...“

„Morfium?“ optal se Tadeáš - jen tak, aby projevil zájem.

„Asi, já ani nevím, tamhle na kredenci je krabice s ampulema,“ pokrčila rameny a šla zamíchat polívku.

Zavonělo to, skoro omamně to zavonělo, a Tadeáš už na odchod nepomýšlel. Koneckonců, co se stane, když vyrazí na cestu až dočista v noci? Silnice budou jako vymetené a policajti taky někde pod stro-mečkem...

O

Nejasné kontury Tobiášova plánu se zpřesnily stejně nenadále, jako mu jejich zárodek bleskl prve hlavou: u večere, k níž se tetou Křenkovou zasedli k svátečně prostřenému stolu. Strejda Křenek vytouženou polévku už zbaštil poté, co ho Tobiáš s tetou dovedli na záchod a zase nazpátek; a lžičku po lžičce ho pak jeho žena pomaličku a láskyplně krmila.

Hned nato slastně zavřel oči a za minutu už spal, na líci šťastný úsměv... Co vlastně potřebuje člověk ke štěstí, napadlo Tobiáše – a na vteřinu ho roztrásl poryv chladu; jako by na něj sáhla smrt, říkala máma kdysi...

„Přidej si,“ hučela do něj teta a on ovšem neodmítl.

Chutnalo mu líp, než v nejlepší restauraci: a že jich pár po světě navštívil, když byl někdy při penězích.

„Napadlo mě, že bych si mohla zajít na půlnoční,“ řekla tiše teta. „Kdybys tu zůstal a pohlídal ho, jestli se probudí: vyděsil by se, kdyby se mu nikdo neozval! Ráda bych do kostela, je to sice půlnoční, ale už v jedenáct – pan farář má na starost tři kostely v okolí...“

A bylo to! Kývl. Ona se trochu přistrojí do svátečního a půjde na druhý konec vsi na mši, strejda chrápe. A on se zatím podívá vedle do té po americkou rozzářené nádherě! I kdyby spustil nějaký alarm, než přijedou policajti, bude hezky nazpátek...

„Jasná věc,“ kývl. „Šel bych taky, ale já s tím pámbíčkem mám trochu... nevyřízené účty. Asi by mě před oltářem neviděl moc rád...“

Teta, věrná katolička, otevřela ústa k protestu, ale pak je zase sklapla: všechno se nadá probrat

najednou. A ona už měla naspěch, jak zjistila pohledem na staré kukačky nad kredencí.

Tobiáš se zasní: tolik náhod, a všechny jako by mu šly dokonale na ruku! Jediné, co ho trochu lekalo, byla časová tíseň: půlnoční mše trvá slabou hodinu, pár minut před začátkem, pár po ní. Hodina a čtvrt musí stačit, ale to je maximum! Dovedl tetu k bránce a zamával jí, dojalo ji to málem k slzám. Vlastně byla pořád naměkko, jaký je z něj džentlmen! Ale on jen potřeboval jistotu, že je určitě pryč.

O

Dostat se do domu nebylo těžké, zámek vchodových dveří vypadal jako bezpečnostní a možná stál řadu peněz, ale nechal si říct - za pět minut byla cesta volná. Teď ovšem mohla zapracovat pohybová čidla, ale nedělo se nic: buď majitel šetřil, anebo zapomněl zapnout? Tak či onak, někde bude trezor, ale na ten Tobias rezignoval předem: na sejf by potřeboval mnohem víc času a ještě by možná pohořel, dneska je kdejaký almárka plná elektroniky a na tu si troufne leda specialista. Aťák. Ne, Tobias měl heslo, že nemusí pršet, jen když kape! Projde barák, prohledá dostupná šuplata, stoly skříně - a to by v tom byl čert, aby nenašel nějakou hotovost na provoz domácnosti, běžné šperky, drobné cennosti...

A taky že jo! Na hodinkách sledoval velmi bedlivě, jak rychle běží minuty - a už po čtvrt hodině měl v kapse dobrých dvacet tisíc, nějaké zlaté řetízky, brož, náušnice - paní domu nebyla nejpořádnější, pomyslel si pochvalně. Bral to přízemím systematicky, svítil si baterkou: pak ještě na pár chvil do patra, tam v jednom z pokojů našel v nočním stole obálku a v ní - nádhera! Deset tisíc euro ve stovkách! Železná rezerva pro případ náhlé zahraniční cesty, nejspíš. Proč ji ovšem nedali do trezoru, bůh sud, ale Tobias jim to rozhodně vyčítat nebude!. A hodí se mu, už zítra penízkům utrhá někde v Rakousku drápky...

Pořád špicoval uši, jestli se neozve nějaký zrádný poplašný klaksón, ale nic. Nic! Vykrást tenhle barák byla prostě procházka růžovým sadem! Za padesát minut odcházel s plnými kapsami - a dokonce za sebou zamkl vchodové dveře, aby domácí viděli, že jejich návštěvník měl smysl pro humor, a neztropili povyk hned na prahu.

Přelezl plot, stopy zasype za chvíli sněh. A vrátil se do Křenkovic zahrady. Jenže když vešel do síně, strnul. Strejda stál uprostřed předsíně, opřený o sukovici, a když ho spatřil, pozvedl ji.

„Poznal jsem tě,“ pravil hlasem, který se najednou netrásl. Z kterého šla síla - a strach.

„Viděl jsem tě prve v televizi! Ukazovali tam tu ženskou z benzínky - a tebe, jak jsi ji odprásknul!“

„Strejčku, strejčku,“ zablekotal Tobias. „Něco ošklivého se vám zdálo! Byl jsem se jen nadejchat vzduchu, a teď půjdeme hezky do pelíšku!“

Strejda Křenek jako by celý zplihnul. Najednou z něj zase byla troska, nechal se odvést jako ovečka na porážku, uložit do postele, přikrýt. Ale když se cítil v bezpečí, prohlásil hlasitě:

„Hned zavolám policajty,“ řekl. „Přijedou si pro tebe! Protože ty jsi sprostý vrah, Tobiaši!“

Oči měl plné slz, ale jeho slova zněla jasně a odhodlaně. A Tobias popadl naducaný polštář ze druhé manželské postele a přitiskl ho - skoro něžně - na obličej starého muže. A pak už jen zesiloval tlak. Minuta, dvě? Tři?

O

Ano, ta ženská na benzínce, to byla podle něj vlastně sebeobrana: jak sáhla najednou pod pult, lekl se, že tahá ze šuplete pistoli - a bez dalších úvah na ni vystřelil. A finito. Jak jen ho v tu chvíli mohlo napadnout, že na té ušmudlané pumpě mají kamery a on se právě dívá hezky přímo do záběru... To bylo zlé, samozřejmě.

Jenže tohle... Tohle bylo horší. Ještě venku, když už rychlými kroky rázoval k návsi, se mu klepaly nohy i ruce: a jako na potvoru začaly z věže odbíjet zvony. Půlnoc! Za pár chvil se nezadržitelně vyhnou z kostela věřící a rodná víska ožije. V té chvíli už by ale měl být v tahu...

Přešel náves, v hospodě se už nesvítilo. Na Štědrý večer se nechlastá - anebo chlastá, ale hezky doma, mezi svými. Sněh mu křupal pod nohama, od večera ho notně přibýlo. Nepojede se nejlíp, silničáři dneska

v noci nepochybně nevyjedou, zatímco on ovšem ano...

Zabočil do tiché uličky, na jejímž konci nechal bavoráka. Jenže... Jenže žádné auto nespátřil! Protože žádné auto tam nestálo. Jo ! Bavorák byl prostě v tahu! Tobiáš zvolnil, ale přesto došel až na místo, kde vůz zanechal. Ano, vyjeté koleje ve sněhu ještě nestačil vítr zavát, ale...

„Pak že se u nás na vsi nekrade,“ napadlo ho a vzápětí ta slova pronesl nahlas.

Byl v koncích. Naprosto a definitivně. Vyzvánění z kostelní věže umlklo: a místo něj se z dálky nad závějemi ozval blížící se zvuk policejní sirény. Tak ten alarm ve vile přece jen asi fungoval, uvědomil si hořce Tobiáš. Vycházel právě zpátky na náves a viděl, jak se na návrší, na hřbitově před kostelními vraty, pomalu blíží hlouček lidí. Tak tam určitě ne, řekl sám sobě polohlasně, obrátil se a rozběhl uličkou zpátky, tam, kde za posledním stavením začínala louka a zorané pole. Velká bílá pláň, na obzoru temný masiv lesa. Po cestě se běželo ještě dobře, ale jak se octl v oraništi, došlo mu, že vloček spadlo mnohem, mnohem víc než myslel. Chvilí se ještě snažil, pak už ale jenom šel. Nejhorší bylo, že teď už neviděl na krok. A najednou škobrtl a skutálel se nějakého hlubokého výmolu, uhodil se do ruky - a hlavně noha se mu nějak divně, nesmyslně zkroutila...

Zkusil se postavit, podruhé, potřetí, ale nedokázal to; natož udělat krok. Vyl přitom bolestí, ale kvílení sirény nepřehlušil. A pak už se jen schoulil a čekal. Seděl, pak si do oraniště lehl. Vločky na něj vlídně usedaly, za chvíli už nepochybně vypadal jako hodně trpělivý ležící sněhulák. A taky se tak cítil. Anebo ještě o trochu hůř...

Koráby Marca Antonia

Lod' stála u můstku, připravená k vyplutí. Přivezla rozverný houf studentů a studentek, v němž se pedagogický dohled nedal rozeznat. Pokud jaký existoval. Halasící omladila odklusala k přistavenému autobusu před hotelem Přehrada, šikovný kluk by tam od břehu dostřelil z praku. Kapitán lodě setrval v kabině na přídi, několik racků se drželo opodál a osamělý kormorán opisoval velké kruhy, hledal něco ptáku do zobáku nebo zatoulané druhy.

Nastoupil jediný pasažér, nenápadný muž středního věku. Zahleděl se na hladinu, která jiskřila pod šikmými paprsky jitřního slunce, jako kdyby jej nic jiného nezajímalo. Možná tomu tak bylo. Snad nevnímal ani drobnou vádu na můstku. Chasník s hřívou rozčuchaných vlasů asi spal někde na slámě a zahříval se sestřenicí slivovicí nebo bratrancem fernetem. Z profilu připomínal dravou rybu s otevřenou tlamou. Nepřetržitě a značně nesouvisle brebentil, pokoušeje se sdělit světu poznatky, o které nikdo nestál. Především se však dožadoval bezplatné přepravy.

Ve vstupu na loď mu bránil podsaditý muž, patřící k dvoučlenné posádce. Měl svoje roky, patrně již pobíral důchod a od jara do podzimu si přivydělával jako lodník. Buď to byl poctivec pod kosti, mezi odcházejícími generacemi se ještě tací dali najít, třebaže to již vyžadovalo značné úsilí, nebo si vedlejšího výdělku považoval. Chleba nerozdávali zadarmo.

„Nemám ani floka, vole,“ hudral chasník a pokoušel se proklouznout na loď.

Podsaditý lodník sevřel oběma rukama zábradlí a vytvořil tak nepřekonatelnou závoru. Vyrovnaným hlasem člověka, který už hodně viděl a naučil se vycházet se slušnými lidmi i s všelijakou sebrankou, pravil: „Zaplat! Nebo jdi pěšky! Dobře víš, že podnapilí mají vstup na palubu zakázaný, my zase máme příkaz nebrat podnapilé.“

„Nejsem ožralý,“ hájil se chasník rozezleně.

„Neříkal jsem ožralý, jenom podnapilý!“

„Neblbněte, pane Novák! Přece se známe!“

„Právě proto,“ pravil lodník, stále zachovával klid, ale dalo se usoudit, že mu dochází trpělivost. Také proto, že se blížila doba vyplutí, kapitán poprvé zahoukal.

„Tak si vyser voko, vole,“ vykřikl chasník a zašermoval paží. Těžko soudit, zda chtěl udeřit nebo to bylo zoufale bezmocné gesto. Tak jako tak to neměl dělat.

Lodník s netečným výrazem ve tváři uchopil chasníka levou rukou za límec zválené žluté košile a pravou za zadní část kalhot, byly z kvalitního materiálu, nepovolily, pozvedl ho a držel nad vodou.

„Co blbneš, debile!“

„Potřebuješ umýt!“

„Do vody ne,“ ječel chasník, „neumím plavat!“

„Aspoň se naučíš,“ řekl lodník lehce zadýchaně a dopřál kvičícímu vzpurníkovi volný pád. Nepadal dlouho a hluboko, dva tři metry.

Ozvalo se šplouchnutí, vystříkla voda, lodník opustil můstek, kapitán zahoukal podruhé, motory zabrumlaly hlasitěji, loď se otřásla a zvolna se dala do pohybu, souměrně čeríc hladinu do dvou stran.

Jediný pasažér sledoval chasníka, drápajícího se na břeh. Otočil se za lodí a v jeho pohledu nevězelo nic dobrého. Ještě zahrozil pěstí, nebylo však nikoho, koho by tím pohoršil. Nikdo mu již nevěnoval pozornost.

- - -

„Nedáte si kávu?“ zeptal se lodník, patrně to měl v popisu práce, ve svízelných časech je každá káva na dobrou.

„Vy jste tady muž pro všechno?“

„Na zastávce Skalka nastoupí servírka,“ podal vysvětlení. „Jinak máte pravdu. Kromě kormidla tady obstarávám všechno. Něco se vám nezdá?“

„Váš přístup k pasažérům je originální, ale zvládl jste situaci bravurně.“

„Myslíte v mých letech, že? Pane, já reprezentoval republiku ve vzpírání. Jednou mi o fous unikl start na olympiádě. Slušnou kondici mám stále. Po skončení aktivní činnosti jsem přes dvacet let působil jako trenér. Když oddíl skončil na finanční úbytě, vzal jsem práci ve fitcentru. Staral jsem se o primitivy, kteří chtěli vypadat jako římsští gladiátoři, uctivě jsem obskakoval prachaté buchy toužící po zhubnutí, ale po každém cvičení zašly do cukrárny, poručily si kávu se šlehačkou a zbaštily tři kremrole, které zazdily ořechovou zmrzlinou s karamellem. Také tam chodily nymfomanky, které nechtěly spoléhat jen na antikoncepci a někde se dočetly, že nadměrná fyzická aktivita způsobuje neplodnost.“

„Vynášelo to?“

„Majiteli fitcentra určitě. Za hodinu bral peníz, s jakým musela celý den vystačit mnohá rodina se dvěma dětmi,“ pronesl lodník, jemuž zřejmě byla dána dispozice citlivě vnímat sociální absurdity. „Ten moula, kterého jsem vykoupal, je skoro soused, ale grázl. Dokonce se pokoušel poškodit naši druhou loď. Viděli ho, ale nechtyli. Tím to zhaslo, policajti nepochodili, fotr mu zaplatil alibi.“

„Proč to dělal?“

„Navedli ho.“

Pasažér vrátil rozhovor do správných kolejí: „Ptal jsem se na fotra!“

„Opatřil synovi alibi, protože ho na tu nekalou fušku poslal! Jenže vědět je jedno, dokázat druhé. Flek, tak se jmenuje, si chtěl tady na přehradě otevřít soukromou lodní společnost a nás vyšachovat ze hry. Z vlastní hlavy to neměl, ale kdo stál v pozadí, to je záhada.“

„Nevyšlo mu to?“

„Zkrachoval dřív, než začal,“ pravil lodník a zahleděl se k výběžku, který sahal daleko do hladiny, fotograf Vošický získal za jeho letecký snímek ocenění ve významné nadnárodní soutěži. „Dokonce již měl objednané dvě lodě, jednu na Slovensku a jednu v Maďarsku. U některých veřejných činitelů našel podporu. Skončil jako Marcus Antonius, který osmdesát let před naším letopočtem koupil na dluh koráby a také o ně nakonec přišel.“

„Mluvíte o římském vojevůdci, který po zavraždění Caesara uzavřel triumvirát s Octavianem a ještě jedním čímanem?“ vyrukoval pasažér s chatrnými znalostmi. „Myslím, že měl také nějaké pletky s Kleopatrou.“

„Však na tu ženskou doplatil,“ konstatoval lodník. „V bitvě u Aktia dostal na frak a nakonec v Egyptě spáchal sebevraždu.“

„Na profesionálního vzpěrače toho znáte z římské historie hodně,“ řekl pasažér.

„Než jsem prorazil ve vzpírání, stačil jsem vystudovat univerzitu. Chtěl jsem studovat ještě egyptologii, ale to už jsem nesvedl, sport dostal přednost.“

„Také víc vynášel,“ usoudil pasažér bez skrupulí.

„Bojovníci i obyčejní rváči jsou odjakživa odměňováni štedřeji než filosofové,“ konstatoval lodník. „Nic mi do toho není, ale proč chcete vystoupit na Skalce? Kromě náročné turistické stezky tam nic není a vy na kovaného turistu nevypadáte. Už to vaše obutí! K silnici to budete mít skoro dva kilometry, do nejbližší hospody čtyři.“

„Žijí tam lidé,“ řekl pasažér.

„Málo,“ upozornil lodník. „Až nahoře u silnice si postavili tvrz Flekovi, to je ta famílie, která nám chtěla konkurovat. Provozují autoservis a je s podivem, že mají stále dost práce. Je to k nim přece jenom daleko.“

„Nemáte je rád?“

„Nemám.“

„Proto jste hodil mladého do vody?“

„Také proto, ale především nesnáším, když mě nějaký mladý vůl oslovuje vole,“ prohlásil lodník a posunul si služební brigádyrku do týla. „Nejbližší k vodě bydlí stará Bílová s vnučkou, která nastoupí a bude na lodi za dalšího poskoka, potom Matoušovi, ale ti jezdí tak jednou za měsíc na víkend, a do třetice všeho dobrého i zlého už pouze já, Křesomysl Novák. Nad Křesomyslem se nepozastavujte, bratr se jmenoval Mnata a sestra Šárka. Táta stavěl mosty, ale matka byla historička a vlastenka.“

„Radim Hasil,“ představil se pasažér, slušelo se to. Ruce si nepodali. „Nad přístavištěm Skalka stojí ještě jedna chalupa. Bydlí v ní pan Vít.“

„Tož,“ hlesl lodník zaskočeně, „chalupa tam stojí stále, ale Vít v ní už nebydlí,“

„Odstěhoval se?“

„Svým způsobem ano,“ přitakal lodník. „Minulý měsíc zemřel.“

„Co se mu stalo?“ otázal se pasažér s neskrývaným pohnutím.

„Dopravní nehoda. Podle toho, jak kolem pobíhali, vyptávali se a všelicos vyváděli policajti, se sotva jednalo o obyčejnou bouračku,“ pronesl lodník. „Vít jezdil opatrně, však už nikam nespěchal. Vy jste ho znal?“

„Kdysi jsme spolu sloužili.“

„Kde?“

„Na severu Čech,“ řekl Radim Hasil. „U kriminálky.“

- - -

Na můstku čekala dívčina jako z růže květ, pouze o pár kilogramů těžší, než bylo v jejím věku nezbytné. S jarmareční výřečností vedla dialog s lodníkem, ke slovu ho nepustila, načež odešla sdělit totéž kapitánovi, aby o něco nepřišel.

Radim Hasil hleděl za vzdalující se lodí. Plavidla všeho druhu sledoval rád. Na moři, na řekách, na fotografiích, na obrázcích, ve filmech. Vodu samotnou nemusel. Ještě tak ve vaně nebo ve sklenici. Pokud možno ochucenou.

Brázda za odplouvající lodí se zklidňovala, hladina měla dvojí barvu, odlišnou ve stínu a na místech, do nichž nahlíželo slunce. Někde stranou zakřičel neviditelný racek, jakoby se bránil útoku nebo křivdě. Možná mu některý druh na poslední chvíli uloupil vyhlédnutou kořist. Všichni živočichové bojují nejčastěji o chutné sousto a lidstvo netvoří výjimku. Milostné vzněty zůstávají ve druhé linii.

Bydlet v těch místech mělo nepochybně svérázný půvab, ale od vody trochu táhlo i v létě, ani o mlhy nebyla nouze, to všechno Radim Hasil věděl, stavil se u bývalého kolegy koncem září, kdy okolní krajina začala čarovat s barvami. Když absolvoval právnickou fakultu a nastoupil ke kriminálce v severočeském městě, proslaveném rozsáhlou kriminalitou a prostitucí, Vít byl jeho bezprostředním nadřízeným. Nějak se přihodilo, že měl málo blízkých příbuzných, nestál o ně nebo nestáli oni o něho. Když měl důchod na dostřel, rozhodl se pro návrat do rodného kraje. Nikoli do rodného městečka. Za roky u policie měl lidí až nad hlavu, toužil po samotě. Jakmile spatřil na internetu obtížně přístupnou chalupu nad rozlehlou vodní plochou, neváhal, koupil, investoval, aby se exteriér i interiéru staly trvale obyvatelnými a již čtvrtým rokem tam žil v naprosté pohodě a souladu s prostředím. Stále byl chlapík, v plné fyzické i duševní formě. Vyžíval Radima Hasila, zda si nechce udělat dovolenou, užít si nádherné přírody, jakou nikde ve světě nenajde, zarybařit si, odpočinout. Nedalo se vyloučit, že Vítovi přece jenom bylo v té opuštěnosti trochu smutno a zastesklo se mu po společnosti.

O chtění by nebylo, ale události si kupily a vršily, Radim Hasil také neměl jistotu, že by neobtěžoval, ale když nedaleko přehrady uzavřel celkem prostý případ, rozhodl se k přehradě znovu zajet.

Pozdě.

Vítova chalupa mohla sloužit jako reklama spokojeného stáří na venkově. Garáž přistavěli zezadu, nebyla vidět. Nikde nic navíc, žádné záhony, skalky, ploty, půtky, ozdobné či užité keře, ovocné stromy a jiné schválnosti, které se k chalupě na samotě nehodily. Dokonce ani narovnané dřevo na topení, to bylo uloženo pod střechu. Stranou stál prázdný, uklizený krmelec. Vít mohl v zimě pozorovat zvěř z postele.

Jediný rušivý moment představovala televizní anténa. Snad ještě schránka na poštu, umístěná na domovních dveřích. Dalo se do ní nahlédnout, byla prázdná.

Radim Hasil věděl, kam Vít ukládal rezervní klíč. Byl tam a zůstal na svém místě, nebylo vhodné vstupovat do domu mrtvého. Kriminalisté by určitě vznesli oprávněné námitky. Lodník místo nehody neuvedl. Možná ho neznal, ale třeba si nechal pro sebe i ledacos jiného. Příkladně: Kdo se postaral o pohřeb? Zda existuje místo, kde by se dalo pietně postát, zavzpomínat, položit kytičku. Neboť s přibývajícimi roky ubývá přátel a přibývá právě míst, z nichž jako jemná mlhavina vzlíná neslyšná výčitka. Každého člověka se jednou někdo zeptá, kde byl tak dlouho; a on nebude umět odpovědět.

- - -

Švestkově modrý dům paní Bílové a její vnučky stál stranou, jako zabořený do klína krajiny se krčil v mělké proláklíně. Pokud bylo odněkud vidět na vodní plochu, tak se střechy nebo z půdního okénka. Na rozdíl od Vítovy chalupy ho obklopoval oplocený dvůr, na němž vyrostly kostrbaté přístavky. Plechová garáž se v té lesem obklopené enklávě podobala jizvě na vráscité tváři a celkový dojem vylepšovaly jenom šňůry plné prádla, dodávající prostředí zdání útulné domáckosti.

Z domu vyšla žena a obezřetnými očima, jaké mívají ženy žijící na samotách.

„Snad jste nezabloudil?“ otázala se hlasem, připomínajícím předoucí kolovrátek.

„Proč myslíte?“ řekl Radim Hasil

Přišla překvapivá odpověď: „Vy to tady přece znáte!“

„My jsme se už potkali?“

„Loni jsem vás viděla s panem Vítem.“

„Že si na mne pamatujete,“ podívoval se Radim Hasil.

„Sem zase tolik cizích nepřijde,“ pravila posmutněle.

„Opravdu jsme spolu nikdy nehovořili? Váš hlas mi připadá povědomý!“

„To je možné, celý život jsem pracovala v rozhlase. Hlásila jsem zprávy, uváděla dětské a hudební pořady, také pohádky a předpovědi počasí jsem četla. Nikdy jsem nedosáhla významnějšího postavení, proto jsem u mikrofonu vydržela skoro čtyřicet let a přestála všechny politické veletoky. V posledních letech to bylo náročné.“ Podala vysvětlení a činila tak s bezelstným potěšením a hrdostí, jaká byla šikovná šedá myška. „Nyní dožívám tady u vnučky. Zůstala bych v Praze, ale z jednoho důvodu jsem stále zvyšované nájemné neutáhla.“

„Co se přihodilo panu Vítovi?“

„Ptáte se správně, ale nesprávně ženské. My vlastně nic nevíme. Neviděly jsme ho třeba čtrnáct dnů. Někdy i déle. On viděl aspoň kouř z našeho komína. Jednou se o tom zmínil vnučce. Občas zavola, jestli něco nepotřebujeme, že jede na nákup.“

„Nějaké podrobnosti se přece jistě proslýchají,“ naléhal Radim Hasil.

„Jo,“ usekla, „to jo. Takové tlachy. Že sloužil u policie a nešlo o běžnou nehodu s tragickými následky, v minulosti někomu ublížil a on se mu nyní pomstil. Nebo potomek toho postiženého.“

„Kdo s tím nápadem přišel?“

„Fleková,“ pronesla hlasem, který stále připomínal předoucí kolovrátek, uměla ho dokonale ovládat. „Sešly jsme se u doktorky.“

„Kdo jí to namluvil?“

„Raději jsem se neptala, nechala jsem ten trus bez povšimnutí.“

„Ale něco si přece o Vítově smrti myslíte,“ řekl Radim Hasil.

„Že na někoho něco věděl. To se nepromítá.“

„Konalo se po Vítově smrti oficiální rozloučení?“

„Ve městě, v obřadní síni. O všechno se postaral Křesomysl. Tedy, pan Novák. Bydlí támhle!“ Ukázala paží kamsi do prostoru, pohybem směřujícím do tří světových stran. „Sešla se nás hrstka. Dokonce i Flekovi přišli! Minulý týden přivezl Křesomysl urnu a rozprášil popel před Vítovou chalupou, prý to bylo jeho přání.“

„Vida lodníka,“ řekl Radim Hasil. „Nezmínil se!“

„Třeba měl důvod,“ pronesla tím svým kolovrátkovým hlasem, ale něco v něm maličko zaskřípalo.

Možná podezření. Možná obavy, pokud ji Radim Hasil něčím znepokojil.

Vědět se nevyplácí.

- - -

Bývalé okresní město se rozrůstalo, přetévalo z kotliny jako pohádková kaše z hrnečku. Příliš perspektivní systematičnosti v tom nevězelo, spíš nahodilost, úspěchanost a lokální prospěch. Běžný architektonický anarchismus. Sebedokonalejší územní plán dostává povážlivé trhliny, kdykoli mají navrch peníze. Škody se dají napáchat zakrátko, důsledky jsou zjevné celá desetiletí a napravení škod trvá ještě déle, pokud je vůbec náprava uskutečnitelná. Stejně je tomu se stromy. Stoletý zdravý dub či buk se sklácí za pár minut, nový dosáhne stejné výšky za sto let, rychleji to nestihne.

Radim Hasil nenavštívil to město dlouhé roky. Kromě historického centra se změnilo téměř k nepoznání. A k horšímu. Zhlédl prázdný policejní vůz, stojící před prodejnou hudebnin.. Po několika minutách vyšly na chodník dvě policistky.

„Dobrý den, dámy,“ pozdravil Radim Hasil za jejich zády.

Stanuly jako zkamenělé. Polekaly se, nebo se jim přičilo oslovení.

„Nejsem zdejší, ale rád bych se dostal na kriminálku.“

„To je snadné,“ pronesla uštěpačně blondatá.

„Já vím, stačí vytáhnout pistoli a střílet po holubech,“ řekl Radim Hasil.

„Vlastníte pistoli?“ otázala se nabroušeně také blondatá, ale výrazně vyšší, v těle plnější policistka.

„Dokonce dvě. Ale naposled jsem je vyzkoušel na jaře, a to ještě na střelnici.“

„Co chcete na kriminálce?“

„Nedávno zahynul při dopravní nehodě bývalý kolega,“ řekl Radim Hasil. „Bydlel u přehrady, nad přístavištěm Skalka. Rád bych znal okolnosti jeho smrti.“

Pořádkoví policisté nemusejí být nutně informováni o všech vraždách, k nimž v okolí dojde, o policistkách to platilo také, ty dvě si však vyměnily výmluvné pohledy.

„Kolega?“ opakovala menší blondýnka a pro jistotu vznesla dotaz: „Mluvíme o panu Vítovi?“

Radim Hasil přikývl.

„Říkal jste kolega?“

„Bývalý.“

„Ovšem,“ utála vyšší. „Pan Vít již stál mimo aktivní službu.“

Nezeptaly se, na co se zeptat měly. Neuvedly, že kriminálka není informační centrum. Setrvaly v omylu a Radim Hasil se nepokusil zjednat nápravu.

„Pojedeme před vámi,“ pravila policistka vyšší hodností a menší postavou. „Držte se v těsném závěsu, ať vás na světlech neztratíme.“

Očekávané komplikace se nevyskytly, ke zdroji se dostal nečekaně hladce.

„Lišky mění srst, nikoli zvyky,“ poznamenal inspektor, který se Radima Hasila ujal nepřiliš nadšeně, ale bez dlouhých okolků. „Proto nás napadlo, jestli on Vít nezaštoural do nějaké kupky hnoje. Napadlo mě, že o ní třeba něco víte. Dozorčímu jste namluvil, že můžete podat svědeckou výpověď. Kdy jste se viděli naposled?“

„Loni na podzim.“

„Udržovali jste kontakt?“

„Několikrát jsem si zavolali nebo poslali email.“

„Nezmínil se, že po něčem pátrá?“

„Možná by to udělal při osobním styku,“ řekl Radim Hasil. „Rozhodne ne elektronicky, kdy se mohou ke sdělení dostat nepovolání.“

„Mezi nepovolané zahrnujete i policii?“

„Částečně,“ přiznal Radim Hasil. „Vít byl příliš dlouho policajt, dokázal nahlédnout i za roh, ale kdyby po něčem šel, rozhodně by se nepouštěl do sólové akce, to nebyl jeho formát. Předal by poznatky kompetentním činitelům.“

„S nikým od policie nenavázal spojení,“ prohlásil inspektor.

„Nevydal nějaké tajemství jeho mobil?“

„Byl na padrt.“

„Povíte mi něco o nehodě?“

„Prostě nevybral ostrou zatáčku,“ prohlásil inspektor. „Večer, za tmy, když se vracel z města. Nevíme, co tady dělal. Nehodu objevil až po rozednění řidič linkového autobusu, z osobních aut není vidět do strže hluboké přes dvacet metrů. Svodidla tam někdo odcizil už minulé léto. Dokonce opakovaně. Podle patologa zemřel Vít okamžitě, zdravotní potíže jako příčinu nehody vyloučil. Jistě si dokážete představit, jak vypadalo auto, ale našim technikům se dodatečně něco nezdálo. Nevyloučili možnost lajdácké opravy nebo záměrné poškození. Na technické prohlídce byl vůz před rokem a čtvrt a od té doby Vít nenavštívil žádný servis v okolí.“

„Ani Flekův?“

„Tam nebyl nikdy, jenomže záznamy v servisech nemusí odpovídat skutečnosti. To je stará vesta.“

„Není divné, že auto selhalo právě v ostré zatáčce?“

„Chápu, kam míříte. Prohlédli to tam málem drobnohledem.“

„Když vás poslouchám,“ řekl Radim Hasil, „neměli jste důvod vyšetřování protahovat. Také jste se zmínil, že technici na něco přišli dodatečně!“

„S kým jste o Vítovi hovořil? Nejčastěji do všeho mluví lidé, kteří ničemu nerozumějí!“

„S lodníkem, který mě během plavby na Skalku informoval o Vítově smrti. Také se starší paní, kterou celý život zaměstnával rozhlas. Oba naznačili, že policie věnovala značnou pozornost i Vítově chalupě.“

„Někdo se do ní vloupal,“ řekl inspektor váhavě, rozhovor mu byl proti mysli, ale měl dostatek soudnosti a dal přednost naději na objasnění před komisním přístupem. „Napřed jsme se domnívali, že zloděj věděl o nehodě a Vítově smrti, tak se šel napakovat. S podobným hyenismem se setkáváme poměrně často. Stává se to, i když osaměle žijící člověk zemře v nemocnici. Nejistili jsme, že by se něco ztratilo, vyloučit se to ovšem nedá. Konkrétně třeba peníze. Pachatel vloupání evidentně něco hledal, ale nepočínal si barsky. Snad se pídil po něčem nepřiliš rozměrném. Snad uspěl, snad nepochodil a vzhledem k časové tísní to raději zabalil.“

„Našli jste něco vy?“

„Nechcete nahlédnout do spisu?“ otázal se inspektor sarkasticky.

„To by bylo úplně ideální,“ souhlasil Radim Hasil. „Ale znám hranice, které nesmíte překročit. Existují nějakí dědicové?“

„S přihlédnutím k novému občanskému zákoníku byli vypátráni dva synovci.“

„Mají alibi?“

„Ale kuš,“ ušklíbl se inspektor. „Vy si nedáte pokoj, vidíte? Pan Vít se s nimi nestýkal a oni neměli tušení, kde žije. K čemu by si pomohli? K té chalupě na samotě? Co asi tak mohlo po policajtově zůstat?“

„Vy to nevíte?“

„Vážený pane, co nevíme, to by zaplnilo studnu a ještě by něco zůstalo.“

„Vyšetřování bylo uzavřeno?“

„Naši technici nedisponují dostatečným vybavením, proto některé součástky Vítova auta poslali k expertíze do kriminalistického ústavu,“ vysoukal ze sebe inspektor jako na mučidlech a okázale pohlédl na hodinky. „Nebudu vás zdržovat, určitě spěcháte. Předpokládám, že se vracíte do Prahy. Vřele vám to doporučuji.“

„Rád bych se vrátil ještě dneska.“ Pronesl očekávanou odpověď velice ochotně a navázal s tváří nevinátka, záměrně šroubovaně, aby rozptýlil inspektorovu pozornost: „Mohu se zeptat, zda disponujete konkrétním podezřením?“

„Což o to, zeptat se můžete,“ odpověděl inspektor rozevlátě, nebyl žádné ořezávatko, znělo to jako tečka na větou.

„Myslel jsem si to,“ řekl Radim na rozloučenou.

- - -

Skutečně by se rád vrátil do Prahy ještě toho dne, v tom směru nelhal, rozhodl se však riskovat. Složitý přístup na Skalku situaci komplikoval. Poslední večerní loď se vracela příliš brzo a první ranní zase vyplouvala na jeho záměry příliš pozdě, navíc by v obou případech existovali svědci jeho přítomnosti. Klikatá silnička zase vedla těsně kolem Flekova servisu. Lodník vystihl její vzhled správně, připomínala tvrz. Kolem dokola se táhla vysoká kamenná zeď se stejně vysokými kovovými vraty. Nejvyšší část podivně řešeného komplexu budov skutečně připomínala hranatou věž tvrze. Až na to, že v ní nebyly střílny, ale velká plastová okna. Celý komplex antén na rovné střeše budil zdání řídicího centra špionážní agentury, dirigující Jamese Bondy a Šakaly po celém světě a odposlouchávající státníky spřátelených států v Africe i vlastní agenty. Svět už je tak uzpůsobený, nikdo nevěří nikomu.

Radim Hasil zase nevěřil, že Vít zemřel bez cizího přispění. Intuitivně, i když si ten názor dokázal zdůvodnit i rozumově. Nápad nahlédnout do Vítovy chalupy nebyl dílem okamžité inspirace. Kdysi dávno, v tom severočeském městě zločinu a prostituce, řešili složitý případ. Věděli, že existuje věčný důkaz, opakovaně po něm pátrali ve vymezeném prostoru. Nakonec ho našel právě Vít. Tak na očích, až kroutili hlavou nad dosavadní vlastní nemohoucností. Přímo na vnitřní straně stupních dveří.

Radim Hasil vzpomněl slov kriminálního inspektora, že lišky mění srst, nikoli zvyky a přemítal, zda se vztahovala i na kolegu Víta. Také mu bylo jasné, že sám mohl být vyprovoden několika suchými frázemi. Ale kdeže, scházelo málo a inspektor se přetrhnul ochotou, třebaže zdánlivě dělal ramena. I služba u vchodu si nezapadla s uvaděčem v koncertní síni. Mohli mu zahrát skočnou, vyklubala se z toho bezmála selanka. Jako kdyby byl očekáván. Patrně byl. Lodník s hlubokými znalostmi dějin starého Říma mu možná také prodal koráby jako bohatí stavitelé lodí Marcu Antoniovi. Zároveň se vynasnažil, aby o ně brzy přišel.

Jsou okamžiky, kdy člověk váhá mezi opatrností a morální povinností. Tak to Radim Hasil cítil, třebaže si to tak vyhraněně nedefinoval. Za soumraku zacouval mezi houštiny asi sto metrů před Flekovou tvrzí. Ačkoli se již stmívalo, rozléhaly se do nastávající noci výmluvné zvuky. Bušení do plechu a burácení túrovaného motoru.

Když se blížil k vytčenému cíli, zahlédl vlevo jako dvě žluté tečky okna domu, v němž našla útočiště roz-

hlasová hlasatelka a zároveň se mu otevřel výhled na jezero. Pozdní rámus z Flekova autoservisu zůstal kdesi vzadu, filtrovaný vzrostlým lesem a vzdáleností. Na vodě se pohupoval odraz měsíce, skrytého kdesi za lesnatým hřebenem. Uprostřed rozlehlé hladiny se právě míjely dvě ozářené lodě jako důkaz, že lidstvo dosud nevyhynulo. Těsně podle břehu pak sotva slyšitelně vrněl malý, nedostatečně osvětlený motorový člun, jehož motor se záhy odmlčel.

Kolem Vítovy chalupy bylo světlo málem jako ve dne, měsíc v úplňku se vyhoupl nad stromy, na nichž se nepohnula větvička. Radim Hasil najednou chápal, proč se tam Vít cítil spokojeně. U Bílových pohaslo jedno okno, po chvíli i druhé. Až podezřele absolutní ticho téměř bodalo do uší. Nepípl pták, nezahudl cvrček, neproběhl zajíc, vzpomenuť Jana Karafiáta, neproletěl Beruščin Brouček.

Radim Hasil seděl opřený o krmelec a naslouchal tichu. Najednou se mu zdálo, že se do vůně lesních trav, jehličí a pryskyřice vloudila sotva znatelná vůně cigaretového dýmu. Důkaz, že mu sklaplo. Zatroubil si k ústupu. Od kteréhosi stromu se odloupl stín. Kráčeli si vstříc jako spojenci, kteří si důvěřují s jistými výhradami.

„Krásná noc,“ pronesl bezejmenný inspektor, Radim Hasil mu při představování špatně rozuměl a ptát se nechtěl.

„Krásná,“ potvrdil. „Taková pokojná a pokorná.“

„A svůdná! Napadlo mě, že máte něco za lubem.“

„Mne zase napadlo, že vás to napadlo, když se podle břehu blížil neosvětlený motorový člun,“ řekl Radim Hasil. O tabákové vůni se nezmínil, není radno připomínat lidem ani drobná pochybení.

„Je tu hezky. Posedíme, pohovoříme,“ navrhl inspektor. „Co vás sem přivedlo?“

„Schránka na poštu.“

„A copak to?“

„Kdysi jsme s Vítem obraceli naruby domek. Hledali jsme důkaz. Vít ho nakonec našel ve schránce, upevněné na domovních dveřích,“ řekl Radim Hasil. „Jako tady.“

„Byly tam,“ pronesl inspektor s netajeným respektem. „Fotografie.“

„Něco u Fleků?“

„Jak jste na to přišel?“

„Kde jinde!“

„Pašovaná auta. Převážně kradená. U Fleků dostávají novou tvář. Ta, která jdou do českých autobazárů, získávají také nové doklady. Rozsáhlý komplot.“

„Doslechl jsem, že chtěl založit lodní společnost.“

„To byla bouda na důvěřivé investory. Včas vycouvali?“

„Pracujete na tom?“

„My jsme spíš přes mrtvé,“ poznamenal inspektor s fatálním povzdechem. „Neberte to osobně, ale neviděli jsme vás tady rádi, hrozilo nebezpečí, že zvednete vítr, který zamete stopy. Mezi námi, ti, kteří na tom makají už skoro rok mají všechno pohromadě a chystají klec. Jen tak na okraj, brali to z gruntu. O vaší podzimní návštěvě věděli a přes Prahu si vás proklepli.“

„Tušíte, kdo se podepsal na Vítovi?“

„S největší pravděpodobností mladý Flek. Je to sígr, ale z vlastní vůle nejednal. Ztratila se totiž Vítova pistole a ten hlupák si byl zastřílet ze zrušeném lomu. Zajištěné projektily jsou nezvratným důkazem.“

„Lodník se zřejmě vyzná nejen v římských dějinách,“ usoudil Radim Hasil.

Odpověď nepřišla. Měsíc se pozvolna posouval a stoupal, stíny pozměnily tvar, najednou stáli v jasném měsíčním svitu. Kde se vzaly, tu se vzaly – další dva stíny.

Bezejmenný inspektor se zahleděl stranou, tam, kde před půlhodinou pohasla okna, a Radima Hasila

napadlo, že lišky skutečně mění srst, nikoli zvyky, jinak by se nedalo vydržet ve službách rozhlasu čtyřicet značně bouřlivých roků.

„Sejdeme k přístavišti,“ pronesl inspektor. „Odvezeme nás. Bude to rychlejší než po souši. Nechceme se zbytečně motat kolem Flekových.“

„Mám nahoře u silnice schované auto,“ upozornil Radim Hasil.

„Už ne. Čeká na vás před hotelem Přehrada.“

„Ták! Konečne na seba máme zase trochu čas, ty moja zelená krasotinka,“ řekl a zabouchl při tom těžká vrata neudržované stodoly, která rázem pochmurně potemněla.

„Bába je ďaleko za humnami, čaká nás spolu krásny dlhý deň,“ dodal, když vrávoravě vylézal na vratký žebřík.

„Len musím ešte toto dorobiť, inak mi čoskoro spadne strecha na hlavu,“ pokračoval v monologu.

Práce mu však od ruky moc nešla, neboť co minutu si zdatně lokal hořké lihoviny z matné láhve. Pak něco zaslechl.

„To si ty, žabička?“

Podíval se opatrně dolů, ale očekávanou štíhlou postavu s bujným poprsím nezahlédl. Jenže... opět mu k uším dolehl vzdálený zvuk, připomínající zkreslené lidské hlasy.

„Hej! Kto je tam dole?!“

Žádná odpověď. Naštvaný zvučně zaklel a s chutí přidal několik vulgárních nadávek.

„Ak sa vrátil ten somár, tak ho ...“

Vzal do vztekem roztřesené ruky kladivo a chystal se slézt.

„Sakra, čo sa to deje ... nie, nie, ... au, to je bolesť ... áá ...!“

Horké srpnové pozdní odpoledne. Pálící slunce rozhodilo zlaté rozpuštěné vlasy po zelených stráních i skalních stěnách Velké Fatry, pohladilo vrcholy Tlstá, Ostrá, Drienok a laškovně nabízelo sálající pohodu. Ne všem...

Policejní hlídka přivolaná do obce Mošovce, strážené panoramatem nádherného pohoří s vápenci a dolomity fantastických tvarů, ihned informovala o závažnosti situace kriminalisty okresního města. Dvoučlenný tým okamžitě vyrazil. Projížděli vozem malebnou krajinu zalesněných svahů, kouzelných dolin, historických alejí a soustavy rybníků napájených potokem Čierná voda s macatými pstruhy. Ozdobná modravá stuha říčky Mošovky přímo sváděla k osvěžení. Kvůli povinnostem se však nesměli nechat zlákat ani takovými stavebními památkami a zajímavostmi jako jsou například novogotický Kostel nejsvětější trojice, rokokovo-klasicistní zámek s rozsáhlým anglickým parkem, evangelický kostel z roku 1784, Novogotická kaple, secesní skleník a pavilon z roku 1800.

Když projížděli kolem památného místa rodného domu Jána Kollára, prohodil spolujezdec k řidiči, že jejich český kolega má z Prahy tři diplomy za literární soutěž nesoucí rodákovo jméno.

Zastavili před nízkým obytným domkem, opuštěně stojícím až na samém konci osobité osady, prastaré součásti Mošovců.

„To je horúco, nedá sa ani nadýchnuť,“ postěžoval si čerstvě přidělený mladý vyšetřovatel Juraj Drahoň a marně zápolil s košilí přilepenou potem.

„Neboj, bude horšie - tam na mieste činu,“ povzbudil ho ochotně poručík Jozef Molnár a mávl opálenou rukou k omšelému stavení.

Prošli na dvorek vrzavou brankou, jejíž tepaná mříž prokvétala prstenci rzi, a pak se dali štěrkem vysypanou cestičkou mezi pečlivě vyplnými zeleninovými a květinovými záhony tvořícími zajímavý kontrast se zchátralostí staveb.

Pohled, který se jim naskytl ve stodole, poručíkův předpoklad potvrdil, ne-li předčil. Na zemi pokryté rozházeným senem a slámou leželo ve velké kaluži zčernalé krve tělo podsaditého muže. A prostorem se vznášel nejen těžký nasládlý pach rozkladu s odérem alkoholu, ale i odporné hejno hodujících much. Molnár během let své leckdy velmi nelehké služby viděl už dost mrtvol, tohle však musel udělat opravdu

šílený maniak!

Sinalý obličej mrtvého s výrazným fialovým monoklem byl silně odřený. Oteklá natržená ústa a ucho, četné řezné rány v dlaních. Všude kolem krvavé šmouhy a stříkance, němí svědkové tragické události. O tom, že oběť vykrvácela, vypovídalo nejen zvolna zasychající šarlatové tratoliště, ale i vražedná zbraň. Staré zrezivělé vidle se zlomenou násadou trčící z hrudi zavražděného. Zraněné ruce i obličej a nepořádek kolem naznačovaly, že se majitel venkovské usedlosti musel zcela určitě urputně bránit.

„Až prestanete zelenat', Drahoni, natiahnite tú bezpečnostnú pásku a zavolajte forenznú skupinu. Je potrebné vykonať riadnu fotodokumentáciu, odobrať odtlačky prstov a vziať nejaké vzorky na expertízu do laboratória. Ja počkám na patológa a zatiaľ si pohovorím s manželkou obete,“ prohodil poručík ke kolegovi.

Vešel do skrovně zařízené, leč velmi čisté kuchyně obytného domu, dýchající stejně jako zahrada pečlivostí vzorné hospodyně. Čekal, že zde najde roztřesenou a plačící paní Prisčupákovou v šoku z vraždy, ale drobná, mírně prošedivělá žena, která ho přivítala, se netvářila příliš nešťastně.

„To ja volala políciu, keď som sa vrátila z návštevy od sestry. Býva v susednej obci Blatnica. Je hrozné, čo sa manželovi stalo, ale ... no, chcela som sa s ním rovnako skoro rozviesť, tak teraz už nemusím,“ dodala nečekaně cynicky.

„Mal váš manžel s niekým vážne spory alebo nejaký konfliktný vzťah?“ zkusil opatrně poručík.

„On moc s ľuďmi nevychádzal. Jediný veľmi nekonfliktný vzťah mal Marián s Patriciou. Manželkou hostinského z krčmy Koryto u dvoch píp v Turčianskych Tepliciach. Čo bol aj jeden z mnohých dôvodov našich nezhôd,“ pronesla trpce.

„Čo na to jej manžel?“

„Všade vykrikoval, že Mariána zabije, ale ...“

„Naozaj?“ nadchl se Molnár horkou stopou.

„On by to určite neurobil, je inak moc hodný. V rozčúlení človek predsa povie čokoľvek. Snáď si nemyslíte, že ...“

„Nemyslím,“ ujistil ji přesvědčivě poručík a nechal hostinského Rodana Lukáče ještě tentýž večer předvést na policejní stanici k předběžnému výslechu. Dost neúspěšnému.

Pan Lukáč oznámení o úmrtí svého soka přijal sice velmi radostně, jinak ale podezřelý neustále tvrdil, že nic neví, nikde nebyl a nic neudělal.

Tadiaľ cesta nevedie, unaveně si pomyslel Molnár druhého dne. Pravda. Navíc na dobu smrti určené patologem měl hostinský pevné alibi. Právě totiž naléval zlatavý mok s nahořklou příchutí chmele ve svém lokále, což ochotně potvrdili všichni jeho stálí hosté.

„Čo treba sama Prisčupáková?“ nadhodil opatrně Drahoň. „Zdá sa, že je zo smrti manžela celkom nadšená.“

„To však ešte nie je zločin. Iste má svoje dôvody. Rovnako si ani neviem predstaviť, ako by tak krehká žena, ktorá neváži snáď ani šesťdesiat kíľ, dokázala zmasakrovať sto pätnásť kilogramov ťažkého chlapa. Aj keď, možné je asi všetko. Ale ona naozaj bola u sestry. Dosvedčil mi to nielen jej švagor s celou rodinou, ale aj tamojší súkromná kaderníčka, ktorú obe ženy navštívili. Tiež som zistil, že ...“

„Bomba. Neuvěřitelné,“ do kanceláře se vrátil služebně i věkově nejmladší kriminalista Pavel Mareška, který se nedávno přistěhoval ze středních Čech.

„Už ho máme! A přišel sám, to nechápu,“ přiznal bezelstně Pavel a rozpačitě žmoulal knoflík uniformy. „Nahlásil se dole na ústředně, tak nám ho sem posílají.“

„Úžasné! A smiem vedieť, koho nám posielajú?“ optal se přísně poručík a v duchu přemítal, za co vděčí takové posile. Třebaže má Mareška hlavu přeplněnou vědomostmi, za které získal spoustu ocenění a diplomů včetně certifikátů z astronomie, dá spoustu práce vychovat z něj neukvapeného detektiva.

„No, pravděpodobně přece pachatele,“ pohotově odpověděl Mareška.

„Radšej počkajte a nerobte predčasné závery. Dotyčný nám iste svoju návštevu rád vysvetlí,“ poradil mu přátelsky Juraj Drahoň a potichu dumal o tom, jak si s touhle neřízenou českou strelou na jejich pracovišti poradí kapitán Szabó.

Za pět minut stál v jejich kanceláři upocený a brunátný muž. Představil se jako Matúš Krošlák, rozvedený čtyřicetiletý řidič z povolání. Přítomné ihned upozornil, že dost spěchá, neboť coby šofér kamiónu tvrdý chleba má a k tomu málo času, přesto považuje za svou občanskou povinnost oznámit incident s mrtvým Prisčupákem.

„Chápte, o nič moc nešlo, ale nechcel som riskovať, že by vám to potom nahlásil niekto iný. Iste nás spolu videlo dosť ľudí, viete predsa, ako to chodí na dedinu a v malých mestách. Radšej som sa dostavil sám, aby som unikol prípadnému podozreniu,“ hlasitě polkl a nervózně zatěkal očima po vyšetřovateli.

„Vražda a vy tvrdíte, že o nic moc nešlo?!“ zahřímal Pavel Mareška a zpražil kamionáka zničujícím pohledem.

„No jasne, ja viem. Je to sila, čo sa mu stalo, ale toho hajz..., pána Prisčupáka rovnako nikto neľutuje, verte mi! O jedného rozzúreného, sebeckého a protivného ochlastu menej,“ rozohnil se Krošlák a tvář mu ještě víc zčervenala.

„Dobře, dobře, stačí. Uvědomujete si, že přiznání je polehčující okolnost a když jste přišel sám, soud by přihlé...,“ český kriminalista s vidinou bravurně vyřešeného případu kul železo, dokud bylo žhavé – tedy zrudlé.

„No tak, moment! Do čerta, čo zas na mňa skúšate?!“ rozkřičel se řidič kamionu a zpod hustého rozježeného obočí mu najednou vyšlehly blesky potlačovaného hněvu. „Ja ho nezabil! Fakt! Chcel som tu len povedať, že predvčerom skoro ráno sme sa s Prisčupákem trochu pobili. Urobil som mu poriadny monokel,“ pochlubil se a ukazovátkem opsal kruh kolem pravého oka, „pretože mi pred týždňom zrazil traktorom Silvu. Ale nič viac!“

„Ako je možné, že ste polícii nenahlásil tak závažnú vec; nemáme tu ani lekárske vyjadrenie,“ vyskočil ze židle Drahoň.

„Pohřeb už proběhl? A na kterém hřbitově dotyčná leží? Ptám se z důvodu případné exhumace.“

„Aký pohreb? Na čo exmutácie na cintoríne, sakra?“ Krošlák zdvihl ruku, zatnul pěst, až mu klouby zbělely, a nečekaně prudce třísknul do stolu. „Zakopal som ju u nás na záhrade. Nevie, možno sa to nemá bez povolenia veterinára, ale deťom by chýbala ešte viac. Rozumejte, Silva bola náš pes - nemecký ovčák. Moc hodná a on ju traktorom úplne rozmliaždil, chudáčika, tak som mu trochu zmaloval tvár. Ale bol živý, keď som odchádzal. Až moc. Opýtajte sa treba poštačky Zajacovej.“

„Nebojte sa, to urobíme,“ unaveně přisvědčil Jozef Molnár.

Další den splnili, co slíbili. Baculatá paní Zajacová se dmula pýchou, že může posloužit mužům zákona a ochotně popisovala nevšední podrobnosti osudného rána, o které ani v nejmenším nestáli. Především však policii ujistila, že Matúš (tedy pan Krošlák) odpornému Prisčupákovi nijak zvlášť neuškodil. Na otázku, zda by někdo jiný chtěl dotyčnému ublížit, vychrlila předlouhý seznam snad všech lidí v rekreační oblasti Mošovce i s přilehlými obcemi a pokud by ji nezadrželi, seznam viníků by se táhl přes Turčianské Teplice až do Žiliny a možná i kousek dál.

„Tak vám moc ďakujeme,“ pronesl poručík rezignovaně a měl se i se svým týmem k odchodu.

„Počkajte, počkajte! Ešte som si spomenula, že by do úvahy taky ...“ bohužel či bohudík už Molnár neslyšel, komu je ještě paní Zajacová na stopě.

Laboratorní experti také nepřinesli tížené ovoce. Zjistili pouze, že v daném objektu nedošlo k násilnému vniknutí, nalezené daktyloskopické otisky patřily jen členům rodiny a místním známým s nevyvratitelnými alibi a za nehty oběti se sice vyskytovalo ledacos nechutného, jen ne epitelové buňky s cizí DNA.

Zbytečně se kapitán Szabó při každodenních odpoledních schůzkách na vyšetřující kriminalisty rozčiloval, jeho nepřiměřený nátlak k rozuzlení nepomáhal, třebaže se vztekal víc než obvykle a v rozhořčení likvidoval jeden šálek kávy za druhým. Ani nadměrná iniciativa Pavla Marešky mu neposkytovala úlevu.

K objasnění celého případu přispěla vyšetřovatelům až návštěva šedě vykachlíčkových chladných prostor pitevny soudní patologie v krajském městě Žilina. V poslední bezplatné ubytovně, jejíž hosté nikdy neporuší tiché mlčení, a přesto někdy dokáží podat velká svědectví o tom, proč se nacházejí právě zde, je přivítal v dlouhém světlém plášti postarší prošedivělý soudní lékař českého původu Milan Vašíček. Vedl policisty úzkou chodbou do své pracovny. Podlaha z hladkých studených dlaždic se ani nesnažila tlumit jejich hřmotné kroky. Kolem sterilně čisté bílé stěny a stropy. Míjeli pojízdné kovové stolky a skříňky, pulty s vyvařenými nástroji a lahvičkami s různými roztoky. Ve vzduchu čpěla silná desinfekce a vyvolávala skličující pocity. Konečně patolog otevřel dveře do útulnější místnosti, vyzval přítomné, aby se posadili do pohodlných křesel, a spustil zajímavý výklad.

Jím provedená důkladná pitva totiž vedla k závěru, který všechny překvapil a konečně odhalil skrytou pravdu: oběť byla zároveň svým vlastním pachatelem a velkou zásluhu měl i nejoblíbenější přítel – zelený viník, nebo-li podle Vašíčka *mors viridaria*.

„Tento muž,“ koroner si pošoupl brýle a pokračoval, „byl nejen nesnášenlivý arogantní cholerik, ale také především velký alkoholik, naprosto lhostejný ke svému zdraví. Obezita, neléčený vysoký krevní tlak čili hypertenze a cukrovka diabetes mellitus druhého typu vyústily ke značnému poškození zanedbaného organismu, což by samo o sobě dříve či později vedlo k exitu. Měřením jsem zjistil, že v době smrti měl v těle přes dvě a půl promile, čímž byla velmi omezena schopnost udržet rovnováhu. Vše proběhlo asi takto: Prisčupák rozčilený ze souboje s Krošlákem se notně posílil absintem – jeho svašťelá játra by mohla vyprávět, a vlastně i zničené ledviny a žaludek! – a z nepochopitelných důvodů se v největším poledním vedru, kdy tropické teploty dosahovaly 35°C ve stínu, rozhodl opravovat stropní trámy ve stodole. Vztek, horko a alkoholové opojení přivodily slabé diabetické kóma, které se nejprve ohlásilo nevolností a zatemněním mysli. Díky silným závratím se už nedokázal bezpečně udržet na žebříku – navíc v takové výšce. Pud sebezáchovy mu sice pomohl se ještě několikrát zachytit, přesto byl pád, během něhož došlo k četným odřeninám obličeje, rozbití nosu, natržení ucha a rtu, traumatu sleziny a nakonec k tříštivým zlomeninám kostí pravého tarsu a carpu a k odtržení dvou prostředních *cartilago costalis* od sternu – opět na pravé straně, neodvratitelný. Hluboké řezné rány v dlaních způsobily úlomky rozbité láhve s nerozlučným hořkým nápojem, již i během pádu nejspíš pevně svíral. Na vidle, třebaže se to na první pohled zdálo nepravděpodobné až absurdní, se nešťastnou náhodou nabodl při dopadu, což tak dramaticky dokreslovalo krvavou atmosféru místa nálezu. Hlavním důvodem vykrvácení byl však skleněný střep, který jako ostrá dýka probodl krční tepnu. Zelená absintová víla zabila pana Prisčupáka tedy hned dvakrát. Pracuji zde více než patnáct let a přiznám se vám, že jsem se zatím nesetkal s podobnou souhrou náhod. Avšak, jak už tvrdil můj oblíbený Seneca – *nemo tam divos habuit faventes crastinum ut possit sibi polliceri*, nikdo není v oblibě bohů natolik, aby směl očekávat příští den. Starověká moudrost platí pro nás všechny,“ dokončil výklad Milan Vašíček a na povzbuzení a zlepšení nálady nabídl hostům kvalitní zelený čaj s aroma čerstvé limetky.

„Niekedý inokedy, musíme ešte spísať hlásenie pre kapitána Szabó a potom nás čaká tá uškrtená v parku, s ktorou sa chceš zoznámiť popoludní. Preto moc ponáhlame,“ zdvořile odmítl poručík Molnár.

„Škoda, no co na plat. Tak přátelé, *festina lente!*“ rozloučil se s nimi soudní lékař.

„Sakra, asi začnem abstinovat,“ pohrozil si pod vlivem předchozích dojmů Juraj Drahoň a nedbaje Vašíčkovy rady chvatně pospíchal z chladné pitevny za ostatními řešit další případy.

A Pavel Mareška si neříkal nic, jen v duchu záviděl koronerovi nepřehlédnutelný diplom PATOLÓG ROKA 2013...

Lezec byl v polovině výstupu. Šlo to dobře, slunce zahřálo skálu a vysušilo ranní vlhkost. Kromě toho byla tahle skála ve stupnici obtížnosti klasifikována mezi dvojkou a trojkou, pro zkušeného lezce brnkačka. A Martin Kusý zkušený byl. Na svém kontě měl několik alpských štítů, zdolal i nevyzpytatelný Mattheorn, na němž vyhaslo přes pět set životů. Tahle „jehlička“ pro něj představovala pouhou rozcvičku, navíc stokrát absolvovanou. Samozřejmě bez jištění, slabá trojka lana nevyžadovala.

Martin bezpečně našel třetí pevný bod a povytáhl se nahoru. Na tuhle skálu fakt mohl lézt se zavázanýma očima. Možná, že to někdy zkusím, usmál se. Nebyl hazardér, ale na druhé straně měl rád výzvy. Zvedl pravou nohu z římsy a přes tenkou podrážku lezecké boty nahmatal výčnělek. Byl přesně tam, kde ho čekal, na skálu je spolehnutí. Ruce rutinně našly spáry a tělo se zhouplo na prstech, vteřina adrenalinu. Ještě překoná převis a bude nahoře. Dnes v rekordním čase.

První bolest přišla v okamžiku, kdy hledal další opěrný bod. Palčivé bodnutí do zad, jako by ho bodla rozzuřená včela. Trhl sebou a noha se mu smekla, znovu visel jen na prstech, jenže teď si to neužíval. Další bodnutí, tentokrát do pravé paže. A třetí, do hřbetu levé ruky. Bolest, úlek, šok. Někdo mě přibíjí na skálu žhavými hřebíky, blesko Martinovi hlavou. Jenže tyhle hřebíky v ničem nedrží. Čtvrtý hřebík mu pronikl do zápěstí a Martin se pustil. Ochromené ruce zatápaly po skále, nohy minuly římsu. V pádu se otočil a dopadl na hlavu. Přílbu neměl, tohle byla jen rozcvička na slabé trojce. Pro zkušeného lezce brnkačka...

XXX

Pitevnu nemá nikdo rád a kapitánka Málková nebyla výjimkou. Dezinfekce ani odvětrávací systém nemohl odstranit všudypřítomný pach formaldehydu a nasládlý odér mrtvých těl. Vždycky, když kapitánka pitevnu opouštěla, měla pocit, že se jí ten pach zažral do vlasů, kůže a oblečení navždycky a nikdy nepůjde smýt ani vyprat. Byla to jen obsedantní představa a Málková to věděla. Přesto trávila pod horkou sprchou hodiny.

Dnes na stole z nerez oceli ležel přibližně pětadvacetiletý muž, který musel být za života velice pohledný. Smrt ho zbavila života i duše, takže jeho tvář nabyla oné bezvýraznosti a anonymity mrtvých.

„Ten mladík zemřel na zranění hlavy neslučitelná se životem, způsobená pádem z asi patnáctimetrové výšky,“ potvrdil patolog Krásenský svůj ortel, který už kapitánce Málkové sdělil na místě činu, pod skálou, ze které Martin Kusý spadl. Ale protože se mu už tehdy něco nelíbilo, stáli teď v pitevně a Krásenského ruka ukazovala na zarudlá místa na rukou a zádech: „Tady ty hematomy byly něčím způsobené těsně před pádem.“

„Vypadá to jako rány bičem,“ ozval se poručík Jaroš. „Ale který bič by byl tak dlouhý, aby na něj do té výšky dosáhl?“

„Nemohlo se to stát při pádu, jak se odřel o skálu?“ zeptala se Málková.

„Ne, taková zranění vypadají jinak,“ odpověděl patolog. „Navíc jsem na těle žádné jiné oděrky nenašel. Musel padat volným pádem, přímo na kameny dole.“

„Tak to je teda záhada,“ poznamenal poručík. „Jak to vidíte? Nešťastná náhoda nebo sebevražda?“

„Nešťastnou náhodu nemůžeme nikdy vyloučit,“ řekla kapitánka. „Jenže Martin Kusý byl zkušený lezec, jak jsme už zjistili, a tahle skála byla jeho oblíbené tréninkové místo. Měl ji zmáknutou. A na sebevraždu to nevypadá. Na vrchol té skály vede z druhé strany pohodlná stezka. Kdyby se chtěl zabít, vyšel by po ní až nahoru a skočil. Jenže pod vrcholem je skalní převis, a kdyby ho chtěl přeskocit, musel by se pořádně rozeběhnout. V tom případě by dopadl o mnoho dál, než jsme ho našli. Jenže on ležel u úpatí skály. Takže musel být pod převisem, když spadl. A vypadá to, že mu někdo pomohl. Zatím díky, doktore. Budeme čekat na písemnou zprávu.“

Nechali Krásenského, který už si z misky na stole vybíral skalpel, dělat, co patologové dělají, přitom už asistovat nemuseli a ani nechtěli.

„Fotky těch oděrek pošleme specialistům, musí určit, co je mohlo způsobit. Zaříd' to, jo?“ prohodila kapitánka, když s poručíkem sedali před patologií do auta. Těšila se na sprchu a jen doufala, že má doma dost šampónu.

XXX

Je těžké, aby se dvacetiletá zamilovaná žena smířila s tím, že její přítel je po smrti. Marika Kavanová se ze šoku nemohla vzpamatovat. Její Martin že zemřel? Že už není? Vždyť ještě včera si volali a domlouvali se, že o víkendu pojedou ke Karlštejnu na výlet. To byl čtvrtek, takže se loučili s tím, že Martin si jde jako každý týden slézt svou oblíbenou „jehličku“. Ve snu by ji nenapadlo, že ho vidí naposledy.

„Možná se mu udělalo špatně,“ pomáhala jí kapitánka.

„Tomu nevěřím, byl zdravěj jako řípa,“ namítla Marika. „Chystal se do Himálají, prošel všemi lékařskými testy na jedničku.“

Seděli v malém, ale účelně zařízeném pokoji, kde měla Marika podnájem. Ještě před chvílí ležela ve skriptech a studovala. Teď jí z očí tekly slzy, které nemohla zadržet a hezkou tvář měla zarudlou a opuchlou od pláče.

„Vy jste kolegové ze školy, studujete zoologii na přírodovědecké fakultě, že?“ pokračovala Málková věcně.

„Ano, specializace entomologie.“

„Neměl tam s někým Martin nějaké konflikty?“

„Ne, je...tedy byl to ten nejhodnější kluk na světě,“ znovu vyhrkly Marice slzy. „Ale... proč se ptáte na nepřátele, říkali jste, že spadl...“

„Musíme prověřit každou možnost,“ uklidnila ji kapitánka. „V Martinově počítači jsme našli spoustu článků o životním prostředí, hodně o nějakém broukovi, který vyhyne, pokud developeri vykáčí les v Manínově a postaví tam obytný komplex. Vy se o tohle téma zajímáte taky?“

„No jistě, hmyz je naše studijní specializace, jak jsem vám už řekla. Jde o záchranu roháče obecného, páchníka hnědého, zlatohlávka skvostného, tesaříka, nosorožíka kapucínka, lesáka rumělkového a zdobence zelenavého,“ vyjmenovávala Marika svoje oblíbené z hmyzího světa. Na okamžik, jakoby na tragickou smrt svého přítele zapomněla.

„A podnikali jste něco v tomhle směru?“

„Jen jsme psali na všechna možná úřední místa, že proti tomu protestujeme. Jsme ještě s pár kolegy z fakulty členy Hnutí za zdravou přírodu.“

Ještě chvíli kapitánka Málková Mariku zpovídala, ale nic dalšího zajímavého se nedozvěděla. Martin byl hodný kluk, studijní typ a zároveň sportovec, oblíbený, nekonfliktní, ekologický nadšenec, ale rozhodně žádný ekoterorista. Pokud protestoval, tak písemně a v rámci platných zákonů.

Nic nového se nedozvěděli ani od Martinových zdrcených rodičů, kteří ani nevěděli o synově aktivitě za záchranu životního prostředí. Farmáři, kteří se starají jen o svoje svěřence ve stájích. Na rozlehlém statku u Chuchle se opravdu mají co ohánět. Martin jim bude chybět i jako pracovní síla, pomáhal, jak jen mu to studium dovoľovalo. Ještě že jim zůstal mírně retardovaný syn Matěj, který sice není žádný lumen, ale za práci vzít umí.

XXX

„Jak jsi dopadl na fakultě?“ zahájila Málková poradou svého týmu dotazem na poručíka Jaroše.

„Martin Kusý byl vzornej student pátého semestru stejně jako jeho přítelkyně Marika Kavanová. Nechyběli ani na jednom semináři, oba dva úplně zažraní do studia. Badatelská budoucnost našeho náro-

da, kdyby kluk nespádl ze skály. Ti vědátoři přes přírodu jsou vůbec úplně jiná sorta mladochů, jak jsem se tak mezi nimi rozhlídl. Žádný pijatiky, žádný značkový oblečení... Holky se víc než vlasům a pleti věnují laboratorním myším a hmyzí havěti.“

„Takže žádná nevraživost, žárlivost, pomluvy?“

„Na nic jsem nenarazil, fakt. A i kdyby tam něco bylo, těžko by někdo z té party vraždil. Maximálně tak rozpitvat žábu. A to jejich Hnutí sice zorganizovalo petici za záchranu brouků v Manínově, ale zatím mají jen sto podpisů od starších místních lidí. Naplaveninám a mladým rodinám je to šumák. Vypadá to, i podle úředníků na stavebním odboru, že tahle iniciativa podnikatelskéj záměr vystavět tady nový bytové domy rozhodně neohroží.“

„No, kvůli tomu se asi taky nevraždilo,“ připustila kapitánka. „A že šlo o vraždu, už máme potvrzené. Naši balistici tvrdí, že šrámy na těle Martina Kusého způsobily broky vystřelené ze vzduchovky. Nebyla to žádná dětská špuntovka, technici našli pod tou skálou broky ráže 6.35 mm. Bundu, co měl Kusý na sobě, neprorazily, ale muselo to pekelně bolet. Naproti té skále je kopec, terénní vlna zarostlá trávou. Odtamtud na něho pachatel střílel. Musel vědět, že tam každý čtvrtek chodí na svou oblíbenou skálu trénovat.“

„To bude pěkná makačka,“ povzdychl si nováček týmu podporučík Stingl. „Tohle o něm věděl snad každej v celý Chuchli. A vzduchovku tady najdeme téměř v každým baráku.“

„Nejdřív musíme najít motiv, zatím jsme bohužel vedle jak ta jedle,“ přikývla Málková. „Tak, pánové, do práce. Znova mezi místní lidi a mějte uši a oči otevřené. A ty,“ ukázala na Stingla, který k nim nastoupil jako odborník přes počítače, „se znovu zavrtej do Kusého laptopu. Třeba ajtáci něco opomenuli.“

XXX

Farma Kusých, přes tragedii, která rodinu postihla, dál žila svým každodenním životem. V devět ráno měli Martinovi rodiče za sebou ranní směnu u dobytka a teď seděli u snídani spolu s Marikou Kavanovou.

„Jsi hodná, žes přišla,“ pohládila ji po vlasech paní Kusá. „A že nám chceš pomoci. To víš, teď je každá ruka dobrá.“

„Jasně, budu chodit jako dřív, jakmile mi to dovolí škola.“

Kusých kuchyně byla nejdůležitější místnost v domě. V kuchyni se nejen jedlo, ale také se zde projednávaly pracovní i rodinné záležitosti. Byla to velká, ale útulná místnost s obrovským sporákem, starou, ale stále sloužící kredencí a velkým dubovým stolem s věncem bytelných židlí. Obvykle tu při jídle bylo plno halasu, ale dnes byla kuchyně tichá. Všichni mlčky ukusovali buchty a schovávali tváře za velkými kafáči. Marika nenašla odvalu zeptat se Kusých, co si myslí o synově smrti. Dobře je oba znala. Nejsou moc mluvní a svoje pocity nechávají pod pokličkou.

Tísňivé ticho prolomil otec: „To lezení se mu nakonec vymstilo. Vždycky jsem mu říkal, že je to nebezpečnej sport. Lézt po skalách, jakěj to má smysl. A ty jeho brouci. Kdyby se bejval radši víc věnoval statku...“

Paní Kusá cítila v manželových slovech výčitku. „Ale táto, Martin přece dělal na statku, co mohl. Víc ho ale bavilo studium, a táhlo ho to do výšek. To mu přece nemůžeš vyčítat. Pánbůh si ho vzal, musíme se s tím smířit,“ povzdechla si a začala něco kuchtit na kamnech.

„Já jdu posekat zadní trávu, aby to stihlo vyschnout, než zaprší,“ zvedl se Kusý a Marika pochopila, že nastal čas odchodu. Nechtějí o tom dál mluvit, dobře.

„Půjdu pomoci Matějovi do stáje,“ řekla a zachytila vděčný pohled od kamen. Neměla sílu jim říct, že policie Martinovu smrt vyšetřuje jako vraždu. Však oni jim to řeknou sami.

Vyšla na dvorek, podrbala za ušima labradoři fenku Bertu, a vydala se k zadním vratům stáje, kde Martinův bratr Matěj vidlemi přehazoval seno. Jakmile ji spatřil, odhodil vidle a hnál se k ní. Objali se a Marika se znovu rozplakala. Matěj ji nešikovně hladil po vlasech, dokud se neuklidnila.

„Budeš k nám chodit i teď, když brácha...“

To víš, že jo, stýskalo by se mi,“ ujistila ho Marika. Otřela si oči a vešla do stáje. Její první kroky vedly

ke grošákovi Baronovi, kterého miloval Martin. Když ho hladila nad nozdrami a viděla jeho smutné oko, znovu jí vyhrkly slzy.

„Chceš ho osedlat a projet se?“ zeptal se Matěj.

„Nejdřív ti pomůžu s tím senem,“ vzpamatovala se a začala hledat další vidle. Pracovali mlčky, Marika prudce nabodávala seno jako by se námahou chtěla zbavit bolesti.

Asi po deseti minutách se Matěj zeptal: „Půjdeš se mnou zítra do cukrárny?“

Marika si setřela pot z čela. „Kafe si můžeme dát i doma, ne?“ Sedět v cukrárně a dívat se, jak se Matěj cpe šlehačkou, se jí fakt nechtělo. Za týden, za dva možná. Ale ne teď.

„To naše mi nechutná,“ řekl Matěj umíněně. „V cukrárně mají lepší. Myslel jsem, že teď bych ti mohl dělat doprovod místo Martina. Abys nebyla tak sama.“ Opřel vidle o zeď a přistoupil k Marice. Stál před ní, ruce svěšené, v očích zvláštní, nevyzpytatelný pohled. Když jí vzal kolem ramen, ztuhla. A on se rozplakal. Položil jí hlavu na rameno a hlasitě vzlykal jako malé, nešťastné dítě.

Proboha, on je citlivější než kdokoliv z nás, pomyslela si Marika. Objala ho a lítostí se jí po obličeji rozkutálely slzy. Chudák Matěj. Co si bez bratra počne? Martin byl jeho vůdce a ochránce, dohlížel na něj a tahal ho z malérů. Když byli menší, Matěj za bratrem chodil jako psík, poslouchal ho na slovo a bezmezně miloval. Nesmí se nikdy dozvědět, že bratra zavraždili. Musím to říct policajtům. Ať ho téhle pravdy ušetří.

„Víš co? Osedlej mi Barona, trochu ho projedu,“ narovнала se a usmála se na něj.

„Jo, tak jo,“ utřel si tvář do rukávu a sundal sedlo z trámu. „A co ta cukrárna?“

„Zítra mám laborky, ale zavolám ti a zajdeme tam koncem týdne. A dáme si dobrý kafe se šlehačkou a pořádnou kusanec dortu.“

Matěji se rozzářily oči a zvesela utahoval třmeny: „Pudu vyvenčit Bertu a budeme tě čekat. A zatím ti chytím nějaký motýly a brouky. Musím jen najít sklenici.“

„Jo, kdybys tak chytil žlutásky, to by byl zázrak!“ usmála se na něj Marika, vyhoupla se do sedla a pobídla Barona.

Matěj se za ní díval, dokud mu nezmizela z očí.

XXX

Kapitánka Málková se probírala dalšími řešeršemi výsledků. Přibývalo jich, ale žádná nová stopa se neobjevila. Žádná nesrovnalost, žádný nový svědek, nic. Ozvalo se zaklepání a do její prosklené kóje vtrhl podporučík Stingl

„Šéfko, možná mám bombu. Kolegové zapomněli na cédéčko, který bylo zastrčený v Kusého noťasu. Znáte to, pod svícnem je největší tma. No nic, podstatný je, že na tom cédéčku jsou poznámky o chemickým odpadu v jednom podniku blízko u Prahy, kterej údajně zabíjí motýly. Třeba to chtěl Kusý zveřejnit a někdo mu to překazil.“

„Logičtější by bylo, kdyby mu ten notebook ukradli, ne?“

„Nemohli přece tušit, kde to cédéčko zrovna má.“

„No, já myslím, že to je trochu divoká hypotéza, ale díky za tvou pečlivost. Takže to prověř, jo?“

Tušila ale, že je to slepá cesta. Vraha viděla spíš v okruhu Kusého mikrosvěta. Musí vyslechnout ještě jednou sousedy. Nepatřila k těm kriminalistům, kteří se spoléhají na druhé. Jaroš mohl něco přehlídnout stejně jako kolegové ajťáci to cédéčko. Když se případ nehýbe z místa, nedá kapitánka pokoj, dokud si všechno neověří sama. A většinou na to slabé místo v jejich vyšetřování přijde.

XXX

Podporučík Stingl zastavil před červenobílou ocelovou závorou s tabulkou, na které byl nápis STOP. Ze dveří vrátnice vylezl chlapík v černé uniformě a přiloudal se ke služební fabii. Zakroužil prstem, aby Stingl stočil okénko a zeptal se:

„Máte povolení ke vstupu?“

„Mám schůzku s panem Kroupou. Očekává mě.“

„Moment...“ Sekuriťák udělal čelem vzad a zmizel ve vrátnici. Vrátil se po pěti minutách. „V pořádku. Zaparkujte na vyhrazeném prostoru za vrátnicí a jděte po žlutých značkách. Pana Kroupu najdete v prvním patře hlavní budovy. Na dveřích má jmenovku. A tohle si vezměte,“ podal podporučíkovi visačku zatavenou v plastu. „Připněte si ji hned, nebo na to pak zapomenete.“ Dotkl se dvěma prsty čepice, mávl rukou a zá-
vora se zvedla.

Parkoviště bylo plné, Stingl vmanévroval fabku mezi renaulta a stříbrnou octavii, protáhl se mezerou a vydal se po žlutých kulatých značkách namalovaných na betonu. Křižovaly je červené a modré značky ztrácející se mezi nízkými budovami s hliníkovými střechami. Částečně zakrývaly průmyslové zařízení, z něhož čněl vysoký štíhlý komín. Hlavní budova byla patrová stavba, přízemní okna byla zamřížovaná. Stingl si všiml, že celý objekt je obehnan třímetrovým drátěným plotem zakončeným klubky žiletkového drátu.

Hlavní budova byla tichá, dveře kanceláří zavřené. Stingl vyšel do patra, našel jmenovku a zaklepal. Pan Kroupa byl hubený muž kolem šedesátky. Měl pískové, krátce zastřižené vlasy, brýle s ocelovými obroučkami a hladce vyholené tváře. Na sobě měl teslové kalhoty neurčité barvy a vojenskou bundokošili, kterou armáda vyřadila ze svých skladů před dvaceti lety. Představil se Stinglovi jako bezpečnostní technik, požádal ho o legitimaci, nabídl mu židli a zeptal se, co pro něho může udělat.

„Řešíme jeden vážnej případ,“ začal podporučík, „a objevila se v něm zmínka o vaší firmě.“

„Jaký případ?“ zeptal se Kroupa.

„To je předmětem vyšetřování, takže sorry“ řekl Stingl ležérně. „Říká vám něco jméno Martin Kusý?“

„Kdo to má být? Nějaký náš zaměstnanec?“

„Tak říká, pane Kroupo?“

„Ne. Myslím, že jsem se s tímhle jménem nikdy nesetkal.“

„A co takhle Hnutí za zdravou přírodu. To vám něco říká?“

„Vůbec nic.“

„Pane Kroupo, jakej odpad ve vaší firmě zpracováváte?“

„Komunální.“

„Mohl byste to trochu rozvést?“

„Stavební suť, odpadní dřevo, starý pneumatiky, vyřazený elektro, sklo, plasty, papír, odpadní zemi-
nu...“

„Co takhle chemikálie?“

„Žádný chemikálie. Ani vyjetej olej, ředidla, barvy... to je nebezpečnej odpad a na to nejsme zařízení.“

„A s tím komunálním odpadem děláte co?“

„Připravujeme ho k recyklaci nebo vyvážíme do spalovny.“

„Kde ho skladujete?“

„V kontejnerech. Řádně zabezpečených a evidovaných. Ale můžete mi říct, co tenhle výslech znamená?“

„Tohle není výslech, pane Kroupo. Zatím si jen povídáme. Pokud vás budeme chtít vyslechnout, udě-
láme to u nás.“

Kroupa vypadal dotčeně, ale mlčel. Ocelové obroučky brýlí se mu ve světle stropní zářivky blýskaly a dodávaly jeho asketické tváři přísný výraz. Nebylo těžké představit si na bundokošili nárameníky obroubené zlatým lemováním s dvěma hvězdami uprostřed. Podplukovníci ve výslužbě byli v některých firmách stále žádaní.

„Pane Kroupo,“ pokračoval Stingl. „ted' se vás zeptám jako bezpečnostního technika, jo? Mohl by, hypo-

teticky, komunální odpad poškodit životní prostředí?“

„Náš odpad? Vyloučeno! Tady není, pane podporučíku, žádná reliktní nebo divoká skládka všelijakého svinstva! U nás se přísně dodržují bezpečnostní předpisy, k nám nic kontaminovaného nemůže přijít! My jsme solidní firma!“

„Jasně. Takže vám nebude vadit, když se tady trochu porozhlídnu?“

„A co si myslíte, že najdete. Atomovou bombu?“

Podporučík mlčel a upíral na bezpečnostního technika tázavý pohled.

„No dobře, ale doprovodí vás někdo z ostrahy.“

„Pane Kroupo,“ řekl Stingl pomalu. „Já tu nebudu provádět inspekci. Chci si to jen tady projít, to je všechno. Ale jestli na tom trváte, klidně povolám příslušný experty a ti se vám do těch perfektně zabezpečených kontejnerů kouknou.“

Kroupa zbledl, pak zrudl. Pootevřel ústa, v koutcích měl bílé chumáčky slin.

„Tak... tak jsem to nemyslel. Jen jsem vám chtěl nabídnout... chápete...“

„Chápu a děkuju. Ale myslím, že si vystačím sám.“

Podporučík vstal, podal Kroupovi ruku a vyšel ze dveří. Na schodech nikoho nepotkal, zdálo se, že kromě bezpečnostního technika v kancelářích nikdo není. Venku ignoroval barevné značky a zamířil k továrnímu komplexu. Vypadal jako středně velká fabrika na cokoli, měl spoustu plechových dveří a na každých se skvěl velký nápis NEPOVOLANÝM VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN! Z komplexu vycházelo temné hučení a u jeho boční stěny bylo přistaveno několik nákladních aut s vysokými kovovými korbami.

„Hledáte někoho?“ ozval se za Stinglem nějaký hlas. Podporučík se otočil. Před ním stál člen ostrahy v černé uniformě, na opasku pouzdro s pistolí. Vedle pouzdra měl připnutou vysílačku. U nohou mu seděl německý ovčák a upíral na Stingla pozorné oči.

„Nehledám nikoho. Jen se tady tak rozhlížím,“ odpověděl ležérně podporučík.

„Máte k tomu povolení?“

„K čemu. K rozhlížení?“

Sekuriták mlčel. Pohled měl stejný jako jeho pes. Jakoby oba říkali: nejsme tady nikomu pro legraci.

„Povolení mám,“ odtušil Stingl. „Osobně od pana Kroupy. A pokud se ho zeptáte, možná vám řekne, že jsem z kriminálky. Nějaký další otázky?“

Muži v černé uniformě se v tváři nepohnul jediný sval. Pobídl psa, ten zvedl zadek z betonu a oba odkráčeli směrem k zaparkovaným nákladákům. Stingl zamířil na parkoviště, nasedl do fabie a předjel před staženou závoru. Z vrátnice vyběhl sekuriták, který ho pouštěl dovnitř a natáhl ruku pro visačku.

Stingl mu ji podal. „Víte, co tady hlídáte?“ zeptal se.

„Tyto informace nám nepřísluší znát,“ odpověděl sekuriták a mávl rukou. Závoru se zvedla a podporučík Stingl šlápl na plyn.

O půl hodiny později seděl v kanceláři kapitánky Málkové a referoval:

„Takže podle bezpečnostního technika se firma zabývá výhradně a pouze komunálním odpadem. Bordel ze staveb a zbořenejch baráků, odpadní dřevo, hlína, starý gumy, sklo, plast, papír. .. nic nebezpečného životnímu prostředí. Ptal jsem se ho na chemikálie, barvy, kyseliny a podobný svinstvo. Dušoval se, že něco takového ani náhodou, no fuj. Ten odpad skladují v zamčených kontejnerech a buď ho odvázejí do spalovny, nebo recyklují pro další využití. Když jsem se ho zeptal, jestli ten jejich bezpečnej binec fakt nemůže nějak ohrozit životní prostředí, málem vylít z kůže. Prostě super vzorná firma. Jenže víte, co je zajímavý? Tuhle fabriku i s jejím bezpečným odpadem hlídají bystrý sekuritáci s pistolkami a společnost jim dělá zjevně ostrý hafani. A celej objekt je obehnaný třímetrovým plotem s žiletkovým drátem.“ Podporučík se významně odmlčel.

„Myslíš, že ten odpad nebude tak úplně bezpečnej?“ zeptal se poručík Jaroš. „Takže na těch Kusého

poznámkách může něco být?“

Stingl pokrčil rameny. „Každopádně by stálo za to dát to cédéčko našim expertům, ať se na to podívají. A nebylo by možná od věci dát echo Ministerstvu životního prostředí. Ať se hoši taky trochu starají.“

Kapitánka Málková přikývla. „Souhlas. Zaříd' to,“ podívala se na Stingla. A my si půjdeme popovídat se sousedy.“

XXX

„S Kusými moc velká zábava není, sotva se pozdravíme. Slušní lidé to ale jsou, o tom žádná,“ řekla kapitánka a poručíku Jarošovi paní Márová, bydlící v těsném sousedství. „Dřou se na tom obrovským statku sami, jen přes léto si najímají brigádníky.“

„A letos už tam někoho navíc mají?“

„Ne, ještě ne. Ale teď když Martin zemřel, nevím, nevím...“ kroutila hlavou sousedka.

„Jak dobře jste ho znala?“ zeptal se poručík Jaroš.

„Líp než jeho rodiče. Pamatuju si ho ještě jako kluka, když běhal po loukách a chytal motýly. Martin byl zlatej kluk. Vždycky slušně pozdravil, pomohl nám najít zatoulanýho psa, přinesl nám i jabka, co popadala za jejich plot. A ta jeho Marika, taky hodný děvče. Pomohla mi tuhle s nákupem z auta. Chudák holka. Chodili spolu dlouho, vypadalo to, že se po škole budou brát. Vidíte, teď je skoro jako vdova. Jezdí ke Kusým a snaží se jim pomáhat, jako když Martin žil. A Matěj je v jednom kuse s ní.“

„Myslíte druhého syna Kusých?“

„No, on je sice o dva roky starší, ale jako by mu bylo deset. Nějak se zasekl ve vývoji. Sice je to dřič, ale lidi ho nemají moc rádi. Už párkrát někoho napadl a Martin se pak za něj chodil lidem omlouvat. Jako že to tak nemyslel a tak. Ale v tom se v Matějovi pletl, nebo nechtěl vidět, jakej je. On je sice jako dítě, ale někdy zlý dítě.““

Kapitánka zpozorněla, ale Jaroš byl rychlejší. „Nevíte náhodou, jestli má Matěj vzduchovku?“

„To víte, že má. Koupil mu ji Martin, dal prej za ní skoro pět tisíc, chudák. A Matěj z ní střílí po ptákách. To mě vždycky může vzít čert. Už jsem si stěžovala jeho mámě, řekla, že mu domluví. Ale za pár dní to udělal zas.“

Málková poděkovala, Jaroš už byl v autě a startoval. Paní Márovou ten spěch skoro vylekal. Nejdřív by se vykecávali a pak... mávla rukou. Ale domů taky pospíchala, vzpomněla si, že má v troubě buchty.

XXX

Byl to dlouhý den. Přednáška, seminář, laborky. Marika se už těšila do svého pokojíku, který má pronajatý u hodné paní domácí. Sice je to na fakultu do centra Prahy pěkně daleko, ale zase za levno. A díky podnájmů v Chuchli poznala Martina. Taková náhoda, že zrovna on studoval stejný obor. A teď je po všem...

Táhla se domů zabraná do vzpomínek na Martina, a vzala to jako obvykle zkratkou opuštěnými zahradami. Pár metrů před rozbitou brankou, kterou by vyšla na cestu, ji doběhl Matěj. Rozcuchané vlasy, zamračená tvář.

„Čekal jsem. Tys mi nezavolala,“ řekl ublíženě.

Marika si povzdechla. „Ale Matěji, já teď mám před koncem semestru fofr ve škole, chápeš? A nemám čas každej den chodit na kafe a šlehačku. Byli jsme přece předevcírem.“ Sáhla po klíče branky, ale Matěj ji popadl za ruku a táhl ji zpátky do nitra zarostlé zahrady.

„Pust', co to děláš?“ Vykřikla. „To bolí, Matěji!“

Zatáhl ji pod třešeň a přitiskl zády na drsný kmen. „Teď jsi moje, já jsem tvůj rytíř a všude budu chodit s tebou,“ drmolil. Cítila pach jeho zpoceného těla a sílu jeho rukou, které ji pevně svíraly. Co teď? Když začne křičet, může jí ublížit. Takhle ho vůbec neznala.

„Dobře, budeš můj rytíř, ale pusť mě, prosím,“ zašeptala.

Místo toho ji pevně objal a doslova odnesl za hradbu kopřiv, takže z cesty nebyli vidět. Klekl si na ni a začal jí svlékat tričko. Jeho oči dostaly nepřítelny výraz, obličej zrudl.

„Teď už budeš jenom moje, jenom moje, teď s tebou budu chodit já...!“

A Marice najednou všechno došlo: „To tys zabil Martina!“ vykřikla.

Matěj se zarazil. „Jo, protože tě měl už dlouho a já musel pořád jen čekat. Teď jsi moje, ne jeho, on už není...“

Marika využila ochablosti jeho rukou, praštila ho pěstí do tváře a podařilo se jí ho ze sebe odvalit. Rychle se vymrštila na nohy a rozběhla se k brance. Než se Matějovi podařilo vstát a rozhýbat svoje nemotorné tělo, utíkala už po cestě.

Před zátáčkou stáli dva muži se psem a bavili se.

„Pomoc!“ vykřikla a řítla se k nim. Matěj za ní vyběhl na cestu, nevnímal okolí, pronásledoval svou lásku, chtěl ji zase sevřít v náručí a zachránit ji před těma dvěma chlapy, kteří si ji určitě chtějí nechat, a on zase bude muset čekat. To nedovolí.

Zatímco jeden z mužů popadl Mariku a schoval ji za sebe, druhý se postavil doprostřed cesty s vlčákem u nohou. Jenže Matěj se nezastavil. Běžel jak rozzuřený býk a střet s ním by pro drobného muže nedopadl dobře. Pustil psa z vodítka, ten se jako střela vyřítel proti Matějovi, povalil ho na zem a zakousl se mu do nohy. Matěj zařval bolestí, stočil se do klubíčka a rukama si chránil hlavu. Během vteřiny se proměnil v malého, vzlykajícího kluka.

Marika třesoucími se prsty zmáčkla na mobilu rychlý kontakt na kapitánku Málkovou. Ještě že si to číslo uložila...

Pak věci nabraly rychlý spád. Oba muži přiběhli k Matějovi, podařilo se jim ho převalit na břicho, stáhnout mu ruce dozadu a svázat je vodítkem. To už vyběhli další sousedi a pomohli to obrovské vzpouzející se tělo zpacifikovat. Kdosi přinesl prádelní šňůru a svázel Matějovi i nohy. Rána po kousnutí byla jen povrchová, vlčák je skvěle vycvičený, jeho zuby útočníka jen zastavily.

XXX

Když policisté zavolali záchranku, která Matěje Kusého odvezla do nemocnice, z níž bude přemístěn na psychiatrii, kapitánka Málková si sedla k Marice: „Do hlavy lidem nevidíme, ale vám nepřišlo divné, že vás Martinův bratr tak často vyhledává?“

Marika pokrčila rameny. „Byl moc milej, sbíral mi do skleniček brouky, chytal motýly. Někdy jsem sice měla pocit, že se na mě trochu divně dívá, ale že je mnou posedlý, to mě vážně nenapadlo.“

Kapitánka si povzdechla. „Měl vzduchovku, věděl, kdy a kam chodí jeho bratr ve čtvrtek trénovat. Zalehl na protější kopec do trávy a několikrát vystřelil. Chtěl Martina zastřelit, netušil, že broky neproniknou bundou ani kůží, předtím střílel jen ptáky. Jenže ty zásahy pekelně bolely, Martin ztratil koncentraci, instinktivně se chtěl bolesti vyhnout, pustil se a spadl. Měli jsme na jeho bratra přichystanou léčku, ale předběhl nás. Mrzí mě, že jste to odnesla zrovna vy.“

„Horší než smrt Martina to rozhodně nebylo, nejsem z cukru,“ odvětila Marika a už teď byla rozhodnutá svou chuchelskou misi ukončit. Najde si podnájem někde jinde. Někde blíž městu a fakultě. Možná se jí podaří na příští semestr sehnat kolej. Zaboří se do vědecké práce, kterou s Martinem započali. On byl motor, který ji nastartoval. A ona pojedje dál na plný plyn.

Bouře uhodila souběžně s průtrží mračen.

Cítil až k tělu mu pronikající vlhký chlad, a o to zběsileji mlátil kladivem, které našel pod schůdky, do visacího zámku na dveřích, bušil ze všech sil a tak dlouho, než se mu podařilo protrhnout oko petlice. Vlezl dovnitř a voda z něho stékala na podlahu, také zápalky, jimiž škrtal, byly zvlhlé, chytla teprve snad desátá. V jejím světle si nhrubo prohlédl vnitřek maringotky lesních dělníků. Na věšácích měli pracovní oblečení, po zemi se povalovaly zablácené holínky a sešlapané sandály, na stole ležely rozevřené noviny, popelník byl plný štiplavě páchnoucích nedopalků. Petrolejovou lampu zahlédl na polici, pod ní na štokrleti byl lihový vaříč, vedle sklenička se solí, pytlík kostkového cukru, plechovky s trochou kávy a zbytkem čaje. Zápalka mu zhasla v prstech. Znovu a znovu pak škrtal a konečně se mu povedlo zažehnout lampu.

Venkovnímu běsnění živlů přibývalo na síle.

Blesky zůstávaly na dlouhé vteřiny trčet za zamřížovaným sklem okénka. Do plechové střechy mlátily přivaly deště, víchr rozklátil okolní stromy do naříkavě táhlého sténání. Sedl si na dřevěnou lavici u stěny a obtížně stahoval promočené kalhoty, z bundy, kterou také mohl ždímat, vyndal nůž s dlouhou čepelí a položil ho na stůl. Po nedávném použití přepečlivě vycíděná čepel byla matná. Natáhl na sebe, co se mu hodilo z oblečení cizích lidí, trochu se těch věcí na dotek štítil, ale aspoň byly suché, pak začal hledat něco k jídlu a měl štěstí: našel plechovku s masovou přesnídávkou. Dychtivě prorazil její víčko nožem a zhlítl obsah konzervy jen tak, chleba tu samozřejmě nikdo nenechal. Lampa začala čadit, docházel petrolej a v maringotce přibývalo tmy, nestačil se už porozhlédnout, jestli tu někde není láhev, z níž by lampu dolil.

Petrolejka zhasla.

Zvenčí stále duněla bouře, široko daleko od maringotky se táhly jenom lesy a houštiny s vyděšenou zvěří. Když blesky na chvíli pohasly, nahlížela oknem černočerná tma noci. Pak se znovu ozval rachot, který jako by chtěl vtrhnout dovnitř vyvrácenými dveřmi. Ležel skrčený na lavici a chvěl se s každým úderem, zavíral oči před šerosvitným mihotáním světla po stěnách, děsil se náhlých splašek deště, které zněly jako kroky hned za plechovou stěnou. Musel si pořád opakovat, že to jsou jenom závoje deště házené větrem, že tu široko daleko není nikdo, na koho by mohl případně i zavolat, otevřít dveře a křičet.

O pomoc...?!

Copak já mohu křičet o pomoc?! napadlo ho.

Usnul nakonec únavou z bezmoci, když se bouře vzdalovala, jen déšť trval a ve větru bubnoval na střechu, chrastil v listí, jako by jím někdo kráčel a nezvedal nohy. Přál si usnout a doufal, že mu spánek přinese úlevu od myšlenek: od myšlenek na to, že zabil. Že zabil a prchá. Spal neklidně, házel sebou na úzké lavici, div se z ní nezkulil dolů, protože to, co se jako rozostřená kopie skutečnosti odehrávalo za jeho křečovitě sevřenými víčky, mu nedoprávalo klidu.

o o o

Sny.

Jsou to vůbec sny?

Držel té strachy učurané poštovní doručovatelce, té hubené, nikde ničím ženským dosud neobdařené holce, jen o málo starší, než je on, držel jí nůž na krku a křičel: "Honem! Dej sem prachy, všechny prachyz kabely!"

"Ale já... mám tu jen pár důchodů," koktal ten žabec.

Přitlačil ostrím nože na její krk: "Dej je sem...!"

Třásl se jí ruce, když hrabala v té své bezedné tašce. Bála se ho, a bylo to tak nádherné: ona se ho bojí!

A potom...?

Bože, už nic nebylo nádherné! Utíkal, pořád utíkal lesem, musel uniknout, než se kolem něho sevře kruh lidí a psů. Měl pocit, že štěkot, možná to byl štěkot, zněl zezadu, ze stran, jenom před ním nebyl, musel utíkat a přitom nevěděl, jestli les najednou neskončí. Sbíhal z cest, na nichž by mohl někdo stát, prodíral se houštinami, kličkoval mezi stromy, chvílemi nemohl málem vytáhnout nohy, které se bořily do hlubokého mechu, nenacházely oporu pevné země, ale zapadaly do mokřiny, do zrádných prohlubní překrytých jen listím. Běžel potom vysokou trávou, všude jen tráva, čerstvá i stará, kterou nikdy nikdo nesekal, zvěř nespásla. A pak už nebyl na louce. Dolíky, výmoly, shnilé holé kmeny, jiné ještě se vzhůru trčícími větvemi, nestačil je ulamovat, aby se dostal zase o kousek dál. Polní cestou, kde ho nic nekrylo před zraky ze všech stran, musel projít, chtěl-li se dostat k nádražičku, o němž věděl a vnímal je jako bod své záchrany. Když bude všude kolem čistý vzduch, nastoupí jako řádný cestující, peníze nyní přece má, a když ne, naskočí si v zatáčce u nádraží, kde musí vlak přibrzdit, rovnou do nákladního vozu, poveze se zadarmo.

Ale ne, to ne...!

Narazil na ty dva chlapíky pár stovek metrů od železničního náspu. Policajti to nebyli, ti by jednali jinak, ale i tihle dva, rovněž docela mladí, jeden nakrátko ostříhaný a druhý s delšími vlasy dozrava, šli bez okolků po něm, už je asi někdo vyburcoval, kdekoho asi tady v celém kraji zbubnovali k jeho pronásledování.

Rovnou po něm napřáhli ruce: "Stůj, ty zloději!"

Ani nápad!

Nůž se zableskl pod paprsky sluncem. Zrzouna zasáhla špice ostří do hrudi, druhý se snažil uhnout, o cosi zakopnul a upadl na zem. Pak už byla cesta volná. Utíkal jako zběsilý a slyšel za sebou křik: "Franto, co je s tebou?! Proboha, on je snad mrtvý...!" Neotáčel se, proč by také? Pryč, pryč! S nádražím to asi nevyjde, nyní už ne, ale kdesi na obzoru se pod nízkými, vodou nacucanými mraky, ochranně černala hradba lesa...

Takže fofrem: pryč, pryč, pryč.

o o o

Probudil se a takové i onaké vzpomínky zmizely jak přetržený film.

Pár okamžiků trvalo, než si uvědomil, kde se vlastně nachází. Všechno bylo pojednou jiné, a jen zčásti lepší. Rachot hromu se kamsi vytratil, z lijáku se stal deštiček, vítr se ztišil, stromy přestaly povrzávat a za okénkem s mřížemi blikla hvězda. Odkudsi však zněl jakýsi pravidelný třeskot. Napjatě poslouchal v tichu noci. Jako by venku kdosi plácal dlaní do něčeho mlaskavého. Teprve po chvíli si uvědomil, že by to mohly být kapky vody padající z rohu střechy dolů do kaluže na zemi. Noc vybírající se z bouře a deště měla najednou spoustu různých zvuků. Ležel mezi nimi, oddělen jenom stěnami maringotky, u níž chyběl pořádný zámek, a kdekdo mohl překonat závoru, kterou neznale zaklapl na vnitřní straně dveří. Znovu zatoužil po spánku, oči se mu samovolně přivíraly, ale bránil se, protože se spánku bál. Kdyby tak uměl nařídit snům, aby byly takové, jaké je chce a potřebuje mít. Aby ho aspoň v těch snech všichni poslouchali, báli se ho, uhýbali mu z cesty.

Nedařilo se mu to.

Hned počáteční okamžiky snů se rozbíjely na tříšť, v níž se vše odchylovalo od touhy a odehrávalo jinak, než by si člověk chtěl představovat, nohy nepřekonatelně tuhle zrovna v okamžicích, kde je potřeboval mít v pořádku, z rukou mu všechno unikalo, a co hůř: pletli se do toho obrazy, které tam dle jeho přání neměly co dělat... třeba tvář jedné hubené holky s poštáčkou brašnou přes rameno... anebo, to bylo ještě nepříjemnější, udivené oči jednoho zrzka, který v té chvíli čekal cokoli jiného, než nůž, který se tak lehce, bez valného odporu zabořil...

"Ne, tohle nechci!" vykřikl a posadil se na lavici.

Jenomže nebyl v té maringotce uprostřed zmáčeného lesa nikdo, komu by to mohl sdělit.

o o o

"Do prdele, do prdele... Podle mě tu někde musí být. Zalezlý jako krtek, " rozčiloval se v policejním autě, zaparkovaném na okraji spící vesničky, kapitán Viktor Přáda, pověřený velitel zásahu, a uhodil do mapy, kterou měl rozloženou na kolenou.

"A co když ne?" namítl jeho kolega za volantem. "Mohl vyklouznout dřív, než jsme kruh uzavřeli. Jestli to vzal cípem bývalého vojenského prostoru směrem na okresku, tam stopoval a zastavilo mu..."

"Neblbni, copak v noci a v takovémhle počasí někdo někomu zastaví?!"

"No, třeba je ten hajzl dítkem štěstí a prostě mu to vyšlo."

To jo, dítko štěstí, ušklíbl se Přáda, protože podobná nevěcně znějící vyjádření mu byla bytostně cizí. V té době už totiž skoro najisto věděli, kdo má celý tenhle blázinec na svědomí. Miloš Havrda. Šestnáctiletý, i když na svůj věk vzhledově dost vyspělý klučina. A žádná běžná sociální klasika: rozvrácená rodina, tatínek pijan a mamka veselá v rozkroku, spíš to prý je, jak se z narychlo získávaných zdrojů dozvídali, spořádaná středostavovská rodina, skoro až předurčená pro titulní stranu ženského časopisu. Tržně vcelku úspěšní rodičové plus jedináček s obстоjnými školními výsledky a rozmazlovaně obklopený vším, co potřeboval k životu. Křehká stavba všestranné spokojenosti neobstála, když došlo k prvnímu nárazu. Milošek, jak se mu doma pořád říkalo, se nedokázal smířit s tím, že mu jeho zploditelé neschválili, ba přímo zakázali skinhedsky vyhlížející děvče, jemuž čím dál náruživěji věnoval svou pozornost. Po scéně, při níž vzalo zasvě i nějaké nádobí, utekl z domova jen tak v tom, co měl na sobě a se svou oblíbeným, stále nošeným dlouhým nožem v kapse. A protože jeho vyvolená ho nemínila následovat a dala najevo, že pro ni zase až tolik neznamená, zanevřel zřejmě na celý svět. Pak už to byl obvyklý pohyb po nakloněné rovině. Toulal se a brzy začal mít těsno v peněženke. Prvně asi tu a tam někde cosi ukradl, pak dostal ten šílený nápad s přepadením venkovské poštovní doručovatelky. A při zběsilém útěku se spirála šílenství s nožem v ruce vystupňovala k vrcholu: toho chlapíka, kterého Milošek Havrda na polní cestě u venkovského nádraží bodl do prsou, se doktorům nepodařilo zachránit a umřel při převozu v sanitce.

"Požádám ještě o dva hlídkové vozy," rozhodl se kapitán Přáda a sáhl po telefonu, "tahle krajina je zkurveně nepřehledná a mně se ta kudla v jeho prackách líbí čím dál míň. Těžko odhadneš, co toho blázna může ještě napadnout."

o o o

Nenapadlo ho nic, co by se nedalo očekávat.

A poháněl ho především hlad.

Časné ranní slunce se už sice vyloudalo zpoza kopce, ale do světnice chalupářského stavení na samotě ještě nestačilo naplno proniknout. Žena, která tu zrovna tenhle týden pobývala sama, si sotva stačila natáhnout župan přes noční košili, když ten člověk vrazil do nezamčené místnosti. V první chvíli se lekla dokonce o něco víc, pak ji aspoň trochu zklidnilo mládí chlapce, který držel v ruce nůž. Je to jen kluk, obyčejný kluk, namlouvala si, a já bych co do věku mohla být jeho matkou.

"Přece mi nechceš ublížit?" řekla. "Proč bys to dělal?"

Měl únavou zčervenale oči a neodpovídal.

"Potřebuješ peníze?" řekla. "Nemám tu zrovna moc, ale vezmi si je, jestli ti to pomůže. Chceš najíst? Ale kvůli tomu přece... Stačí říct, nevyhrožuj mi, když po mně něco chceš a já proti tobě nic nemám..."

Její klidný hlas, vyškolený letitou učitelskou praxí, ho znejistěl. Ruka s nožem zakolísala: jako kdyby už tu zbraň nemohl udržet.

Že by si vzpomněl na matku...?

"Co tedy chceš? Tak řekni!" nabízela.

Pomalů ustupoval ke dveřím. "Stůjte, nehýbejte se!" Popadl ma poličce ležící balíček nakrájených chlebů, pak zvedl ze stolu hrnek se zbytkem mléka a pil, rychle, hltavě, poléval se při tom pitím, jako by se bál, že mu nádobu někdo vezme. "Nechte mě odejít, nic nedělejte!" křikl potom, mělo to znít výhrůžně, ale či-

šel z toho spíš jeho vlastní strach.

Vycouval dveřmi, přibouchl za sebou a bylo slyšet dupot nohou po dvorku. Žena stála nehnutě: jako kdyby strnula v té domlouvající kantorské póze a jen pomalu se probírala z toho, co prožila.

o o o

Ze všech stran přicházela do velitelského vozu hlášení.

Jakýsi mladík se ztratil autohlídce, která ho před úsvitem zahlédla, když poblíž vojenského prostoru přebíhal silnici.

Mohl být dle upozornění železničářů ve vlaku, z něhož jiná hlídka spatřila už jen zadní červená světla. Třeba do té nákladní soupravy naskočil o kus dál, v místech, kde ji ostrá zatáčka nutí k zpomalení. Vyskočil potom někde za jízdy? Anebo se chce, pokud tam opravdu je, dostat co nejdál? Obsadili následnou stanici, ve které se vlak dal zastavit semaforem. Utíkali podle vagonů, když strojvedoucí začal překvapeně brzdit, prohlédli pak celou soupravu - nic.

Místní lidé někoho tak mladého zahlédli, když před venkovským hostincem ukradl za poledne kolo. Křičeli a chvíli, dost krátkou chvíli, ho dokonce i pronásledovali, daleko za vesnici byly slyšet jejich vzrušené hlasy. Pak se ale mužští na další honičku vykašlali a vrátili se k rozpitým pivům. To kolo bylo staré, skoro už ani nedrželo pohromadě, kdo by se kvůli němu štvál v takovém vedru, kdy se člověk zpotí už jen tím, že se musí zvednout od stolu a odšourat na záchod.

o o o

I z něho se lil pot.

Kolikrát už ten den běžel, musel utíkat nejen v aspoň trochu chladivém stínu lesa, ale také v parnu nekrytých cest, ve výhni polí. V občasných úkrytech, kde na chvíli oddechoval, stahoval ze sebe bundu, která mu pak ale v rukou překážela. Bicyklu se už dávno zbavil, spadl mu řetěz a neuměl ho zasunout zpátky do ozubených koleček. A tak jen utíkal a potil se. Pod starými buky narazil na lesní tůň. Dolík široký snad dva metry, plný vody nad neznámým dnem. Můžu se na chvíli zastavit? ptal se sám sebe. Musím! Svlékl se a nahý slezl k nazelenalé hladině. Vyjekl, když do vody strčil nohu, byla málem ledová, nebo mu aspoň tak připadla. Postavil se do ní oběma nohama po kolena, dlaněmi ji nabíral a házel si ji na ramena...

Najednou však uslyšel hlasy.

Mužské hlasy!

Otočil se, přešlápl, ale musel se rukama opřít o břeh, protože v pravém chodidle ucítil prudkou bolest. Vylezl z tůňky a přikrčil se za široký kámen. Z mírného svahu se k němu přibližoval hlouček několika chlapů. Podíval se na chodidlo: řinula se z něho krev. Do tůně asi někdo pohodil střep skla. Odmala nesnášel pohled na krev, pokud se někdy řízl, píchl nebo škrábl, máma mu musela... ale ne! - zahnal tu vzpomínku pohozením hlavou. Bosou nohu strčil z břehu tůně do vody, chladila, krvácela už méně, roztrhl kapesník, přiložil složený hadr na chodidlo a navlékl si ponožku. Hlasy se přibližovaly blíž a blíž. S horečnatým spěchem si navlékal kalhoty a z kapsy mu vyklouzl nůž. Pokusil se ho zachytit, ale předmět snad jen o vlas minul jeho prsty, sklouzl do vody a zmizel mu z očí pod hladinu.

"Ne, to ne...!" vyjekl zděšeně.

Pohnul sebou, jako by měl nutkání bez ohledu na všechno skočit do tůně za nožem, za jeho nožem, teprve pak pochopil, že si něco takového nemůže dovolit a hlavně na to nemá čas. Co když ti mužští... Rozběhl se, sykl bolestí a šeptl nadávku. Vztekla i naříkavě. Zalitoval se: že musí jít, utíkat, třebaže přišel o nůž a má poraněnou nohu, třebaže se na něho lepí košile, trenýrky, třebaže má hlad a je k smrti unavený... štvou ho, pronásledují, ze všech stran se na něho ženou... Proč? - vzlykl málem, jako kdyby si uvědomoval, že je zatraceně nesnadné vraždit a pak nést důsledky, ale současně chtěl všechno, co se stalo a nač nechtěl vzpomínat, prostě vytlačit někam pryč.

Proč ho nenechají na pokoji?!

o o o

Skřípot brzd projel krajinou.

Protivný zvuk: lidský výkřik v něm skoro zanikl.

Zvyk je opravdu železnou košili. Kapitán Viktor Přáda se tedy podvědomě podíval na hodinky i ve chvíli, kdy se dral z policejního auta, aby se co nejdříve dostal k tělu, odhozenému projíždějící nákladní avíí na krajnici, podvědomě podíval na hodinky. Věděl, že o tom, co se právě odehrálo před jeho a kolegovým očima, budou muset vydat svědectví. Bylo čtrnáct hodin a jedenáct minut. Hergot, u tohohle jsem být nemusel! pomyslel si v běhu, ale byla to zcela zbytečná úvaha. Byl tu, stalo se a viděl to. Oblouk sevření kolem prchajícího už byl nyní velmi těsný, tím ukradeným kolem na sebe upozornil, mohli se soutředit na menší prostor a tak se vše další stávalo již jen otázkou času. Zpanikařil asi, ten kluk, ten podivně vykolejený mladý vrah Milošek, snažil se asi přes okresku přemístit do jiného prostoru, protější les mu připadal příhodnější - a tak rychle, bez rozhlížení, honem, honem, dokud zbývají síly...

Rozjetá avie byla ovšem rychlejší i silnější.

Přáda přiklekl a protože už znal mladíkovu tvář z fotografie, a navíc kdysi začínal svou kariéru u dopravních nehod, poznal hned na první pohled obojí: že je to ten, kterého hledají, a že už to má za sebou, takže ho vyšetřovat a trestat již nikdo nebude. Kruh se uzavřel. Zákonitost počátku a konce tu nabrala hmatatelnou podobu. Zvedl se a vyjmul z pouzdra u pasu mobilní telefon, aby zásah ukončil a zařídil vše potřebné.

"Ten nůž u sebe nemá," slyšel za zády kolegův hlas, "zřejmě ho někde zahodil."

Asi, pomyslel si Přáda, měl k tomu v lese spoustu příležitostí.

Kdepak by ho mohlo napadnout něco o túni.

Ornamenty a kytičky

„A zejtra bysme mohly jít do kina,“ řekla Věrka, když se s Barborou zastavily na křižovatce pod lampou a ještě chvíli klábosily o tom, jaké to bylo na kroužku vaření, kde dnes s holkama dělaly palačinky a asi pět jich připálily, než se jim jedna povedla. Věrka ale byla trochu šikovnější než Barbora, která naopak dělala ráda saláty, protože dokázala z rajčete, z melounu nebo z pomeranče vykouzlit pomocí nože krásné květy a abstraktní ornamenty, které bylo škoda jíst.

„No tak tedy ahoj,“ kývla Barbora a vydala se po travnaté stezce doleva, směrem k parku, zatímco Věrka pokračovala po asfaltce doprava, a když cestou minula pátý barák, byla už doma.

Na začátek května byl docela teplý večer. Barbora byla jenom ve svetru a nesla si přes rameno tašku. Po sto metrech trochu zaváhala, kudy se vydá. Mohla obejít nevelký park s vysokými stromy a pásy ozdobných keřů, ale většinou chodila kratší cestou přes něj, i když tu večer nesvítilo světlo. Věděla, že lepší by bylo jít kolem parku, v ohybu tam pouliční lampa svítila, takže nemohla o něco zakopnout nebo šlápnout do kaluže. Ale dneska přece nepršelo, kaluže tu nebudou, přesvědčila sama sebe, a navíc už docela spěchá, a tak se vydala se po ztemnělé cestičce parkem.

Udělal asi padesát tichých kroků, když se od stromu, který právě minula, odloupl stín. Zaslechla, jak někde vzadu za ní praskla větvička a zašustilo listů, trochu potočila hlavu a mimoděk přidala do kroku. Ale už bylo pozdě, zvuky najednou prudce zesílily, rozeznala dva tři těžké kroky a pak odraz... Někdo po ní skočil a povalil ji na zem. Někdo velký, silný, silnější než ona. Začala se bránit taškou, kterou mu nastrčila do obličeje, chtěla se postavit a utéct, už už se trochu zvedala, ale velké silné ruce jí popadly za ramena a shodily ji na zem. Chlap se na ni vzápětí vrhl, zalehl ji, až zblízka ucítila jeho odporný dech, táhl z něj chlast, cigarety, a nejhnusnější byl zápach jeho potícího se těla. Smrděl jako sto nemytých tchořů. Kostnatýma rukama jí zajel pod svetr a bloudil po jejích nevelkých řadrech, pokoušel se jí rozepnout kalhoty, ale marně hledal vpředu zip, který měla na boku.

Barbora nevěděla, co se s ní děje, podvědomě se bránila, ale vlastně netušila, co má dělat. Chvíli se jí zdálo, že se s odstupem dívá na nějaký film, měla pocit, jako by se sama nijak neúčastnila toho, co se promítá na plátně, byl to film, ve kterém ona nehraje žádnou roli. Je tam sice nějaká podobná dívka, leží na trávě v parku, má rozhozené vlasy a škrábe ze všech sil toho černého chlapa, který se na ni sápe, je sice jasně silnější, ale nakonec může docela dobře vyhrát ta drobná dívka, ve filmech se to přece stává...

Snažila se odstrkovat pevné těžké ruce toho cizího chlapa, prala se s ním a kopala ho, ale on jí dal ránu pěstí do brady, až jí zacvakaly zuby, sletěla na zem vedle stromu a bouchla se o vyčnívající kořen do hlavy. A ten chlap jí hned surově zkroutil ruce, takže jí praskl náramek, který měla na pravém zápěstí.

„Přestaň s tím,“ sykl na ni výhružně a vstrčil jí před oči zaťatou pěst, ve které se najednou objevil blýskající se nůž.

A Barbora si v ten okamžik připomněla kroužek vaření, kde dnes byla celé odpoledne až do večera, a úplně nesmyslně jí napadlo, jestli by ten odporný chlap taky dokázal s pomocí toho nože vytvořit z rajčat a pomerančů, anebo i z brambor a z jablek, podobně krásné květy a abstraktní ornamenty, které by bylo škoda jíst, jako to dokázala ona.

Obrátila se na bok, ale chlapovi se už podařilo trochu ji stáhnout kalhoty, zatím jen o pár centimetrů, když vtom místo hekání a pištění začala na celé kolo křičet.

„Nech toho,“ zafuněl jí do ucha chlap. Zakryl jí hned pusou širokou zednickou dlaní a ona byla ráda, že může dýchat a v krku se jí cosi utrhlo, že už jenom slabě sípala.

„Nebraň se, nebo to bude horší...!“ vyštěkl varovně.

Barbora ochabla a zůstala ležet jako prkno a do hlavy se jí najednou vnutila vzpomínka na příhodu je-

jí babičky, která jí často vyprávěla, jak se na samém konci války schovávali v dřevníku, když se u nich ve vsi znenadání objevily oddíly vlasovců... Hned po příchodu vyrabovali ten nejbohatší dům, šest lidí postříleli a všechno navíc ještě zapálili, a tak se rodina babičky i ostatní sousedi rychle poschovávali všude možně a doufali, že to brzy přejde, a že vlasovci, o kterých šla řeč, že jsou horší než samotní Němci, brzo odtáhnou. Byli schovaní v malé kůlně dva dny a dvě noci, což bylo pro babičku jako dítě k nevydržení, protože nemohli ven, nemohli se dva dny protáhnout, spali na starých pytlech a jedli syrovou mrkev, jabka a brambory. Barbora si tuhle příhodu nechala mnohokrát vyprávět a pokaždé se ponořila do té doby a představovala si, že je tam s zavřená s nimi a nesmí ani škytnout, ptala se vždycky babičky, na co tehdy myslela, a ona pokaždé odpovídala, že na nic, že v takové chvíli je dobré myslet na samé obyčejné věci, protože jinak by se snad musela zbláznit, a tak myslela na ty úplně nejobyčejnější věci, jak půjde králíkům pro trávu, jak si zaštopuje děravé punčocháče, těšila se, jak bude ve škole dostávat úkoly a doma je bude psát, jak se s Vlastičkou z druhého konce vesnice naučí tancovat, a jak si, až bude po válce, natočí do vany teplou vodou, lehne si do ní a v klidu tam usne, protože už nebude čeho se bát... Hlavně nesměla myslet na to, že je tam vlasovci můžou najít, že je potom jistojistě zamordují a ještě jim všechno ukradnou, protože jako Rusové bojující na straně Němců stejně už nemají naději na nějaké odpuštění.

Chlapovi se už podařilo stáhnout jí kalhoty, visely jí teď na jedné noze, boty ztratila už chvíli předtím, a teď si jednou rukou začal uvolňovat pásek u svých kalhot. Ale Barbora zavřela oči a usilovně se snažila nemyslet na to, co může za pár okamžiků přijít, umínila si, že naschvál nebude myslet na tu hrůzu, kterou zahlédla v tom blýskajícím se noži jako v zrcadle.

Pouštěla si v hlavě celý dnešní den jako v kině. Vzpomněla si, co měla k snídani, a taky na papírek, který jí ráno dala maminka na stůl a ona si ho uložila do kapsy a pak na něj zapomněla. Četla ho jenom letmo, a teď se ze všech sil snažila rozpomenout, co na něm bylo napsáno. Dnes už jistě nenakoupí, co jí doma uložili, ale zítra pro to určitě dojde, má to ze školy blízko, a takhle mamince vždycky pomáhá, aby se nemusela s nákupem tahat z města. A Barbora najednou před očima jasně viděla, co stálo na prvním místě na tom lístku.

Chlap funěl a odfrkoval a dívka polykala slzy a cedila skrz ně podivná slova, která opakovala dvakrát, třikrát a stále přitom zesilovala hlas, jako by otáčela knoflíkem rádia: „Zejtra musím koupit máslo. Zejtra musím koupit máslo! Zejtra musím koupit máslo!!“ vykřikovala tomu chlapovi v černém přímo do ksichtu.

„Cože?“ zarazil se. „Co to kecáš?“ uvolnil stisk jedné ruky a pořád nevěřil svým uším.

„Nic,“ hlesla. „Jenom že zejtra musím koupit máslo.“

Strnul. Asi deset vteřin bylo naprosté ticho. Slyšela jen jeho rychlý dech. „A proč,“ zařval na ni najednou zblízka. „Proč? Proč musíš koupit máslo?“

Dvakrát vzlykla a potáhla nosem. „Protože je v akci,“ řekla potichu.

Koukal na ni jako na blázna. Přestal ji dobývat a rukama jí silně, se vším divokým násilnickým vztekem stiskl ramena. Zabořilo jí to, a tak vykřikla. A sama se podivila, že nevyjekla bolestí, ale místo toho zaječela protivným urvaným holčičím hlasem: „Protože je v akci!“ Zvedla hlavu: „Slyšíš? Máslo je zítra v akci!“ A ze vši absurdity téhle situace se kuckavě rozesmála.

Násilník našťavaně vyskočil, jako by ani neklečel na holé zemi, ale na prkně plném ostrých hřebíků. Oprášil si kolena a na ubrečenou a na zemi zkroucenou Barboru vrhl krátký pohrdavý pohled: „Ty blbá krávo!“

Narovnal se, ale hned se zase příkrčil a rychlým tichým krokem připomínajícím kočku zmizel v křoví.

Na místě zapomněl svůj nůž. Barbora ho vzala do ruky, dlouho si ho prohlížela, a první, co ji napadlo – jestli s ním půjdou dělat ty krásné ornamenty a kyticíky z melounů, pomerančů a rajčat. Takové, které je škoda jíst.

Priority střední třídy

Že mě Petr, ten Péťa, se kterým jsem celou základku seděl v jedné lavici a který mě vždycky nechával opisovat matiku, pozval do své čerstvě vystavěné vilky jen a jen kvůli tomu, že jsem policajt, mi došlo až na samý závěr večera, který se zpočátku jevil tak příjemně nekomplikovaně.

Petr zářící špatně skrývanou majetnickou pýchou mě nejprve důkladně provedl po ještě skoro novostavbě, kde bydlel teprve prvních pár měsíců se svou ještě skoro novomanželkou (kliky u dveří i snubní prsten byly zatím stejně neotřele trpytivé jako nový život, který si malovali, a teď bylo těžké odhadnout, co z toho ztratí lesk jako první), pak mě usadil na pohovku stále vonící po čerstvé kůži a otevřel Bordeaux.

Sklenice připravil Petr jen dvě – jeho přítulná blond novomanželka ležela v nemocnici po nehodě, nějaký blbec ji srazil autem a pak ujel. Sice už byla po operaci, všechno vypadalo dobře a dokonce by ji měli každým dnem propustit, ale stejně mi jí bylo líto.

Při čekání na víno jsem se, už jen kvůli tomu, abych nevypadal tak žízňivě, rozhlížel po obytné hale velikosti letištního salónku na Ruzyni a říkal to, co jsem si myslel, že se ode mě v tuto chvíli očekává: „Máte to tu fakt pěkný, prostorný, ale přitom útulný a to okolí k tomu... Určitě tu budete se ženou šťastní...“

„Ještě před měsícem jsem si myslel to samé,“ povzdechl si Petr: „Ale v současné chvíli jsem na tom tak, že kdybych neměl monstrózní hypotéku na pětatřicet let, uvažoval bych o tom, že se odstěhuju...“

„Třeba ti ji v práci refundují,“ pokusil jsem se o vtip – Petr byl totiž ředitelem místní pobočky jedné z těch bank úspěšných natolik, že si stále ještě můžou dovolit i poplatky za příchozí platby – ale jen zasmušile zavrtěl hlavou. To nevypadalo dobře.

Po vzoru hostitele jsem symbioticky zvážněl a zamyslel se nad tím, co by mohlo Péťovi, kterému na rozdíl ode mě vždycky šla matika a na rozdíl ode mě měl v necelých čtyřiceti výstavní dům i výstavní ženu, nudnou, leč výnosnou práci, a dokonce skoro všechny vlasy, tedy vše, co si dle mého chlap může přát a zároveň vše, co mě tak zoufale chybělo, tolik komplikovat život:

„Vlhké zdi? Společná příjezdová cesta? Krtci? Okna na severní stranu? Přechlorovaná voda?“

„Soused.“

„Tak to je fakt zlý,“ přitakal jsem účastně a dopil sklenici vína tak vynikajícího, že jsem si ani nechtěl představovat, kolik muselo stát: „Sousedí dokážou pěkně znepríjemnit život. Ale jestli se něco děje, můžeš to řešit přes obec nebo trestním oznámením.“

Věděl jsem o tom svý. Už několikrát jsem musel brskně změnit podnájem kvůli ne právě korektním rezidenčním vztahům, za které mohli částečně a zejména nepřející sousedi, a - abych byl spravedlivý - taky tak trochu moje afinita k tuzemáku a vyvinutým blondýnkám, co se rády mazlí a v posteli šišljají. Kvůli práci jsem si potřeboval za každou cenu udržet čistý trestní rejstřík a zatím jsem vždycky sbalil svých pět švestek dřív než na mě rozlíčený manžel nebo otec stihl podat trestní oznámení za rušení nočního klidu nebo z nějakého podobně pitomého důvodu, který měl stejně jen zakrýt ten prostý fakt, že jsem si párkrát dovolil opylovat jeho květinu nejdražší.

„Ono je to kapánek složitější,“ Petr zamyšleně zíral do humidoru a zjevně se chystal k delšímu vyprávění. Trefně objevnou poznámku, že od jisté sociální úrovně výš jsou všechny problémy kdovíproč vždycky složitější než v podzámčí, jsem spolkl a zapil douškem tak notným, že bych na něj vydělal minimálně hodinu. S příplatky.

Ale tady mě stál jen trochu pozornosti a přikyvování v těch správných chvílích.

„Když jsme začali stavět, bylo všechno v klidu a pohodě. Prodalo se tu pár parcel, bez výjimky lidem s jistou úrovní. Pod námi bydlí majitel pohřebního ústavu, za zahradou dětská logopedka s nějakým inženýrem a přes ulici, v tom absurdním domě s modrou střechou, projektant. Parcela nad námi byla pořád

volná, až loni si ji koupil nějaký doktor.“

„To nevypadá nijak konfliktně, naopak to zní jako úplná selanka.“

„Selanka, kam na ty výrazy chodíš,“ Petr se odmlčel a očividně zvažoval, jestli si tenhle večer, potažmo já, zaslouží kubánské doutníky, až se posléze k mé tiché lítosti rozhodl, že ne a vytáhl virginka z Chile. Taky dobré, na mě až moc upřímně řečeno, ale přece jen havana je havana.

Nicméně jsem přijal profesionálně oříznutý doutník s takovou samozřejmostí, jako kdybych každé ráno vyšlukoval dva, jen než se dopotácím do práce, nasadil jsem inteligentní výraz a poslouchal dál:

„Ze začátku vypadalo všechno v pořádku. To jsem zrovna dodělával vnitřky. Se Zdeňkem jsme se seznámili přes plot, občas si něco půjčili nebo si krapet vypomohli. Dokonce bych řekl, že jsme si padli do oka. Znáš to.“

Přikývl jsem, přestože moje představy o vztazích přes plot byly jen velmi mlhavé - jediné ploty, jimž jsem mohl říkat pane, byly ty z čárek na pivních táckách.

„Zdeněk pracuje jako chirurg v místní nemocnici a je jen otázkou času, kdy bude dělat primáře. Zapálený profík. Na místní poměry kapacita. Od klientů, kteří se mu dostali pod skalpel, jsem slyšel jen samou chválu. Jeho žena dělá finanční poradkyni, ať už to dneska znamená cokoliv.“

Ten příběh pořád k ničemu nevedl, ale jelikož Petr načal další láhev, nestěžoval jsem si. Za podmínky důsledného doplňování pitiva a kuřiva jsem byl ochoten mu věnovat nic málo, než všechn čas světa.

„Na podzim Zdeněk vyřezal stromy a začal budovat základy. To se ještě stále nic nedělo. Pak to ale začalo. Když už měl základy hotové, rozhodla jeho žena, že ještě přistaví vnitřní bazén. Což znamenalo rozšíření celého domu. Velmi podstatné rozšíření. Obecním regulativem jsou mimochodem v téhle lokalitě předepsané pevné normy na vzdálenost jednoho domu od druhého, ale na stavebním úřadě by zřejmě panu doktorovi přimhouřili oko, pokud by mu tu přístavbu schválili sousedi.“

Petr se ošil a mě už bylo jasné, odkud vítr fouká.

„Jenže jediná možnost, kam by se mu bazén vešel, bylo přímo až k našemu plotu, čímž by mi zastínil okna do všech pokojů. Navíc bychom si koukali přímo z baráku do baráku.“

„Jinými slovy jsi mu to nepodepsal.“

Nasadil jsem co nejangažovanější výraz a jakoby v zápalu diskuse si nenápadně dolil sklenici. Vyšlo to. Petr ani nemrkl a už pokračoval: „Nepodepsal. A začalo peklo.“

„To si dovedu představit...“

„Nechci tě podceňovat, ale to sotva. Krev rozmazaná po omítce byla to nejmenší. Hrůza. A nedalo se nikomu nic dokázat. Manželka se tu už bála být sama a mě taky nebylo dvakrát do zpěvu.“

„Takže jsi nakonec podepsal?“

„Nakonec ano, po té její nehodě.“

„Nechápu, jak to souvisí?“

„Už jsem ti říkal, že asi před pěti týdny, když se v noci vracela ze cvičení, ji na parkovišti srazilo auto. Kromě jiného měla zlomenou stehenní kost a naštípnutou pánev. Řidič ani nevystoupil a zmizel. Manželka byla přirozeně v šoku, ale všimla si, že šlo o červený Peugeot s medvídkem na předním zrcátku a se značkami zabláčenými tak, že nebyly čitelné.“

„Zavolali jste policii, předpokládám. A předpokládám, že na nic nepřišli.“

„Předpokládáš správně. Přesně řečeno „odložili vyšetřování do doby, než se objeví nové skutečnosti“.

„Červených Peugeotů je spousta...“ poprvé mě napadlo, proč že jsem to byl dnes vlastně pozván: „A ode mě chceš, abych trochu popohnal kolegy z nehodovky?“

„Je to ještě o něco složitější.“

Neměl jsem chuť zabředat do dalšího zase o něco složitějšího problému vyšší střední třídy, ale soucítil

jsem se Petrem a hlavně s jeho blond paní, takže jsem naslouchal dál.

„Manželka byla okamžitě převezena do místní nemocnice a operoval ji Zdeněk. Naprosto perfektně, mohu-li posoudit. Navíc jí zařídil rehabilitace a víc než nadstandartní péči celý ten měsíc, co tam leží. Pokud jsi byl někdy v nemocnici, tak si dokážeš představit, co to znamená.“

Všechno, pokud je vám zle. Nemocnici jsem potřeboval několikrát. Nadstandartní péči jsem neměl ani jednou.

„Byli jsme Zdeňkovi samozřejmě velice zavázaní, takže když pak jednou znova otevřel tu věc s bazénem...“

„Už jste byli svolní.“

„Přesně tak. Upsal jsem se k tomu, že z žádné ložnice svého drahého domu, který budu pětatřicet let splácet, neuvidím denní světlo. A že jestli ho budu chtít někdy prodat, dostanu tak maximálně půlku pořizovací ceny. A to ještě budu rád.“

„Ale pokud jsi to podepsal dobrovolně, protože jsi měl pocit, že mu dlužíš protislužbu, těžko by se to dalo hodnotit jako vydírání nebo nekalý úmysl z jeho strany.“

Petr se odmlčel a pak teatrálně pronesl: „A když ti povím, že mi minulý týden kleklo auto na služebce mimo město a v autoservisu jsem úplnou náhodou narazil na červený Peugeot s medvídkem na předním zrcátku?“

„Ale takových přece musí být...“

„Ale kolik je červených Peugeotů s medvídkem na zrcátku a zmačkaným levým předním blatníkem?“

To už vypadalo podezřele, ale podezření ještě není důkaz: „Tím už se ovšem okruh značně zužuje, i když to pořád může být náhoda.“

„A myslíš, že je náhoda i to, že to auto patří Zdeňkovu bráchovi? Dal jsem mechanikovi pětistovku a ten mi prozradil jméno majitele spolu s faktem, že to auto někdo opřel o zeď. Prý naprosto nesmyslná nehoda, jako kdyby řidič usnul za volantem a naboural přímo do zdi v rychlosti maximálně dvacet kilometrů za hodinu. Pořád ti to připadá jako náhoda?“

„Vážně myslíš, že by někdo chtěl zabít tvoji ženu jen kvůli tomu, aby si mohl postavit bazén? Sice se už staly bizarnější věci a chirurgové jsou navíc obecně známi svojí arogancí, ale stejně mi to jako motiv připadá přinejmenším přemrštěné...“

„Ale já nemyslím, že chtěli manželku zabít. Jen ji Zdeněk potřeboval dostat pod skalpel...“

„... abyste mu byli zavázaní,“ rozlil jsem zbytek další lahve, moje hladina byla o poznání vyšší než Petrova, ale nevypadal, že by mu to vadilo. Nebo že by si toho všiml. „A protože si spočítal, že na místě nehody pravděpodobně zůstaly stopy a že automechanik může na karoserii poznat, že to auto srazilo člověka, jednoduše s ním pak najel do zdi, aby zamaskoval stopy.“

„Dalo by se mu to dokázat?“

„No, můžeš na něj zkusit podat trestní oznámení,“ pracně jsem dával dohromady všechny střípky svých chabých kriminalistických znalostí, které jsem sesbíral hlavně při klábosení na služebně na dlouhých nočních, kdy bylo do rána daleko a venku moc zima na to, abychom se tam plácali: „Ale i kdyby na místě zůstaly stopy z auta, poznají z toho jen typ, maximálně sérii. Soused si pozvou k vysvětlení, a jestli si zajistil alespoň nějaké alibi...“ Pokrčil jsem rameny: „Navíc nešlo o smrták, ale jen o poměrně běžnou nehodu, jakých při téhle hustotě provozu je dvanáct do tuctu.“

„Takže podle tebe je to bez šance?“

„Zkusit to můžeš, zkusit se může všechno. Ale jak říkám, jestli ho napadlo zajistit si alibi, což ho nejspíš napadlo ... Nehledě na to, že to auto není jeho. Musel by se najít nějaký důkaz, který by ho s ním spojil. A navíc nikde není psáno, že řídil zrovna on.“

„Takže myslíš, že z toho ten hajzl vyvázne?“ Petr vyskočil na nohy a zaťal pěsti tak silně, že jeho hněv

vypadal téměř autenticky – jako hněv opravdového chlapa, který žije opravdový život, a ne někoho, kdo celý den prodřepí v kanceláři, o víkendu hraje golf s klienty a každou sobotu a středu na sebe šišlá s manželkou: „Dal bych cokoliv za to, aby mu to neprošlo.“

Rozhlédl jsem se po hale, která byla sama o sobě větší než kterýkoliv můj minulý i budoucí pronájem, ale pak jsem si řekl, že mě Petr vždycky nechal opisovat z matiky a že jeho žena je opravdu milá a navíc pravá blondýnka k tomu a nadhodil jsem sumu, která nebyla nijak přemrštěná.

Petr povolil pěsti, pozpátku se posadil se a mlčky zíral. Už jsem byl přiopilý a příliš unavený na to, abych čekal, až se spolužák z lavice vyrovná s tím, že konečně narazil na skutečný život, takže jsem se zvedl, na cestu vylovil z humidoru havanu a z baru láhev Bordeaux a ve dveřích ještě připomněl: „Péto, až si rozmyslíš, co přesně se mu má stát, zavolej.“

Zhrouceně seděl na křesle v tom nesmyslně rozlehlém pokoji toho nesmyslně rozlehlého domu a už zase vypadal na to, co doopravdy byl – ouřada, připosranej cifršpión, který má tak málo testosteronu, že mu ani ve čtyřiceti ještě nezačaly padat vlasy.

Přesto jsem si byl jistý, že se mi brzy ozve. Přece jen jsme se znali celou základku.

Příliš mnoho detektivů

„Ta nečinnost mne ubíjí,“ prohlásil Sherlock Holmes. „Kdy už konečně dostaneme úkol? Potřebuji záhadu. Potřebuji případ!“

„Ještě to chvíli potrvá, čeká se na další lidi,“ informovala ho Amelie Sachsová sedící po jeho boku. Naklonila se k němu, políbila ho na tvář a zašeptala do ucha: „Určitě budeš zase výborný, znovu zvítězíš!“

„Tím bych si nebyl tak jistý, mademoiselle,“ oponoval Hercule Poirot, který seděl hned vedle ní. Jemně si upravil navoskovaný knír, přelétl pohledem všech deset lidí u stolu a dodal: „Stále jsem tu ještě já a mé malé šedé mozkové buňky.“

„Možná jsou ale až moc malé,“ poznamenal Phil Marlowe, což vyvolalo vlnu smíchu, která svou intenzitou na okamžik přehlušila i orchestr hrající na druhém konci sálu.

„To je pravda, Hercule,“ přisadil si Maigret. „Zatím se ti moc nedařilo.“

„Vlastně vůbec, pokaždé tě Sherlock předčil,“ doplnil kapitán Exner.

Hercule Poirot se však nenechal vyvést z míry, spojil ruce před sebou, znovu přelétl pohledem všechny přítomné a řekl: „Vždy se jednalo o případy, které byly pod moji úroveň.“

„To určitě,“ neudržela se Amelie a zvedla se ze židle.

Holmes ji chytil za předloktí. „Kam jdeš? Přijdeš o přípitek.“

Amelie však jeho ruku setřásla a usmála se na Marlowea. „Jdu si zatančit s Philem.“ Zvedla ze stolu sklenici s vínem a v doprovodu soukromého očka se vydala na parket. Ostatní detektivové mlčky pozorovali její bezchybnou a nebezpečně vyzývavou postavu.

„No nic,“ prolomil ticho Maigret, vstal a pozvedl sklenici. „Je čas připít si na letošní ročník Velkého detektiva.“

Ostatní ho postupně následovali a rovněž pozvedli své sklenice. Všichni si navzájem přitukli a napili se.

„Docela dobré víno,“ poznamenal Adam Dalgliesh.

„To ano, ale u nás ve Francii máme lepší,“ oponoval Maigret. „Nemám pravdu?“ Významně pozvedl obočí směrem k vysokému muži sedícímu na opačné straně stolu.

„Šlo to,“ poznamenal Harry Hole. „Dávám ale přednost něčemu tvrdšímu.“

Hercule Poirot se posadil jako první a opět přelétl pohledem všechny přítomné. „Nuže, jaký je váš názor na vraždy v Egyptě? Co si o tom myslí monsieur Holmes?“

„Vraždy v Egyptě?“ Podivil se Sherlock, který na okamžik přestal sledovat dění u stolu a pozoroval Amelii v těsném objetím s Marlowem na tanečním parketu. „Které máte na mysli?“

„Náš drahý Hercule patrně myslí to záhadné úmrtí ženy a dcery, ze které je podezřelý manžel,“ pravil Maigret. „Zapeklitý případ.“

„Dle mého názoru velmi pochybili egyptští policisté při ohledávání místa činu. Zabezpečení důkazů je totiž základ,“ prohlásil Gil Grissom. „Kdyby důkladně zajistili stopy, včetně veškerého hmyzu, pachatel by byl dopaden. Nemám pravdu, Holmesi?“

„Souhlasím s vámi, milý Gile. Vy jdete v mých stopách, vaše práce v Las Vegas se velmi podobá té mé v Londýně.“

„Důkazy jsou jedna věc, ale intuice a brilantní úsudek druhá,“ podotkl Poirot. „Potřebujete geniální mozek, abyste si vše dokázali spojit.“

Detektivové uznale pokývali hlavami a potom se jali rozebírat další případ, který se vyjímal na předních stránkách novin. Vášnivě debatovali o kriminalistických metodách a přinášeli své postřehy v pátrání. Čas se rozběhl překotným tempem, takže se zdálo, že minuty ubíhají stejně rychle jako vteřiny. Detektivové

by takto mohli rozmlouvat celé hodiny, kdyby je nepřerušilo ticho, které rozechvělo celý sál napětím. Hudba přestala hrát, tanečníci zamrzli uprostřed pohybu, strach čísel z pohledů všech přítomných.

Závan smrti zasáhl každého.

Kapitán Marek a poručík Bubeník dorazili do Národního domu na Vinohradech krátce po jedenácté hodině večer. Zatímco Marek se svým pečlivě střiženým a upraveným šedým oblekem perfektně ladil s nádhernou výzdobou sálů, Bubeník zde působil ve své obnošené tmavě zelené bundě naprosto nepatřičně. On sám však tázavé pohledy lidí nevnímal, zajímalo ho jen mrtvé tělo, ke kterému v doprovodu uniformovaného policisty mířili.

„Hlavní organizátor dnešního setkání to tady nechal ihned zavřít,“ informoval je policista. „Tvrdí, že budovu nikdo neopustil.“

„Výborně, znamená to, že vrah je stále zde,“ konstatoval Marek. „To bylo od toho ředitele prozíravé.“

„A nejen od něj, spolupráce se všemi je naprosto perfektní. Jsou to totiž všichni členové Klubu přátel detektivek. Dnes se zde konalo každoroční setkání se soutěží o cenu Velkého detektiva. Každý je tady převlečen za známého literárního nebo televizního vyšetřovatele.“

„To by nám mohlo práci ulehčit,“ poznamenal Bubeník.

„A nebo přesně naopak,“ dodal Marek, když se dostali do chodby vedle sálu, ve které se tísnilo zhruba dvacet lidí. Všichni vášnivě diskutovali a tlačili se vpřed, takže dva policisté měli co dělat, aby je zadrželi.

„Takže vážení,“ zahřímal Bubeník, „musím vás požádat, abyste odešli. Vraťte se do sálu a počkejte, až vás vyslechneme! Tady probíhá policejní vyšetřování!“

K překvapení obou policistů však nikdo neodešel. Všichni se na nově příchozí podívali, ale pokračovali dál v živé diskusi. Nejvíce aktivní byl silnější muž v obleku se směšným knírem, který rozmlouval s vysokým mužem s nakrátko ostříhanými vlasy. Muž v kostkované čepici stál opřený o stěnu, zhluboka dýchal a občas přikývl.

„Hej!“ Vykřikl Bubeník. „Neslyšeli jste? Ven!!!“

Teprve po tomto ostřejším výstupu se lidé začali trousit zpět do sálu a policistům se konečně naskytl pohled na oběť. Marka jako první napadlo, že tak krásnou ženu snad nikdy neviděl. Ležela na zemi v nepřírozené poloze, prázdné oči zalily utrpením, u úst pěnu, ale i tak z ní vyzařovalo silné charisma. Další promarněný život, další světlo, které zhaslo a nechalo prostor temnotě.

„Máme teorii, jak mohlo k vraždě dojít,“ prohlásil vysoký muž, který společně s ostatními prošel okolo policistů, ale zůstal na chodbě.

„A já i tuším, kdo je vrah, monsieur,“ přidal se obézní muž s knírem.

Promluvit chtěl i rezervovaný muž ve středních letech, ale to mu už Bubeník nedovolil. Společně s policistou všechny hrubě vytlačili do sálu a zavřeli dveře.

„Tohle bude dlouhá noc,“ pravil Bubeník. „Navrhuju vzít je všechny na stanici a pořádně je zmáčknout. Dostaneme to z nich.“

Marek se zamyslel. „Na to budeme mít vždycky dost času. Jejich zájem o vyšetřování můžeme dobře využít. Půjdeme na to pomalu. Necháme je mluvit a uvidíme. Všechno nám vyklopí sami a nebudeme je k tomu muset nutit.“

Bubeník uznale přikývl a potom se obrátil k policistovi v uniformě. „Dohlédněte na to, ať nikdo neodejde! A každého identifikujte!“

Marek poklekl k mrtvole a začal si ji důkladně prohlížet. Podle občanského průkazu, který u ní našli, se jmenovala Jana Klesnerová. Bylo jí třicet jedna let, neměla manžela ani děti. Patolog ještě nedorazil, ale i bez něj bylo Markovi jasné, že žena byla otrávena. Rozbitá sklenice ležící u zdi pravděpodobně obsahovala jed, který ji zabil. Marek věděl, že pokud bude sledovat tuto stopu, vraha brzy odhalí. Stačí najít zbytek

jedu.

Z dalších úvah ho vyrušil Bubeník, který přišel společně se dvěma muži. „Tenhle ji našel,“ ukázal na zhruba padesátiletého muže v dobré kondici. „Popište nám to!“

Muž si krátce odkašlal a potom ukázal dozadu do chodby. „Vracel jsem se právě z toalety, když jsem spatřil, jak se tady potácí. Dávila se. Její tělo sebou škubalo v bolestech. Když jsem k ní doběhl, snažil jsem se jí pomoci, ale bylo už pozdě.“

„Viděl jste u ní někoho dalšího?“ Zeptal se Bubeník.

„Ne, na chodbě byla sama. Podle mě přišla ze sálu.“

„Dobře, vraťte se teď do sálu. Jaké je vaše jméno?“

„Jsem Harry Bosch,“ odpověděl muž rychle, ale potom se zarazil. „Vlastně... Miloslav Kadeřábek.“

„Dobře, pane Kadeřádku, policista vám zkontroluje občanský průkaz.“

Kadeřábek se usmál a vydal se směrem k sálu. Ušel však pouze dva kroky a obrátil se zpět na detektivy. „Pokud bych vám mohl radit, domnívám se, že všechny důležité stopy budou ve spisu. Když ho budete důkladně studovat, určitě případ vyřešíte.“

Marek ho chvíli zmateně pozoroval a pak řekl: „To je hezká rada, ale žádný spis zatím není, pane Kadeřádku. Vraťte se do sálu!“

„A vy jste?“ Obrátil se Bubeník k druhému muži.

„Komisař Maigret,“ odpověděl muž rozvážně, pak však rychle dodal: „V civilním životě ale Ladislav Vartecký. Detektivní romány jsou můj celoživotní koníček, sám jsem tento Klub přátel detektivek založil a jsem jeho prezidentem.“

„Takže to vy jste nechal celou budovu zavřít,“ uznale pokýval hlavou Marek. „To bylo od vás chytré.“

„Myslím, že přesně tak by jednal komisař Maigret. Ty romány jsou strašně inspirující.“

„V čem dalším jsou inspirující?“ Zeptal se Bubeník. „Ve spáchání vraždy?“

Vartecký na něj zděšeně pohlédl. „Snad si nemyslíte...“

„Ale ano, myslíme,“ přerušil ho Marek. „Ta vražda až moc nápadně připomíná mord z nějakého románu. Někdo té ženě nasypal do vína jed. Co byste si tipnul, že to je? Cyankáli? Nebo něco podobného?“

„To nevím. Třeba to nemá spojitost s naším setkáním. Třeba...“

„Ale jděte, byla by to až moc velká náhoda. Sál plný nadšenců do detektivek a dojde k vraždě, která je podezřele podobná mordu z nějakého románu. Vrahem je některý z vašich členů, pane Vartecký. Vrahem je detektiv!“

Vartecký se podíval na Marka, poté na Bubeníka a nakonec stočil pohled ke dveřím do sálu. Pomalu vstřebával pravdu. „Víte, já mám ty detektivní příběhy rád, ale je to jen koníček. Beru to jen jako zábavu. Nikdy jsem nechtěl řešit žádnou opravdovou vraždu.“ Pohlédl na mrtvé tělo a sevřelo se mu hrdlo. „Je to mnohem horší, než to popisují spisovatelé.“

„Že jste nikdy nechtěl řešit vraždu vám nevěříme,“ prohlásil Bubeník. „Ani náhodou. Když jsme přišli, všechny vás to mrtvé tělo až moc zajímalo. Všechny!“

„Jak to vaše setkání probíhalo?“ Zeptal se Marek.

„Stejně jako minulé ročníky. Vždy se sejdeme zde, během odpoledne vyslechneme několik kriminalistických přednášek a večer je zábava spojená se soutěží o cenu Velkého detektiva. Všichni členové luští fiktivní případ. Kdo jako první odhalí vraha a usvědčí ho, získá cenu.“

„A kdo dnes vyhrál?“

„Dnes se soutěž ještě nekonala. Poslední ročníky ale vždy vyhrál Sherlock Holmes.“

„Velký detektiv vyhrál Velkého detektiva,“ prohlásil Marek. „Jak trefné. Viděl jsem ho tady, vypadal zdravě.“

„Amelie Sachsová... totiž Jana byla jeho přítelkyně. Žili spolu několik měsíců.“

„A já myslel, že Sherlock byl samotář,“ neodpustil si Bubeník. Jeho úsměv však přísným pohledem zchladil Marek.

„Postupně vyslechneme všechny vaše členy. Předně ty, kteří byli ve společnosti zavražděné. Sežeňte mi je!“

„Dobře. To budou členové sedící u mého stolu. V sále jsem je viděl všechny až na Phila Marlowea. Ten byl mimochodem s Janou viděn jako poslední.“

Marek na Bubeníka významně pohlédl. Ten jeho pohled opětoval a krátce přikývl.

Oba opravdoví detektivové se rozdělili, aby mohli rychleji vyslechnout ty falešné. Zatímco Bubeník se vydal hledat Phila Marlowea, Marek šel vyslechnout Sherlocka Holmese a ostatní členy Klubu přátel detektivek, kteří seděli se zavražděnou u stolu.

„Přijměte mou upřímnou soustrast,“ podal Marek Holmesovi ruku. Sherlock byl bledý, jeho tvář byla stažená bolestí a v očích se mu zrcadlil smutek. Kostkovanou čepici držel zmačkanou v ruce. Na první pohled se zdálo vyloučené, že by mohl svou přítelkyni zavraždit. Marek však ze zkušenosti věděl, že lidé se dokáží neuvěřitelně přetvařovat.

„Děkuji,“ řekl Holmes. „Pořád tomu nějak nemůžu uvěřit. Jako kdyby to nebyla pravda. Je to strašně divné, takové... skoro nereálné.“

„Přesto se to ale stalo,“ pravil Marek. Seděli u malého stolu stranou od ostatních, takže je nikdo nemohl slyšet. Zvědavým pohledům však uniknout nemohli. Pozoroval je nejen vysoký muž s vlasy ostříhanými nakrátko, ale i silnější muž s komickým knírem a další členové klubu, kteří na tomto setkání vystupovali za známé detektivy.

„Musím se zeptat... pane Bojkovský,“ přečetl Marek jméno z občanského průkazu, který držel v ruce. „Nedošlo mezi vámi a slečnou Klesnerovou k nějakému konfliktu?“

Bojkovský na Marka nechápavě pohlédl a potom rychle zakroutil hlavou. „Ne, náš vztah byl ideální. Rozumíte mi? Naprosto skvělý. Byli jsme spolu několik měsíců a uvažovali jsme, že spolu začneme bydlet. Mohli jsme...,“ jeho hlas se zlomil a přešel ve vzlykot, „... mohli jsme se i vzít.“

„Netušíte, jestli měla nějaké nepřátele? Nevyhrožoval jí někdo?“

Bojkovský se zamyslel. „Nevím. Nikdo mě nenapadá. Měla za sebou hodně vztahů, ale s nikým se nerozešla ve zlém. Opravdu nevím.“

„Kdo vám přinesl na stůl víno? Byl to někdo z toho vašeho klubu?“

„Ne, to víno přinesla servírka. Taková mladá blondýna, měla by tu být. To ona dala do té sklenice jed? Nebo někdo z kuchyně?“

„Budeme to prověřovat. Technici už dorazili a postupně zajistí všechny stopy.“

Bojkovský náhle ožil a chytil Marka za rukáv. „To je dobře. Musíte ho chytit. Jana byla Irene Adlerová mého života, kapitáne.“

Marek ho ujistil, že vraha dopadne a potom se přesunul ke stolu, kde zavražděná seděla. Až na dvě židle, byly všechna obsazená. Vartecký alias Maigret potvrdil, že všichni sedí na stejných místech jako v době vraždy. Marek přelétl osazenstvo pohledem a potom se posadil na místo Sherlocka Holmese.

„Kam zmizely sklenice s vínem?“ Ukázal na stůl. Kromě několika talířků s chlebíčky a sklenic s pivem na něm nic jiného nebylo.

„Obsluha je odnesla, když jsme dopili,“ informoval ho rezervovaný muž, který vystupoval jako Adam Dalgliesh.

Marek krátce přikývl a udělal si poznámku do notesu. „Pili jste víno všichni?“

Všichni přítomní se krátce zamysleli a potom začali přikyvovat. „Všichni jsme si přitukli a potom se na-

pili,“ potvrdil Vartecký. „A všichni jsme v pořádku. Umřela jen... Jana.“

Při zmínění jejího jména většina přítomných sklopila pohled k desce stolu. Pouze vysoký muž neprojevil lítost.

„Já myslím, že jí dal jed do vína nějakéj magor,“ prohlásil Harry Hole. „Víte, ona se stýkala s dost divnejma existencema. A měla i svý temný stránky, to já moc dobře vím.“

„Chováte se jako hulvát, monsieur,“ vykřikl muž převlečený za Herculea Poirota. „Mademoiselle Jana byla romantická dívka, která věřila ve spravedlnost a za ni také položila život.“

„To jsou kecy, Franto,“ reagoval na to Hole. „Už mě pěkně štveš. Vůbec jsi ji neznal!“

„Tak dost!“ Uzemnil je Vartecký. „Vaše spory tady pana kapitána nezajímají.“

„Mě zajímá všechno,“ oponoval Marek. „Tam na chodbě jste říkal, že máte teorii o tom, jak mohlo k vraždě dojít. Sem s ní!“

Harry Hole se podíval na ostatní a potom své zarudlé oči zaměřil na Marka. „Dospěl jsem k závěru, že Janu zabil sériový vrah.“

„Ale to snad ne,“ prohlásil kapitán Exner. „Ty vidíš ty sériový vrahy všude. A zvláště když seš opilej. Měl by ses jít zase léčit. On už v léčebně několikrát byl, pane kapitáne, a nikdy nedokázal zůstat střízlivý.“

„Když se řekne sériový vrah, nikdo s tím nesouhlasí,“ rozčílil se Hole. „Ale oni jsou mezi námi. Sprádaj svoje plány a zabíjej. Promyšleně!“

Exner chtěl něco namítnout, ale Marek ho předběhl. „Vraťme se k tomu vínu. Kdo s těmi sklenicemi manipuloval?“

Všichni se zarazili a začali vzpomínat. Potom se jako jeden muž podívali na Maigreta.

„No tak počkat,“ prohlásil Vartecký. „Je pravda, že jsem sklenice začal rozdávat ostatním, ale vy jste mi pomáhali. Taky jste ty sklenice přesunovali. Já jsem tam žádný jed nedal!“

„Uvidíme, co odhalí technici,“ řekl Marek. „Má z vás ještě někdo nějakou teorii?“

Poirot si odkašlal a potom řekl. „Já ano, monsieur, ale zatím je ještě brzy, abych ji odhalil. Zatím mé malé šedé mozkové buňky skládají střípky případu dohromady.“

Poručík Bubeník prošel téměř celý Národní dům na Vinohradech, ale Phila Marlowea stále neobjevil. Zbývalo už pouze několik míst. Když vyšel po schodech a zabočil do chodby, málem narazil na starší ženu kouřící cigaretu.

Bubeník si ji pozorně prohlédl a potom na ni ukázal. „Vy tady budete za slečnu Marpleovou. Nemám pravdu?“

Žena se na něj podívala jako na blázna. „Já tady pracuju jako šatnářka.“

„Aha. Tak to mě nenapadlo. Neviděla jste tady muže, který byl převlečen za detektiva Phila Marlowea?“

Žena dlouze potáhla z cigarety. „Vy myslíte pana Vaňka? Ne, tak toho jsem viděla akorát, když mi dával kabát. Potom už ne.“

„Vy znáte všechny členy toho Klubu přátel detektivek jménem?“

Žena přikývla. „Kromě tohoto velkého setkání jednou za rok se tu scházejí zhruba každé tři čtyři měsíce. Takhle to chodí posledních pět let, takže už je znám docela dobře.“

„A co mi tedy můžete říct o té zavražděné? O té Klesnerové? Taky sem chodí pravidelně?“

„Ano, ale podle mě jí moc nejde o detektivky.“

„A o co jí tedy jde?“

Šatnářka zhasila zbytek cigarety v popelníku na stole a mírně pokrčila rameny. „O chlapy. Víte, ona je podle mě tak trochu do větru, jestli mě chápete. Do tohoto klubu moc mladých žen nechodí, takže tu měla velký výběr. Přivedl ji sem Harry Hole, kterého ale rychle opustila, protože je to ožrala. Pak docela

dlouho byla s kapitánem Exnerem, který se však rozhodl vrátit k manželce. To nesla těžce, ale sama dlouho nezůstala, útěchu našla u Phila Marlowea. Ten by pro ni udělal první poslední, ale jí to moc nevyhovovalo. On je galantní, ale takový hodně zakřiknutý a jí vždycky imponovali úspěšní muži. Vystřídala ho tedy za Dalglieshe a naposledy skončila u Holmese.“

„Takže tady chodila skoro s každým,“ shrnul to Bubeník.

„Přesně tak. A někdy měla i dva přátele najednou. Ale to je jen mezi námi, pane majore. Nechci s tím mít problémy.“

„To se nebojte. A jsem jen poručík. Hodně jste mi pomohla.“

Po schodech vyšel malý muž v ošuntělém a špinavém kabátě. Rozhlédl se a vyrazil směrem k nim.

„Zatraceně, asi jsme neuhlídali všechny vchody, dostal se sem bezdomovec,“ prohlásil Bubeník a sáhl pro vysílačku, aby informoval kolegy, že budova není uzavřená.

„Ale ne,“ zarazila ho šatnářka. „To je pan Jaroslav. Je tady za poručíka Columba. Už dva roky mě zve na kafe, ale já s ním nechci jít, protože je mentálně postižený.“

Columbo přišel až k nim, usmál se a lámaně řekl. „Dob-rý ve-čer... paní Evo...“

Bubeník mu ukázal průkaz a přerušil ho. „Policie, neviděl jste tady Phila Marlowea?“

Columbo se nejprve usmál na odznak a potom na Bubeníka. „Vi-děl.“ Ukázal na dveře v zadní části chodby a znovu se usmál. Bubeníkovi neunikly jeho zkažené zuby. Šatnářka od něj o krok ustoupila.

Bubeník se podíval do chodby a přemýšlel, co mohl Columbo myslet. „Je na toaletě?“

Columbo přikývl. Bubeník poděkoval a vydal se zkontrolovat pánské záchody. Columbo se otočil k šatnářce a začal jí něco povídat. Žena ustupovala dozadu až narazila na zeď.

Bubeník se v půli cesty otočil a zakřičel na Columba: „Všichni detektivové musí být v sálu kvůli výslechům. Tak se tam vydejte! Okamžitě!!!“

Columbo na chvíli zaváhal, ale potom se usmál a zamířil směrem k hlavnímu sálu. Bubeník ho chvíli sledoval a když zmizel za dveřmi, otočil se k toaletám. Zkontroloval pouzdro s pistolí a vešel dovnitř. Malá místnost se dvěma umyvadly a zrcadlem byla prázdná stejně jako místnost s pisoáry. Čtyři kabinky byly otevřené, pátá však nikoli. Bubeník položil ruky na pistoli a podíval se pod dveřmi, zda tam někdo skutečně je.

„Policie,“ zahřímal. „Vylezte ven nebo ty dveře vylomím!“

Dlouhých deset vteřin se nic nedělo, ale potom se dveře se skřipěním otevřely. Na poklopu záchodové mísy seděl štíhlý zhruba čtyřicetiletý muž ve starém tmavě hnědém obleku. Zmačkaný klobouk na zemi perfektně ladil s obličejem pokrouceným bolestí. Po tvářích se mu kutálely slzy a celý se třásl.

Bubeník mu ukázal průkaz. „Vy jste Marlowe... totiž Milan Vaněk?“

Muž krátce přikývl a podíval se na Bubeníka skelnými očima.

„Došlo tady k vraždě. Myslím tím k opravdové vraždě. Někdo otrávil Janu Klesnerou a podle svědků vás s ní viděli naposledy. Co mi k tomu řeknete?“

Marlowe se několikrát zachvěl a potom začal brečet. „Já ji nezabil. Já bych jí nikdy nic neudělal. Já ji měl strašně rád.“

„Co přesně se stalo? Popište mi to!“

Marloweovi chvíli trvalo, než se uklidnil. Potom spustil: „Nejprve jsme tančili a poté se přesunuli k baru. Jana kouřila. Dým z cigarety byl tak hustý, že byste si na něj mohl postavit klavír. Bolest v jejích očích tak ostrá, že byste s ní mohl krájet diamanty. Její rty tak...“

„Zkraťte to. Zase tak důkladně to popisovat nemusíte. Pili jste tam víno?“

Marlowe se na chvíli zamyslel. „Ano. Sklenice jsme si vzali od stolu. Položili jsme je na bar, ale napili jsme se až po tanci. Jana mi vyprávěla, jak ji vztah s Holmesem nenaplnuje. Chtěla ho opustit. Začala mi

své problémy detailně popisovat, ale potom se zarazila a řekla, že musí na toaletu. To bylo naposledy, co jsem ji viděl... živou.“

Marlowe se znovu začal třást a jeho bolest se proměnila v slzy, které zaplavily unavené oči.

„Co jste dělal po Janině odchodu? Když jsme dorazili, nikde jsme vás nemohli najít,“ řekl Bubeník a po krátké pauze dodal: „Jako kdybyste chtěl utéct.“

Vzlykot zesílil. „Však já jsem chtěl utéct!!! Opravdu chtěl! Jakmile jsem se dozvěděl, že je... mrtvá, myslím jsem, že je to můj konec. Nemůžu bez ní žít! Chápete? Nemůžu!“

Ač se to zdálo nemožné, Marlowe začal ještě víc a hlasitěji naříkat. Bubeník ho pozoroval a na okamžik opravdu chápal, že bez ní nemůže žít. Ovšem pouze na okamžik. Na velmi krátký okamžik. Byl to přeci jen profesionální detektiv, který už byl zvyklý na různé komedie ze strany obviněných.

Noc pokročila. S prvními ranními paprsky dopadla na každého únava, takže členové Klubu přátel detektivek vypadali nyní spíše jako členové klubu přátel filmů o zombíích. Plahočili se po chodbách Národního domu na Vinohradech a stále častěji se ptali policistů, zda už mohou odejít domů a nechat se unášet vlnami spánku. Kapitán Marek a poručík Bubeník si vyměnili informace, které získali výsledkem všech přítomných, a porovnali jednotlivá zjištění s prvními výsledky techniků. U personálu kuchyně jed objeven nebyl.

Marek nechal svolat všechny přítomné do zadní části sálu. Nikomu se moc nechtělo, ale nakonec uposlechli. Holmes seděl sklesle na židli a vstal až teprve v okamžiku, kdy ho k tomu vybídlí Hole s Poirotem. Hercule Poirot poté přítele pevně objal.

„Omlouváme se za zdržení,“ oznámil všem přítomným kapitán Marek. „Ještě vás prohlédnou technici a potom můžete jít domů. Vydržte ještě pár hodin.“

Všichni začali protestovat a Gil Grissom s Harrym Boschem dokonce vyrazili k policistům, aby jim přímo do očí řekli, co si o dalším zadržování myslí. Udělali však pouze dva kroky, když je zadržel hlas jednoho z přítomných.

„To nebude třeba, monsieur,“ prohlásil Poirot. Jeho hlas se ze začátku třásl, ale s každým proneseným slovem nabýval na jistotě. „Odhalím vraha ihned!“

„To určitě. Ty odhalíš tak akorát starou belu, Franto,“ rýpnul si kapitán Exner.

Poirot mu věnoval pohled plný vzteku, rychle se však uklidnil a zahnal všechny emoce. Přejel očima přítomné, uhladil si navoskovaný knír a poté spojil ruce před sebou do stříšky.

„Messieurs et mesdames, shromáždili jsme se zde, abychom objasnili vraždu mademoiselle Jany. Naše vši pochybnost bylo prokázáno, že byla zavražděna jedem, který požila s vínem. Tento jed nedal do vína nikdo z kuchyně ani z obsluhy, ale... jak správně usoudili i moji kolegové z policie... byl to někdo z nás.“

Bubeník vyrazil směrem k Poirotovi, aby ho umlčel, ale Marek ho zadržel.

„To snad ne,“ vykřikl Hole, který během noci vystřízlivěl. „Ty seš úplně vymaštěněj, Franto. Maškarní skončilo! Nech policii pracovat, ať můžeme jet co nejdříve domů.“

Ostatní rychle přikyvovali. Poirot svěsil ruce a tvář se mu znovu stáhla vztekem. Ukázal na vysokého muže vydávajícího se za severana, ale než promluvil, zasáhl kapitán Marek.

„Nechte ho mluvit. My každou teorii přivítáme. Pokračujte!“

Poirot se stejně jako předtím během vteřiny uklidnil. Znovu spojil ruce před sebe a spustil: „Možná se to některým z vás nelíbí, ale vrah je mezi námi. Je to jeden z nás. A byl to někdo od stolu, kde mademoiselle Jana seděla, protože pouze tam vrah mohl nepozorovaně nalít do vína jed.“

Všichni přítomní si začali prohlížet ostatní. Pouze Holmes seděl sklíčeně na židli a Hole s Dalglieshem nevěřičně kroutili hlavami. Marek s Bubeníkem vyčkávali.

Poirot pokračoval: „Musím přiznat, že se nejednalo o lehký případ. Mé malé šedé mozkové buňky pra-

covaly na plné obrátky, aby všechny stopy spojily dohromady. Chvíli jsem dokonce uvažoval nad tím, že by vrahem mohlo být více lidí jako v Orient expresu. Ale nakonec to byl motiv, který mne posunul dál. Kdo z nás by smrt mademoiselle Jany uvítal? Kdo k ní cítil největší nenávist? Možná Harry Hole...“ ukázal na vysokého muže.

Hole se na Poirota podíval, ale potom jen mávl rukou.

„...ale kdepak, monsieur Hole není dostatečně chytrý pro tuto vraždu. A co třeba Marlowe...“, Poirot namířil ukazovák na Vaňka utírajícího si slzy. „Necítil jste vůči Janě zášť, poté co vás odkopla? Nechtěl jste ji zabít?“

Marlowe na něj pohlédl očima zarudlýma bolestí. Nejprve chtěl něco říct, ale poté si to rozmyslel a nechal hlavu klesnout zpět na hrud'

„Kdepak,“ prohlásil Poirot. „Ten by Janě nikdy neublížil. Nikdo z bývalých milenců by to neudělal... nestálo by to totiž za to. Mademoiselle Jana měla k ideální ženě daleko, soužití s ní nebylo jednoduché. A stejně tak nebylo jednoduché ji opustit... že ano Holmesi?“

Sherlock se na židli zavrtěl a pohlédl na Hercula. „Co to je za nesmysl?“

„Žádný nesmysl,“ zesílil Poirot hlas a snažil se vypadat rozhořčeně. „Váš vztah s Janou byl plný konfliktů. Chtěl jste se jí zbavit! Ona od vás však nechtěla odejít, protože jste pro ni byl dobrým zdrojem peněz. Proto jste se ji rozhodl zabít!“

„To už přeháníš,“ řekl Sherlock. „Tohle není žádná blbá soutěž o cenu Velkého detektiva.“

„Mohu to dokázat,“ pravil Poirot. „Na rozdíl od pánů policistů vím, že tvůj bratranec pracuje ve Spolaně, kde má přístup k chemikáliím. Od něj jsi získal jed.“

„Cože? Od mého bratrance? Vždyť jsem ho dva roky neviděl. Já Janu neotrávil.“

„Bohužel pro vás, drahý Sherlocku,“ Poirot se pousmál, „usvědčující důkaz se nachází v pravé kapse vašeho saka. Nemohl jste se jedu zbavit, protože budova byla ihned uzavřena.“

„To je blbost,“ kroutil Sherlock hlavou.

Kapitán Marek však pokynul Bubeníkovi, který rychle k Sherlockovi přistoupil a nařídil mu, ať vstane.

„Vždyť je to nesmysl,“ bránil se Holmes. „Nesahejte na mě!“

Bubeník byl však neoblomný, zvedl Sherlocka na nohy a sáhl do pravé kapsy jeho saka. Poté vyndal malou lahvičku s čirou tekutinou, kterou ukázal ostatním. Rozhostilo se ticho. Tíha zjištění zastavila čas a dlouhou dobu trvalo, než se rozběhl znovu vpřed.

„Voilà,“ zvolal Poirot a usmíval se. „Případ je vyřešen. Můžete ho zatknout.“

Oči všech přítomných se upřely na kapitána Marka.

„K zatýkání se dostaneme,“ pravil Marek, „ale až za chvíli. Vaše teorie je velmi zajímavá. My jsme uvažovali podobně.“

„To jsem rád,“ usmál se Poirot. „Jste bystřejší než inspektor Japp.“

„V několika detailech se však lišíme,“ podotkl Marek. „V několika docela významných detailech. Předně to je otázka motivu. Je zjevné, že takto teatrálně provedenou vraždu musel zinscenovat někdo s malým sebevědomím. Někdo, kdo se cítí nedoceněn, protože například neustále prohrává v soutěži o cenu Velkého detektiva. Dále to musel být někdo, kdo bere to přestrojování za detektivy až moc vážně. Skoro bych řekl chorobně vážně.“

Hole ožil a podíval se na Poirota. „No jasně, hajzl jeden.“

Marek mu naznačil, ať mlčí a pokračoval. „Zavraždit Janu a navléci to na Holmese pro vás představovalo dokonalý plán, jak se zviditelnit. Zbavil byste se největšího soupeře v té soutěži a navíc se pomstil slečně Klesnerové, která chodila s kdekým, ale s vámi nikoli. Přehlížela vás. Opovrhovala vámi. Ponižovala vás, a proto jste ji zabil!“

Poirotovi se začaly třást ruce. Čelo se mu orosilo potem. „Jed se ale našel u Holmese.“

„To ano, protože jste mu lahvičku podstrčil, když jste ho před chvílí objímal. U stolu jste seděl vedle slečny Klesnerové, nalít jí jed do vína pro vás nebyl problém. A stejně tak nebude problém pro naše techniky najít stopy jedu na vašem oblečení.“

Marek přešel k Poirotovi a strhl mu z tváře falešný knír. „Zatýkám vás pro vraždu Jany Klesnerové, pane Františku Strapáči.“

„To nemůžete,“ vykřikl Strapáč. „Jsem velký detektiv!!!“

„Nejste. Jste velký psychopat!“

Bubeník vytáhl náramky a zkušeným pohybem je Strapáčovi nasadil na ruce. Poté předal zadrženého uniformovaným policistům, kteří ho odvedli ze sálu. Všichni přítomní pozorovali, jak odchází, nikdo se neodvážil promluvit. Marek s Bubeníkem se rozloučili a vydali se směrem k východu.

„Ještě okamžik, pánové,“ zadržel je Maigret a spěchal k nim se soškou muže s velkou lupou a pistolí. „Jako poděkování a obdiv k vašim kriminalistickým schopnostem prosím přijměte cenu Velkého detektiva. Zasloužíte si ji, protože vy jste velcí detektivové.“

Oba policisté se na sebe podívali, usmáli se a Marek sošku přijal. Ještě jednou se rozloučili a vyrazili do sluncem rozzářených ulic Prahy.

Dne 11. května roku 1899, ke druhé hodině odpolední, všiml si Josef Šváb, tovární dělník vracející se z Libně do Hrdlořez, že v jetelišti na vrchu „Balkáně“ asi 380 kroků od strážního domku České severní dráhy leží ženščina. Usoudil, že je to nějaká opilá poběhlice a nevěnoval ji žádnou pozornost. Když o tom, ale vypravoval doma vzbudila zpráva přece jen jistou pozornost. Několik místních lidí se tam proto vypravilo přesvědčit se, zdali tam ona ženščina je a zdali se Šváb nemýlil. Ano, ležela tam na onom místě. Když se ale občané přiblížili až k ní, stanuli ohromeni. Spatřili před sebou mrtvolu děvčete, tváří obrácenou k zemi, spočívající na levém boku, zkrvavenou. Odebrali se pro policejní stráž. Na místě zůstal jistý povozník Václav Purš. V bezprostředním místě mrtvolu našel ušlapanou zem a odtud pak stopu vedoucí do Libně. Asi po čtvrt hodině poté přišel na místo nějaký člověk, který neustále obcházel kolem mrtvolu, jakoby na zemi něco hledal. Po chvíli zase odešel. Záhy na to se na dostavila stráž, která místo uzavřela a setrvala v jetelišti do příchodu soudní komise. Václav Purš jim připomenul muže, jež se tu předtím objevil a po něčem na zemi pátral. Zřejmě k tomu u přispěla náhoda. Jistá Marie Šmídová, která se na mrtvolu přišla také podívat nalezla pojednou, shýbnuvší se pro kus žabince, v jeteli hodinky bez řetízku. Odevzdala je četnickému strážmistru Markovi a ten označil místo, kde byly nalezeny, hůlkou. Na místo samé přijela soudní komise, aby provedla zajištění a ohledání místa činu. Komisi řídil soudní tajemník dr. Šabata od trestního soudu, vrchní rada Morstadt, soudní lékař Slavík, přednosta bezpečnostního departmentu vládní rada Olič, vrchní komisař Vaněk, komisař Pobuda a jeho koncipista dr. Rybička. Policejní stráž a četnictvo v širokém okruhu zavřelo místo vraždy, aby přčetní zvědavci místo nepošlapali. Místo vraždy je odlehlé, nalézá se na svahu a je jen z jedné strany viditelné. Nejbližší stavení je deset minut vzdálené a jejím továrny firmy Klimeš a Šustr. Pole to patří k usedlosti Heinovka a je možné se k němu dostat z Karlína od Štrasburku směrem k Žižkovu. Bylo zjištěno, že mrtvola ležící na břiše má nohy v kolenou ohnuté. Levá noha obuta střevícem, pravá vězela jen v punčoše. Na hrdle zela hluboká přes celý krk otevřená rána. Na pravé straně krku byl v tlačen uříznutý konec prstu. V levé polovici krku byla nalezena uříznutá část druhého prstu. Živůtek dívky byl roztržen pod paží, rovněž tak roztržena byla i zástěra. Pod hlavou a krkem nalezeno tratoliště krve, ve vzdálenosti dvou metrů nalezen druhý střevíc. Dvacet čtyři metrů od hlavy směrem ku Chmelnici nalezena bleděmodrá stužka, kterou si dávají děvčata do vlasů, o kus dál dětský obloukový celuloidový hřeben. Po komisionálním ohledání a fotografování byla mrtvola dopravena do Patologického ústavu k pitvě. Bezprostřední příčinou smrti bylo proříznutí šíjové míchy a vykrvácení. Sami soudní lékaři se přesvědčili, že ubohé děvče bylo zavražděno hrůzným a nad pomyslením ukrutným způsobem, že takové to doposud při jiných zločinných aktech konáno nebylo. Bylo jasné, že tento případ jen tak nezanikne a stane se předmětem zájmu novinářů a veřejnosti. Na místě samém rozdělil přednosta bezpečnostního departmentu dvorní rada Olič úkoly a to:

„Oni, Vaněk se svým týmem projdou kartotéky na policejním ředitelství a najdou všechno co by se o podobnému činu mohlo kde nalézt.“

„Jistě pane vládní řado,“ přikývl vrchní komisař Vaněk.

„A oni, Pobuda dostanou práci v terénu a zjistějí totožnost zavražděné. Je to přece v jejich karlínském distriktu.“

Komisař Pobuda by sice mohl namítnout, že místo činu, jetelové pole je již za hranicemi policejního obvodu, ale neučinil tak.

„Zítřka na poledne chci mít od nich na Prezidiu v Bartolomějské výsledky.“ Na to se obrátil jako na obrtlíku a odešel.

Komisař Pobuda se podíval na vrchního komisaře Vaňka a oběma to bylo jasné. Olič se ze všeho, tak jako vždy vyvlékl. Budou-li výsledky slávu dostane on, v opačném případě to budou hromy a blesky. Ale

to už je osud rakouskouherských úředníků. Proč neřekl rovnou vraha na stříbrném podnose. Snad si nemyslí, že se mu někdo takový přihlásí sám.

Poté když byla mrtvola v truhle odvezena, soudní komise se rozešla, zůstali na jetelišti komisař Pobuda s koncipistou Rybičkou sami.

„Tak co si o tom myslej, Rybička, co si myslejí, jak se to stalo?“ zeptal se komisař svého podřízeného koncipisty, i když sám to věděl. Koncipista Rybička byl mladý a komisař si na něm cenil mnohdy neobvyklého a výstižného úsudku.

„Tohle místo je dosti odlehlé, pane komisaři, ale podle mého mínění, to musel být nějaký úchylný vrah, perversní zločinec, který sem na Balkán vlákal mladé děvče, aby je zneužil. Po vykonaném aktu, to aby ho nemohla prozradit, ji zabil.“

„Zabil, jistě, proč jí ale musel proříznout hrdlo takovým bestiální způsobem, že jí odřízl i konečky prstů, přitom oděv její byl potrhán. Nic ale nenasvědčovalo, že by jí zneužil, jak to v podobných případech bývá. Musel to být muž, nemohla to být žena? Nějaká silná žena která se prostě chtěla tohoto děvčete zbavit. Řeknou mi, které děvče, tak mladé se nechá vylákat sem do těchto pustých míst?“

„To maj pravdu pane komisaři, i když mě připadá reálnější ten prvý případ,“ dodal koncipista. Nicméně je to neznámá dívka. Nikdo z místních co se zde zvědavě shlukli jí nezná a nikdy předtím neviděl. Je teda vůči místu cizinkou. Což jí nikdo neviděl přicházet?

„Třeba to stalo po setmění či v noci a tohle místo je opuštěné. Cožpak se mladé děvče toulá po nocích?“ namítl Rybička

My teď, pane koncipisto, musíme zjistit o koho se vlastně jedná.“

„Třeba se bude jednat o osobu pohřešovanou. Já bych se, pane komisaři, pokud dovedeš, já by jsem se pro jistotu do hlášení podíval,“ namítl koncipista Rybička

* * *

Na poledne se koncipista Rybička vrátil z policejního ředitelství v Bartolomějské

„Ono to nebylo zase až tak obtížné, pane komisaři. To by nevěřili, kolik se v Praze a na předměstí do týdne zmizí osob. Mnozí se do týdne vrátí a pátrání o nich se ukončí. Ale v tomhle seznamu se nalézá jméno Barbary Smrčkové ze Smíchova. Na tu by to podle stáří pasovalo. Hlášení o zmizení podal hned ráno kancelista trestního soudu Josef Kabátník, její pěstoun. Tak jsem si, pane komisaři, dovolil, při té příležitosti a na místě samém naložit pana Kabátníka do bryčky a odvézt ho do patologického ústavu.“

„To udělali zcela správně, a co bylo dále“ dodal zvědavě komisař Pobuda.

„Josef Kabátník tam se vši určitostí svou pohřešovanou svěřenku poznal. Po tomto vzrušujícím setkání jsem odvezl pana Josefa Kabátníka do Bartolomějské ulice, aby tam u vládního rady Oliče učinil výpověď.“

„Čímž je úkol zadaný splněný, pane komisaři a dívka je identifikována. Pro jejich informaci jak jsem zjišťoval cestou u Kabátníka to, že nešťastná dívka Barbora Smrčková se narodila v Obecnici u Příbrami. Otec její Václav Smrčka a jeho žena Petronila mají osm dětí a poněvadž z chudické penze nemohli rodinu uživit, dal svojí dceru Barboru na výchování svému švakrovi Josefu Kabátníkovi, který bydlí v Jeronymově ulici na Smíchově. Pěstoun pozoroval na dívce, že není duševně zdráva. Občas byla stížena prudkými křečemi a po každém takovém záchvatu zůstala strnule stát, oči obrátila v sloup a hlavu stočila na stranu. V minulých dnech jednalo se o tom, aby děvče bylo dáno do ústavu choromyslných. Smrčková měla zálibu v tom, že utíkala z domova. Po několikadenním pobytu v přírodě s buď vrátila a nebo byla vypátrána.“

„Takže ona v ten den nejspíš opět utekla,“ dodal komisař a pokynul Rybičkovi, aby pokračoval.

„Poslední útěk učinila 10. května o desáté hodině, když si žena Kabátníka odskočila na nákup. Ona toho využil, aby opět utekla. Smrčkové bylo 11 let a na svůj věk byla velice vyvinutá takže lékaři, kteří jí ohledávali se domnívali, že jde o dívku 15 či 16 let starou. Kabátník jí líčil jako děvčátko velice milé, hodné, rádo se mazlilo. Ke každému i k docela cizímu člověkujevilo velikou přitulnost a mělo ve zvyku každému říkat

„tetičko“ a „strýčku“. Kdo se na ní usmál a promluvil s ní vlídné slovo s tím šla. Tak to je vše co jsem od pěstouna Barbary Smrčkové dozvěděl.“

„Zřejmě v tohle duchu učinil svojí výpověď u dvorního rady Oliče,“ podotkl komisař Pobuda.

„A ten jistě dá další příkazy k pátrání,“ namítl Rybička a dodal,“ a to, že se to týká našeho karlínského komisariátu.

„Zcela jistě. Vlastně se neví, kde se Barbora Smrčková od desáté hodiny ranní do půlnoci nacházela. Lékaři předpokládají, že k úmrtí mohlo dojít k jedenácté hodině noční.“

„Takže oni předpokládají pane komisaři, že by se mohla skrývat právě tady u nás na Balkáně?“

* * *

Rozeběhlo se velké pátrání. Podle dobrozdání lékařů mohla být Smrčková zavražděna velkým britkým nástrojem, snad vojenským bodlem a proto bylo konáno šetření v karlínských kasárnách. Všechno mužstvo bylo bráno k důkladnému výslechu to však nedokazovalo, kde se jedenáctileté děvče od desáté hodiny ranní zdržovalo.

Na rozluštění této otázky bylo třeba bezpečnostním úřadům veškerou píli. Byl nasazen veškerý policejní aparát detektivu a postupně šetřením bylo zjištěno, že podobné stejně oděné děvče bylo spatřeno 10. května před 11tou, hodinou dopolední v Dlouhé třídě před hostincem „U zlaté štiky“ a sice šla ve společnosti muže asi třicetiletého, který k ní horlivě něco mluvil. U hostince děvče vešlo beze slova do domu a onen muž odešel. Svědek Jan Petrbock prohlásil podle podobizny zavražděné, že to Smrčková určitě byla. Rovněž tak jí označili dle podobizny tři dělníci v Holešovicích na silnici zaměstnaní. Kterak k nim mezi druhou a třetí hodinou odpolední směrem od Jatek přišla a na písku si tam hrála. Dali se s ní do řeči a ona jim vyprávěla, že byla na Jatkách, že bydlí na Hradčanech a asi po šesté hodině se vzdálila směrem k Malé Straně. O půl osmé jí svědek Jan Bočan ji viděl zase v Dlouhé třídě. Šla po chodníku a něco k sobě hubovala a pak nahlas sobě říkala: „Ten neřád za mnou pořád jde.“ Bočan se obrátil a spatřil muže asi třicetiletého jenž zjistil, že je pozorován, se zarazil a pouze se za oním děvčetem díval. Totožnost její osoby v Dlouhé třídě byla prokázána neboť její vlastní bratranec Jan Smrčka, je „U zlaté štiky“ zaměstnán jako sklepník. Stvrdil, že Baruška k němu před osmou hodinou večerní přišla a ještě před Kateřinou Marešovou a Eliškou Adamcovou vyprávěla, že jí jeden mužský honí a chce jí zabít, že se bála a křičela... Lidé naslouchali jejím řečem, ale nevěřili vědouc, že Baruška je slabomyslná a že bezpochyby mluví nesmysly. Bratranec Smrček jí vyvedl na ulici, na její žádost jí dal pět krejcarů na pomeranč a více se o ní nestaral. Od té chvíle o ní stopa mizí.

„Je to dost podivné pane komisaři z Dlouhé třídy na „Balkán“ je to kus cesty.

* * *

Následující den byla policejním ředitelstvím vydána vyhláška a ta vylepena na nárožích: *Dne 11. května v odpoledne byla nalezena v jetelišti náležející k vysočanskému katastru na výšině zvané „Balkán“ nalezena 11 roků stará Barbora Smrčková. Zavražděná bodnými ranami do krku-Táž byla poněkud slabomyslná, 145cm vysoká, na své stáří velmi vyvinutá, takže činila dojem 14-16 roků starého děvčete. Vlasy měla plavé, podlouhlého obličeje, úzký špičatý nos, zdravé zuby. Byla oděna v černou, růžově kvítkovanou a bílými krajkovými proužky zdobenou blůzou s pasem, modrou bíle tečkovanou sukní, černou bíle tečkovanou dětskou zástěru. Spodničku tmavomodře a šedě vzorkovanou. Černou pruhovanou flanelovou košili, červené černě tečkované spodky, černé punčochy, o nošené tmavožluté střevíce. Děvče opustilo hostinec „U zlaté štiky“ po osmé hodině večerní. Krátce na to chybí vše až do nalezení mrtvolky co by vedlo k zjištění jejího dalšího pobytu. Tyto okolnosti je nutné sdělit bezodkladně bezpečnostnímu úřadu c.k.policejnímu ředitelství. Na místě samém byly nalezeny niklové hodinky soustavy Roskopf, které snad pachatelé náležejí. Osobě, která by něco podobného udala, náleží zaručená odměna 100 rakouských zlatých. Šaty zavražděné budou vystaveny na vyvěšené tabuli v průjezdě policejního ředitelství v Bartolomějské ulici.*

* * *

Vrchní komisař Vacek zatím prověřoval kartotéku lidí kteří by daném případě mohli přijít v úvahu . Ale jak už to bývá, mezi těmi zlosyny, o kterých vede policejné ředitelství podrobné záznamy není jednotící měřítko. Jeden se nehodil postavou, jiný vyzáží, a někdo z nich ještě seděl a odpykával si trest za podobná delikty, tedy proti veřejné mravopočestnosti dle §516 trestního zákona. Vrchní komisař by od dalšího zkoumání kartotéky ustoupil, když si ale zjistil, že právě takový zlosyn byl před třemi dny z káznice propuštěn na svobodu a zatím ještě nebyl o tom učiněn zápis. Měl tedy štěstí. Tohle byla hauptrefa. Vrchní komisař Vacek nebyl žádný útlocita, tohle povolání ho naučilo jisté dávky otrlosti. Jednat se zloději, vrahy, tuláky vyžaduje jistou dávku cyničnosti, ale v tomhle případě to bylo jiné. S vraždou dítěte se nemohl smířit nikdy. Vždyť jí bylo teprve jedenáct let, i když vypadal starší a vyspěle a zvláště pak, když nebyla plně zdráva a tudíž ke všem lidem důvěřivá. Tomu přímo zvyšovalo srdeční tep. Prikázal tedy zlosyna ihned zatknout a převést na komisařství. Ze policejního spisu o něm vrchní komisař Vaněk zvěděl téměř vše. Jmenoval se František Zima a přezdívali ho také jako „Hájek“ Je stár 35 let. Povoláním je strojník, bydlí v Libni. Byl trestán pětkrát, dvakrát pro zločin násilného smilstva, jednou pro veřejné násilí a dvakrát pro těžké ublížení na těle. Doba celkem odpykaných trestů tvoří 8 let těžkého žaláře. Když stanul Zima před vrchním komisařem, díval se mu klidně do očí a nejevil žádné obavy. Byl mužem střední , dosti slabé postavy. Na pravé straně tváře měl znatelný šrám po jizvě. Kadeř černých vlasů mu splývala na čelo, pod nosem nakroucený knír. Pohled měl ale pronikavý.

Na otázku zdali se dopustil zločinu vraždy nezletilé dívky, kterou vylákal na „Balkán“ odpověděl klidným hlasem: „Jsem nevinný, ničeho takového jsem se nedopustil, pane komisaři“

„Byl jste ale viděn právě tam, ještě než přišla vyšetřovací komise. Byl jste Zima mezi prvními, kteří se na ono místo dostavili. Proč?“

„Ano byl jsem tam a přivedl jsem sám policejní stráž na místo.“

„Udělal jste to proto, aby jste si opatřil aliby?“

„Udělal jsem to co ostatní, šel jsem na Chmelnici, protože tak obvykle vartuje stráž.“

„Jak jste zvěděl že tam je mrtvola?“

„Viděl jsem tam shluk lidí a šel jsem tam ze zvědavosti, jako ostatní lidé.“ Což bylo do jisté míry pravdivé, neboť Zima skutečně, když se dostavil na místo policejní inspektor Černý, tak se nabízel, že na strážnici dojde. Leč později jeden policista Zimu zahlédl sem tam na místo na místo přecházeji a to se mu zdálo podezřelým.

„Chodím tudy dosti často z Libně na Žižkov.“

Vy jste tam hledal spíše hodinky, niklové Roskopfky, které jste tam po činu ztratil, Zimo.“

„ Nikdy jsem žádných takových hodinek neměl,“ odpověděl Zima.

„Oni už jednou byli na tomtéž místě usvědčení, kdy šli dostaveníčko se dvěma nezletilými děvčaty, kterým pokud jim nebudou po vůli, tak je zabijou. A také jste na ně vytáhl nůž a jednu z nich bodl. Za mravnostního činu jste byl usvědčen a kázeňsky odsouzen na čtyři roky. Oni mají to místo na „Balkáně“ v oblíbě. Všechno jsou to Zima lži a já vám nevěřím ani slovo.

Předám jich soudu.“

* * *

Nová pražská porotní síň nebyla doposud dějištěm procesu, který tolik pobouřil veřejnost. Kdo je oným netvorem, kdo nebohé děvče na vrch zvaný „Balkán“ zlákal, zneuctil a tam odporným způsobem a zavraždil? Indicie na kterých na kterých žaloba spočívala ukázaly se ale vratkými, domněnky fiktivními a dohady lichými dedukcemi. Dle lékařského dobrozdání byla Barbora Smrčková ještě panou a svědci, kteří nejprve tak horlivě přisuzoval přítomnost Zimovou jak v Dlouhé třídě, tak i v místě zvaném na „Balkáně“ byli náhle bezradní. Výslech korunních svědků přinesl překvapení. Svědek František Petrbock, který nejprve tvrdil, že poznal Zimu v Dlouhé třídě jak rozmlouval ze Smrčkovou, náhle si předběžnou podobou nebyl

jistý a tvrdil, že to z určitostí prohlásit nemůže. Bratranec Smrčkové tvrdil, že odpoledne Barunku před „Zlatou štikou neviděl, což odporovalo výpovědi svědka Bočana. Alžběta Adamová která tvrdila, že Zima ke „Zlaté štice“ chodil svojí výpověď odvolala. Další svědek tvrdil, že měl Zima plnovous, což sám Zima vyvrátil už z toho důvodu, že v žaláři, ze kterého před třemi dny vyšel, musí být každý trestanec dle předpisu oholen. Klasickým byl výslech svědka Taufmana, který tvrdil, že u Zimy viděl hodinek, které byly nalezeny opodál místa vraždy.

„Byly to hodinky stříbrné nebo roskopfky?“ zeptal se soudce.

„Roskopfky,“ odpověděl svědek.

„A jak jste je poznal vždyť těch hodinek jsou tisíce.“

Svědék Vobořil, jež byl Zimovým kamarádem vypověděl, že žádných hodinek u obžalovaného neviděl a tudíž neměl, protože Zima před rozchodem se zpravidla chodil dívat na hodiny nárožní. Matka Zimova, Anna Hájková, Václav Souček a bratr obžalovaného dosvědčují souhlasně, že Zima v kritické noci byl doma již o osmé hodiny večerní.

Porotcům pak byly položeny dvě otázky ve směru žaloby a po playdorech veřejného žalobce vrátili se po poradě s tímto verdiktem na otázku příčině zločinu vraždy jedenácti hlasy záporně. Jenom k otázce příčiny přestupku dle § 516 přisvědčili 12 hlasy. Zima byl proto pouze pro tento přestupek odsouzen na 3 měsíce tuhého vězení.

* * *

Na karlínském policejním komisařství panoval při pondělků až neobvyklý klid. Lidé jako by snad „modřil“ i dnešní den. Policejní praktikant Nedoma se zatím připravoval na konskripce. V úředních hodinách o deváté se sem nahrnou přibývši obyvatelé pražské karlínské čtvrti nahlásit svůj pobyt. Policejní koncipient dr. Rybička si zatím četl v Národní politice a ve vedlejší kanceláři seděl komisař Pobuda za stolem a střídavě hleděl na protější stěnu kde byl portrét mocnáře, jeho apoštolské veličenstvo císař František Josef I. oblečené v bílé uniformě s řády na prsou a zlatým rounem a střídavě na mapu karlínského politického okrsku. Komisař Pobuda měl svého císaře rád a rád mu věrně sloužil. Věděl že spravedlivě řídí svojí říši padesátimilionovou mnohonárodnostní říši rozprostírající se od jadranského Terstu po hranice se Saskem a každému z poddaných se dostane co mu náleží.

„Četli už dnešní noviny pane komisaři?“ otázal se koncipient Rybička, který se objevil ve dveřích komisařovy kanceláře.

„Představěj si, pane komisaři, oni snad toho Zimu, co je obviněn z vraždy té malé Smrčkové pustějí na svobodu.“

„Na svobodu? Jak to myslíš?“

„Ano, za tři měsíce je na svobodě za to, že způsobil jen mravnostní delikt.“

„Ano slyšel jsem o tom, ale to je rozhodnutí soudu. Nenalezly se pádné důkazy.“

„Stejně, mně se to nezdá, takový člověk, který má už dva podobné delikty a o mnohých se snad ani neví,“ řekl pobouřeně Rybička.

„Právo musí být zajištěno. Je skutečně nevinný a snad jen proto, že má za sebou dřívější delikty byl zadržen neprávem. Vždyť jeho rodina přísahala na kříž, že František Zima nebyl na „Balkáně“ ale doma v Libni, pod peřinou.“

„No ano, ale kdo tedy zavraždil tím odporným způsobem mladistvou Barboru Smrčkovou.“

Takhle veškeré důkazy zaniknou a její smrt zůstane nepotrestána. Já stále nemohu věřit že ten Zima je nevinný, pane komisaři.“

„Méně citu, více rozumu. To jsou přece předpoklady c.k. policejního úředníka, pane koncipiente. My nemůžeme rozhodovat srdcem, to bychom potom každého druhého lumpa propustili z basy.“

„My ale nemáme důkazy, ti kteří je měli si náhle nejsou jisti. Tady to čtu, pane komisaři, v novinách.“

On ho nepoznal, nemůže k tomu nic určitého říci, už si nepamatuje. To jsou slova tady z toho novinového článku,“ řekl rozhořčeně koncipient Rybička. Když dojde na přísahu tak je to všechno jiné.“

Po chvíli co koncipient Rybička se vrátil do své kanceláře komisař Pobuda o tom dál přemýšlel. Pro soudce je to vyřízená věc, pro policii nikoliv. Skutečně není vyřešeno, kdo zavraždí oni dívčinu. Komisař vytáhl ze šuplete svého stolu hřebínek, mašli a hodinky, artefakty, které mu zůstaly poté co, provedli ohledání na místě činu. Tehdy si všiml, že dívka měla hezké kaštanové vlasy svázané do copu. Dříve byly utažené touto fialovou mašlí. Na temeni zatknutý celuloidový okrouhlý hřebínek jímž si vlasy pro rozpletení vyčesávala. Dále hodinky niklované, systému Roskopf. Ty ovšem nepatřily mrtvé dívce i když za předpokladu že by je zcizila. Ta dívka nebyla přičetná a mohla je komukoliv vzít a domnělý vrah právě v tomhle možná hráli svojí úlohu. Konání dívky nebylo vždy normální. Přesto si nezasloužila skonat tímto způsobem.

„Pane koncipiente, jdou sem na moment,“ zavolal do vedlejší místnosti

„Věděj co to je?“ řekl a ukázal na hodinky na stole. Pro koncipistu divná otázka.

„Ale jistě, pane komisaři jsou to niklované remontérky, systému Roskopf. Zrovna o tom čtu v dnešních Národních listech. Tady prosím,“ řekl a ukázal na stránku s inzeráty

Nejlepší hodinky vyznamenané zlatou a stříbrnou medailí dodává první továrna hodin v Mostě. Hanuš Konrád c.k. dvorní dodavatel Od niklových remontérek za dvě zlatky po stříbrné dvouplášťové za deset zlatých. Komisař otevřel zadní plášť hodinek a objevily se samotné vnitřnosti souhrn koleček perek, pozlacený, kovový plášť měl na rubu vyražené číslo 777.

„Oni si myslí, pane komisaři, že by podle toho čísla mohli nalézt vraha či někoho kdo má se smrtí Smrčkové co dočinění?“

„Tak jest, pane koncipiente. Oni udělají jednu věc, že oběhnou na Starém Městě pražském všechny zlatníky a hodináře a zjistí komu ty hodinky patřily.“

„Ale, pane komisaři, těch hodinek musí být mezi lidmi jistě přes tisícovka. Nosí je jak železničáři, tak bankovní úředníci, kdekdo.“

„Tyhle ne, pane koncipiente, tahle nosil vrah, tak jen jdou, pokud jim leží osud té zavražděné na srdci.“

* * *

„Ano jistě odebíráme za provizi hodinky továrny pana Konráda Hanuše v Mostě a máme několik typů, přáli by si nějaké luxusnější. Máme i zvlášť žádané hodinky s dvojitým pláštěm, gravírované,“ řekl hodinář Cyril Tuček a ukázal za sklo vitríny na umělecky provedené plášťové hodinky se siluetou jelena. Koncipienta Rybička byl už ve třech hodinářstvích ale odešel z nepořízenou až teprve tady v Palackého ulici mu svítla naděje. Hodinář je vzal Rybičkovi z ruky a důkladně prohlížel.

„Ano, to jsou chráněné patentní kotvové remontérky. Je to jeden z typů, které vyrábí firma z Mostu na základě francouzské licence.“

„Dalo by se zjistit o těch hodinkách něco bližšího?“

„Co tím myslíš, vášnosto?“

„No, například komu ty hodinky patřili,“ zeptal se a ukázal policejní odznak.

„Těch hodinek, remontérek jsou tisíce když musím připustit, že tohle je zvláštní typ. To jsou roskopfky s malým orlem. Viděj tady na ciferníku nahoře, jinak bývá orel uprostřed nad vteřinovou ručičkou. Je to druh zásilky, který jsem dostal před Vánocemi. Několik kusů jsme jich prodal.“

„Vědějí komu je případně prodali?“

„Ty hodinky jsem nedostali jen my. Firma Hanuš je zasílá po celých Čechách, ale dalo by se to zjistit,“ řekl a vytáhl účetní knihu v pevných deskách. „Zde to mám,“ řekl když nalistoval stránku v knize. Tyhle hodinky byl prodány u nás začátkem letošního roku a prodali jsem tohoto typu tři kusy. Pomatuji si je podle neobvyklého čísla, teda tří sedmiček. Řekl jsem tehdy tomu vášnostovi, že si vybral šťastné číslo, navíc třikrát násobené, protože číslo 7 zobrazuje boží princip a je to tudíž číslo šťastné.“

„Co to bylo za muže?“

„Muž, střední postavy, asi třicet let starý s knírem do špiček vytažený a měl tik na pravém oku. Viděl jsem jak stále pomrkával na to, že si vybral hodinky s oným číslem se zatvářil skepticky. Řekl, že by ho potřeboval, protože nenalézá vnitřní klidu.“

„Co tím jako myslel?“ zeptal se koncipient Rybička.

„Tak to prosím nemohu sloužit, více jsem se neptal a on to sám nechtěl dál rozvádět. To je taková obvyklá řečnická nuance, kdy se každý obchodník snaží kupujícího zaujmout, zboží vychválit, zaujmou.“

„Jen je škoda že na onoho muže nevíte víc.“

„To prosím ano, pane komisaři, jen jsem mu vystavil kvitanci na jméno a zapsal řádně do účetní knihy. Tady prosím mají to jméno,“ řekl hodinář Tuček a obrátil účetní knihu ležící na pultě proti komisaři, aby i ono si jméno mohl přečísti.

* * *

V pražské porotní síni trestního soudu je znovu otevřen případ Barbory Smrčkové.

Na lavici obžalovaných sedí pětatřicetiletý muž zachovalého zevnějšku, bledé tvář, nervózně zmáhá tik na pravém oku. Když se ho soudce ptá, odpovídá tiše. Je jím Karel Souhrada disponent První české záložny v Karlíně a na základě důkazu se plně doznal ke zločinu.

- „Na večer když se vracel tam, kde se říká U Štrasburku uviděl jsem malé děvče sedět na schodech. Sehnul se k němu k němu. Bylo mu divné, že děvče není doma a už je téměř tma. Podíval jsem se na hodinky bylo kolem deváté. -Je, strýčku, ty máš hezké hodinky-, řekla mi. -Můžeš mi je dát,- řekla a já jsem si myslel, že se chce na ně jen podívat. Tak jsem jí je půjčil do ruky. Když jsem je požadoval zpátky tak nechtěla a pořád opakovala onu dětskou říkačku - co se dá, to se nikdy nevydá-. Poté se zvedla a utkala pryč. „Zastav se, ty malá zlodějko, volal jsem. Ona běžela do kopce, jako směrem na Žižkov a já za ní. Nemohu moc běžet, mám poraněnou nohu, ale seč jsem mohl, tak jsem jí pronásledoval do kopce. Na nějakém místě tam nahoře jsem jí zastihl. Chytil jsem jí za blůzu a ona se vysmekla a tak znovu za cop. Snažil jsem se jí hodinky vykroutit z ruky, ale ona je velkým obloukem odhodila od sebe do toho jetelového pole. Byla tma a ta malá uličnice se jen smála. Tehdy nevím, co to do mě vjelo. Dostal jsem tak mocný vztek až se mě až zatmělo před očima a asi jsem to udělal. Utekl jsem odtud, o hodinky jsem se více nestaral. Svůj čin plně přiznávám.“

* * *

„Do jaké míry je jeho tvrzení pravda nevím, ale to že ji zavraždil je faktum,“ řekl komisař Pobuda. Byl to neobvyklý případ pane komisaři,“ řekl koncipient Rybička a komisař souhlasil.

Smrt fajnové holky

Františka Popelářová přišla do píseckého vykřičeného domu Na Pěníku přesně v den svých pětadvacátých narozenin. Přijela do Písku ze Zalužan a objevila ji tady na statku úplně náhodou bordelmamá Šestáková, když si sem s drožkařem Štajerem zajela pro dvě husy, které svým holkám slíbila na písecké martinské posvícení. Šestáková dala Popelářové při jejím příchodu na vybranou dvě jména, pod kterými bude u ní pracovat. Františka jí totiž přišla moc dlouhá a venkovská, takže když sáhla Popelářová po Fróny a odmítla lšku, kterou už tady Šestáková kdysi měla, byla bordelmamá spokojená. Ke spokojenosti zdejších štamgastů a samozřejmě i ke spokojenosti bordelmamá Šestákové se Fróny v podniku rychle „zajela“, měla spoustu kunčoftů i přes den a jistá nevraživost ze strany starších holek, kterým brala kšefty, se dala čekat. Šestáková měla v „podniku“ pět holek, ale protože se už koncem jara profláklo, že se budou kolem Písku konat vojenské manévry, přibrala si k pěti holkám ještě další dvě. Vinický z toho jejího fujtajblového bordelu přebrala Maďarku Eržiku a Slovenku Mariku, a nebyl to od Šestákové vůbec špatný tah. O manévrech měla celý den nahoře narváno a dokonce holkám tolerovala, že si odskočily s kunčoftem ven až na portyčské skály, ze kterých bylo v noci slyšet fňukání a vzdychání až přes řeku k restauraci Na spravedlnosti. Fróny tak daleko chodit nemusela, protože to byla fajnová holka pro oficíry a měla dole v přízemí z kumbálu na dřevo udělané svoje separé s vchodem ze dvora, o které se nemusela s žádnou holkou dělit.

Když po týdnu manévry kolem Písku a Blatné skončily a vše se v bordelu Na Pěníku vrátilo do normálu, zjistila Šestáková, že sedm holek se v jejím „podniku“ neuživí. Ve městě byla, pravda, velká posádka, ale tři bordely na Písek bylo přece jen moc. Po měsíci si Šestáková svolala dolů všechny holky a oznámila jim nepříjemnou novinu, kdy se měly dvě holky sbalit a z podniku odejít. Dala jim týden na rozmyšlenou a už po večeri za ní přišla Maďarka Eržika, že se ke konci týdne vrátí zpátky k Vinické. Neutekl ani týden, když takhle po ránu zašla Šestáková k Fróny a zjistila, že jí neotvírá. Marně bušila na dveře, které nakonec musela vyrazit a když vešla do pokoje, zjistila, že fajnová holka Fróny leží na posteli mrtvá. Už od prvního pohledu bylo zřejmé, že jí někdo pomohl ze světa pohrabáčem, neboť měla zezadu na hlavě několik krvavých ran a pohrabáč, na kterém byly její vlasy, ležel u postele.

O vraždě Fróny Popelářové se jako první dozvěděl štabní strážmistr Hřebejk, který měl to ráno na četnické pátračce službu. Pravda je, že to nemohl z udýchané Mariky Blehárové dlouho dostat. Teprve když si ji posadil ke stolu a nalil do ní velkého ruma, aby se uklidnila, tak mu řekla, co se Na Pěníku stalo. Šéf četnické pátračky štabní kapitán Votruba chodil do práce kolem osmé, a když se objevil ve dveřích, byl už kompletní výjezd pátračky pohromadě a čekalo se jen na něho.

„Šéfe, u Šestákovy máme vraždu. Zabili Fróny,“ ukázal Hřebejk na Mariku, která se ještě klepala hrůzou, a v krátkosti mu sdělil s čím Blehárová přišla na pátračku.

„Doktora Cafourka už jsem vyrozuměl, pro toho se cestou stavíme v ordinaci, vrchního soudního radu Žlábkka jsem raději nechal, šéfe, na vás. Myslíte, že se přijede podívat?“

„To nevím, ale aspoň by se konečně podíval do bordelu.“ „Chtěl jste snad říct, šéfe, do hodinovýho hotelu. O bordelu před ním ani slovo. Víte, jak je na to vrchní rada háklivej,“ připomenul Hřebejk štabnímu kapitánu Votrubovi známou věc a krátce nato vyrazila pátračka do Portyče na Pěník. Tam už na ni venku netrpělivě čekala Šestáková, která zahнала uřvané holky do tepla, aby jí nenastydly a vedla šéfa pátračky přes chodbu na dvůr. Cestou se mu přiznala, že musela do pokoje k Fróně vyrazit dveře a dušovala se, že na nic nesahala, protože moc dobře ví, že to páni četníci nemají rádi.

Doktor Cafourek, který měl v tu dobu plnou ordinaci pacientů, se na místě dlouho nezdržel. Zběžně prohlédl mrtvou Frónu, konstatoval smrt, kterou podle ztuhlosti zavražděné odhadl někdy po půlnoci, a víc že poví soudní pitva. Při odchodu se mezi dveřmi srazil s vrchním soudním radou Žlábkem, který se tu

objevil se zapáleným doutníkem a podivil se tomu, co on tady dělá.

„Bejt váma, pane rado, tak bych tam nechodil. Není to nic pěknýho. Mladá holka, která tady mohla chlapům ještě dělat radost. Dostala několik ran pohrabáčem do hlavy, zřejmě když spala,“ vytáhl z kapsy svoji pověstnou placatici s koňakem, kterou mu strčil do ruky s tím, že četníci mají s sebou jen rum, který on nepije.

„Jo, a vrátit na kartách plnou,“ nezapomněl upozornit vrchního soudního radu Žlábků na navrátila, a už pádil k autu, kde na něho čekal řidič.

V okamžiku, kdy technik pátračky praporčík Číp začal dělat první fotky, objevila se na dvoře Maďarka Eržika a lámanou češtinou, do které pletla maďarská slova, chtěla nutně mluvit se šéfem četnické pátračky. Štábní kapitán Votruba ji chvíli poslouchal a pak se podíval na vrchního soudního radu Žlábků.

„Moc tý holce tedy nerozumím. Přišla se zeptat, komu se teď mají vrátit ty dva tisíce, co jí Fróny půjčila pro jejího přítele. Eržiko, ale tohle jsi nám teď nepřišla říct. Mám pravdu?“

„Máte,“ přikývla Eržika šéfovi pátračky a opět se snažila něco vysvětlit, ale zase se jí tam připletla slova její mateřštiny.

„Teď mele něco o tom, že Frónu chtěly z podniku vystrnadit dvě holky, protože jim sebrala kunčofty. A Šestáková chtěla, aby se koncem tejdne dvě sbalily a odešly. Tvrdí, že jí určitě zabily tlustá Emilka a malá Maryška,“ udělal si šéf pátračky do bloku několik poznámek a poslal Eržiku zpátky do domu.

„Abych řek pravdu, pane vrchní rado, tak ten způsob mi tu dost hraje na ženskou. Přijde mi to na chlapa dost zbabělý, zabít takhle zezadu. Nemyslíte?“

„Votrubo, nechtějte vědět, co si o tomhle podniku já myslím. Je to bordel,“ vytáhl vrchní soudní rada Žlábků propůjčenou placatici a lehce upil koňaku. Řeknu vám, Votrubo, že ten Cafourek si tu hubu opravdu neošidí. Moc dobrej koňak. Jinak máte pravdu, že si o tom myslím to samý. Motiv by to byl přímo parádní. To jo. Teď jde o to těm podezřelejm ůzám to dokázat. Jestli v tom tedy obě lítají,“ vešel vrchní soudní rada Žlábků konečně do pokoje, kde byla zabitá Fróna a když viděl hluboké rány na její hlavě, strčil obě ruce do kapes a suše konstatoval.

„Votrubo, na tu holku musel mít někdo hroznej vztek. Tímhle pohrabáčem jí přece musela stačit jediná rána a měla dost. Tady se vraždilo v afektu. Když Šestáková musela vyrazit ty zamčený dveře, klíč byl zevnitř?“

„Klíč se nenašel, pane vrchní rado. Zatím.“

„Takovej zámek se dá otevřít ohnutým hřebíkem, pane vrchní rado. To dokáže i ženská,“ zareagoval na to technik praporčík Číp a vrchní soudní rada přiznal, že on by si s tím určitě poradit neuměl. Každopádně informace od Eržiky se jevila pro četníky zajímavá a začalo se prověřovat alibi tlusté Emilky a malé Maryšky. Šestáková potvrdila, že měla v úmyslu jednu nebo druhou z podniku vyhodit, ale spíš uvažovala o malé Maryšce, neboť tlustá Emilka měla už léta své stále zákazníky a Šestáková se bála, že by si ji do podniku určitě přetáhla ta špindíra Vinická od Václava, kde si holky mejou frndu ještě pořád v lavoru.

Vrchního soudního radu Žlábků slovník bordeldámy Šestákové nepřekvapil a ani se nad ním nepohoršoval. S galerkou měl za ta léta své zkušenosti, a byl na podobná slova zvyklý. I on, když se to hodilo a byl zrovna v ráži, nešel pro sprosté slovo nikdy daleko a uměl si od plic pořádně zanádat. Pravda, frndu, o které hovořila Šestáková nijak nekomentoval, zato se jí zeptal, z jaké byla Fróny rodiny, zda měla nějaké příbuzné a hlavně, jak se dostala z Berouna do Zalužan. Když narazil na Frónin pohřeb, Šestáková mu skočila do řeči, že Fróny vystrojí pohřeb na své náklady a holky, že jí určitě na to přidají. O rodině Fróny toho moc nevěděla, kromě toho, že v Berouně za ní údajně dolezal syn jednoho živnostníka, kterému dala košem a proto šla sloužit na statek až do Zalužan. Šestáková si vzpomněla, že Fróny je snad z deseti dětí, proto šla taky už od patnácti let z domova, aby ubylo hladových krků, a šla sloužit. Měla za to, že její rodiče snad ani nevěděli, kde Fróny je. A ten mladík, který jí nadbíhal v Berouně, se jmenoval snad Herbert nebo Hubert. Štábního kapitána Votrubu zajímalo, jak to přišlo, že taková pěkná ženská, jako byla

Fróny, kývla Šestákové na ten její hanbatý podnik. Šestáková to vysvětlila tím, že prý měla každé den držet šafáři ve statku zadarmo, tak šla k ní, kde za to dostala peníze.

„No jo, peníze, Šestáková, peníze. Měla Fróny nějakou vkladní knížku? Žádná velká hotovost, kromě dvou stovek v nočním stolku, se u ní zatím nenašla,“ vzpomněl si štábní kapitán Votruba a Šestáková hned přiznala, že Fróny má u ní v trezoru vkladní knížku, na které má skoro tři tisíce. A má v trezoru taky dlužní úpis na dva tisíce korun od jistého Lubora Hapky z Čimelic, štamgasta Eržiky.

Alibi tlusté Emilky a malé Maryšky na přibližnou dobu smrti Fróny brzo vyvrátily pochybnosti o jejich účasti na vraždě. Obě měly v tu dobu na pokoji šamstra, který odcházel až hodně k ránu. Jeden z nich byl kočí z nedalekého dobešického statku, druhý byl pivovarník z Měšťanského pivovaru. Oba potvrdili holkám alibi, které prověřoval štábní strážmistr Hřebejk Když se vrátil zpět na pátračku, poslal ho štábní kapitán Votruba s technikem praporčíkem Čípem do Čimelic, aby prověřili alibi Lubora Hapky, neboť tenhle tip se šéfovi četnické pátračky docela zamlouval. Technik, praporčík Číp totiž na místě činu odebral několik slušných daktylek a dokonce se mu podařilo sejmut daktylky z dřevěné lakované rukojeti pohrabáče, který koupila Šestáková v železářství U Hlídka, když vybavovala pokojík u Fróny novými kamny. Strážmistr Poskočil z mirovické četnické stanice měl o Hapkovi docela dobré informace, které stály za to, aby se o něho četnická pátračka začala zajímat. Byl to známý karbaník, nikde v tu dobu nepracoval, a z místní cihelny ho majitel vyhodil, protože byl podezřelý z krádeže peněz z kanceláře cihelny.

To, že Lubor Hapka neměl alibi na noc, kdy došlo Na Pěniku k vraždě, to štábního strážmistra Hřebejka až tak moc nepřekvapilo. Zvlášť když Hapka přiznal, že byl v Písku hrát ferbla v hotelu U Zelených. Pak se až někdy kolem půlnoci různě pohyboval po Písku a údajně skončil v hospodě na pražské železniční zastávce, kde se po uzavírací hodině vzadu v kumbálu ještě v tu dobu hrály karty. Tam taky čekal až do půl čtvrté na první vlak na Prahu. Odebrání kontrolních otisků se nijak nebránil a samozřejmě, že se odvolával na neznámé karbaníky, kteří mu měli poskytnout alibi. Když se ho štábní strážmistr Hřebejk zeptal, zda někomu z bordelu od Šestákové dluží, váhal s odpovědí, ale nakonec přiznal, že si pro něho ty peníze půjčila Eržika, která mu slíbila, že to za něho Fróny splatí.

„Na co jsi, Lubore, potřeboval tolik peněz? Na takový dvě tisícovky se Eržika něco naheká, než je u Šestákovy vydělá!“ „Pane štábní, na co asi? Čestný dluhy se musí platit. Zajel jsem si do Příbrami zahrát gotes a vrátil jsem se čistej jak slovo boží. A ještě jsem si tam udělal dluh. Eržika to Fróny určitě splatí. Chlapi tam po ní šílí,“ naznačil Hapka zbytečně rukama soulož, jako by se Eržika živila u Šestákovy něčím jiným. „Fróny je náhodou, pane štábní, moc fajnová holka, že mě založila. Mně to tenkrát moc pomohlo. Ta se o ty prachy nemusí bát,“ vedl si Hapka svou, ale štábní strážmistr Hřebejk na to nijak nedal.

„Fróny už ty prachy bohužel nikdy neuvidí, ale ty je, Lubore, pěkně vrátíš do pozůstalostního řízení. Tu směnku jsi Fróny podepsal ty, a ne Eržika. Jinak si půjdeš sednout do basy pro podvod. Ty prachy jsi měl už dávno vrátit. Půjčil sis je jen na tři dny,“ zvýšil Hřebejk hlas, ale to už se do toho vložil praporčík Číp.

„Kam si dala Fróny tu podepsanou směnku, když ti půjčila ty prachy? Že to bylo do nočního stolku, kdes ji hledal a sebral jsi z něj jen pár stovek?“ uhodil na Hapku technik a Hapka na to překvapivě kývl.

„Ale já ji, pane praporčíku, nezabil. To mně musíte, páni četníci, věřit. Když jsem k ní vešel, tak už ležela mrtvá na posteli. Ty peníze jsem si vzal, to je pravda, to přiznávám. Bylo tam pět stovek, vzal jsem si jen tři kila, víc ne. Abych měl...“

„Do karet na zastávku, co?“

„To taky, ale neměl jsem na vlak, tak jsem si k ní zašel, jestli mě nepůjčí. V pokoji se svítilo, tak...“ nedořekl Hapka větu, když si ho štábní strážmistr Hřebejk postavil a dal mu na ruce pouta.

„To nám řekneš, Lubore, na pátrače. Zatýkám tě jako podezřelého z vraždy Fróny Popelářové,“ pronesl štábní strážmistr Hřebejk zatýkácí formulí a s Luborem Hapkou vyrazili z mirovické četnické stanice do Písku.

Jakmile přijeli štábní strážmistr Hřebejk a praporčík Číp na pátračku, putoval Lubor Hapka do separa-

ce. Celou cestu z Mirovic do Písku se Hapka dušoval, že Fróny nezabil a dovolával se pánaboha, který mu to musí dosvědčit. Trval na tom, že do pokojíku k Fróně vešel, když už byla Fróna mrtvá a oba četníci v tu chvíli spoléhali na to, že zajištěné otisky z rukojeti pohrabáče budou jeho. Že tomu tak bohužel nebylo, tak o tom dostal štábní kapitán Votruba zprávu už za několik hodin, když vyslal do Prahy na Všeobecnou kriminální ústřednu praporčíka Čípa, aby se potvrdila nebo vyloučila shoda se zajištěným otiskem z pohrabáče s odebranými kontrolními otisky Lubora Hapky. Když tuhle nepříjemnou jobovku zavolal praporčík Číp šéfovi pátračky, který právě večerel, do bytu, bylo v telefonu dlouhé ticho a až za hodnou chvíli se štábní kapitán Votruba Čípovi ozval.

„No, střilet se z toho, Čípe, na pátrače nebudem. Holt jsme šáhli vedle. Zítra ráno se sjede do Berouna pro toho amanta, co mu dala Fróny košem. A taky se podíváme na tu její rodinu. Hapku si necháme zatím za katrem, něco mi říká, že ho budem ještě potřebovat. Nakonec okrást mrtvou, to je taky pěkná svihárna,“ ukončil šéf pátračky hovor a popřál Čípovi z Prahy dobrý návrat.

Do Berouna vyjel z Písku ustanovit a prověřit alibi Herberta, syna známého berounského podnikatele, štábní strážmistr Hřebejk a technik praporčík Číp. Pro místní četníky nebyl Herbert Toman, jehož otec dělal do realit, nijak nepopsaným listem papíru. Byl to zhýčkaný jedináček, kterému jeho rodiče neuměli říct ne a nejedna služebná skončila díky němu buď s outěžkem, a nebo na potratu. Patrně by tak skončila i mladá Františka Popelářová, které tady Herbert Toman junior nadbíhal a která raději odešla sloužit do Zalužan. Beroun nebyl od Prahy až tak daleko, takže synáček Tomanů se víc než doma zdržoval v matičce Praze, kde jeho rodina neměla přehled o jeho milostných avantýrách. Na dobu vraždy Fróny Popelářové však měl dokonalé alibi. Ležel už týden v Praze u Apolináře s ošklivou pohlavní nemocí, a o Františce Popelářové neměl zprávy od té doby, co odešla z Berouna.

Z evidence obyvatel měli četníci zjištěno, že zavražděná Františka Popelářová pocházela z deseti dětí, bohužel její čtyři sourozenci za války zemřeli. I tak měl její otec v krizi co živit a z práce v místních železárnách nijak nezbohatl. Pořád tak bylo doma na uživení dost krků, i když dva mladší bratři Fróny, Josef a Jiří, už nosili domů z místní pily nějaký ten peníz do rodinné kasy. O tom, že byla jejich sestra zavražděna, se dozvěděli přímo na pile, kde jim praporčík Číp taky odebral kontrolní otisky. Matka Františky se o tom, že je její dcera ve veřejném domu v Písku a dělá kurvu, dozvěděla úplně náhodou od své další dvacetileté dcery Toničky, se kterou občas Fróny udržovala písemný styk. Pro velice zbožnou rodinu to byla velká rána a hlavně hanba. Zvláště, když v posledním dopise lákala Fróny svoji sestru do Písku s tím, že by o ni její šéfová měla zájem. Přestože se to Popelářová snažila před mužem utajit, nakonec to prasklo, a její muž poslední dobou nehovořil o ničem jiném, než že dojde do Písku a tu kurvu zabije. To už štábnímu strážmistru Hřebejkovi došlo, že to by mohl být motiv vraždy a protože Popelářová přiznala, že její muž nebyl dva dny doma, i když nemohla přesně určit datum, nečekali četníci z pátračky na další a rozjeli se do zdejších železáren pro Františka Popeláře.

Přestože štábní strážmistr Hřebejk a praporčík Číp trvali na tom, že si pro Popeláře dojdou do provozu, kde pracoval, nebylo jim to dovoleno a mistr Holoubek se pro něho vydal sám. Když se ani po půlhodině nevracel, došla četníkům trpělivost a vydali se od vrátnice do provozu sami. V rozlehlých železárnách, kde byla všude spousta dělníků, neměli šanci Popeláře najít. Po nějaké době to vzdali a vrátili se zpátky na vrátnici, kde už je mistr Holoubek čekal.

„Asi vás zklam, páni četníci, Popelář mi vzal roha. Když jsem mu řekl, že ho hledají četníci z Písku, utek od mašiny a v tomhle provozu je těžký ho najít,“ ukázal mistr za sebe na dvě velké haly, kde v tu dobu mohlo pracovat dobře na dvě stě až tři sta lidí.

„Chválit vás za to, mistře, rozhodně nebudem. Měli jsme jít s váma, nám by určitě roha nevzal. Kde ho teď budeme hledat?“ zeptal se mistra praporčík Číp a dostalo se mu pouze pokrčení ramen.

„Těžko říct. Chlapi chodí po šichtě tady za roh do hospody, kde se říká U kulatý báby. Jestli tam chodí Popelář, to nevím. Až tak moc ho neznám, ale je to poslední dobou takovej nemluva. Dřív byl u mašiny sa-

má legrádka, a teď se lidem dost vyhejbá. Proved vám v tom Písku něco? Jen jsem se o vás zmínil, tak mu spadla brada. Ani se nezeptal, co chcete, a pádil od mašiny jako střelenej. To asi v tom Písku vypadá na velkej průser. Nebo se mejlím?“

„Průser je to pořádněj, v tom máte, mistře, pravdu. Dokonce to vypadá, že jsme konečně našli toho, co hledáme,“ vrátili se oba četníci k autu a cestou domů se stavěli na místní četnické stanici, kde požádali o spolupátrání po Františku Popelářovi.

Berounský šéf četnické stanice, vrchní strážmistr Řezníček si vše pečlivě napsal, a protože měl o lidech ve svém rajonu, jako správný četník, pořádný přehled, navrhl štábnímu strážmistru Hřebejkovi, aby se vrátili domů k Popelářovým, že má takový dojem, že pozemskou spravedlnost vyřeší táta Fróny jednou provždy a sám.

„Popelář si to sichr doma hodil. Známu tu rodinu moc dobře. Kdyby jíst neměli, tak na kostel vždycky dají. Starej Popelář by tu ostudu, kdyby mu utekla i druhá holka do bordelu, určitě nevydejchal. Vsadím bednu piv, že Popelářová o tý vraždě dcery celou dobu věděla, a že tam toho jejího mužského najdeme někde v kůlně na dvoře viset,“ nabízel vrchní strážmistr Řezníček sázku, ale ani jeden z četníků z pátračky do toho nešel.

Pravda to byla jen napůl. Když četníci přijeli k domku Popelářových, nestačili ani vystoupit z auta a už jim šla Popelářová naproti. Neuronila jedinou slzu, když jim oznámila, že si to její muž hodil na půdě domu, protože Frónu zabil v Písku on.

„Tušila jsem to celou dobu, že to udělá. Bála se, že se to v Berouně provalí a to by stejně nepřežil. Když nebyl tu noc doma a tvrdil mi, že byl u sestry, tak jsem tomu nevěřila, protože se sestrou nepromluvil snad pět let. Viděla jsem na něm, že ho něco trápí. Včera večer se mi teprve přiznal, že byl tom hanbinci v Písku a Frónu zabil, když spala, pohrabáčem,“ zavedla Popelářová četníky na půdu a technik písecké četnické pátračky, praporčík Číp, udělal fotodokumentaci. Když mrtvého snesli z půdy do chodby, odebral mu kontrolní otisky a při prohlídce těla našli dopis, kterým se omlouvá rodině a přiznává vraždu dcery Františky.

Štábní strážmistr Hřebejk a praporčík Číp se vrátili do Písku hodně pozdě večer. Na pátračce na ně čekal štábní kapitán Votruba, doktor Cafourek a vrchní soudní rada Žlábek. Všichni tu svorně popíjeli dobrý vlašský ryzlink, kterého dostal doktor Cafourek pětiletový demižon od vděčného otce za záchranu života jeho tříletého syna, kdy jako zkušený praktik rozpoznal při návštěvě malého pacienta záškrt a okamžitě ho odvezl svým autem do nemocnice. Štábní strážmistr Hřebejk hned po příjezdu informoval svého šéfa, jak dopadli v Berouně a jako první se ozval vrchní soudní rada Žlábek.

„Hm. Smutnej příběh, kterej se musel stát zrovna v Písku. Já ty bordely, Votrubo, nemám rád. Na druhou stranu musím přiznat, že lepší mít nad nima zavřený obě oči, než aby nám tady úchylové přepadali ženský nebo malý děti,“ kývl Žlábek šéfovi pátračky na další dvoudecku vína a neobešlo se to pochopitelně bez doutníku.

„Mejlil jsem se, pánové, když jsem v tom bordelu prohlásil, že takhle ve vzteku vraždí jenom žena. Dokáže to i muž. Když je to ale táta, kterej zabije svou vlastní dceru? Věříte mi, Votrubo, že je mi z té doby, ve který teď žijeme, pořádně šoufl? To už nechci vůbec domyslet, co nás čeká od toho pána s tím knírkem, jestli opravdu udělá to, co týhle republice slibuje,“ připil si vrchní soudní rada s četníky na lepší časy a jen co položil skleničku, neodpustil si parafrázovat slova svého oblíbence Jana Wericha.

„Do prdele, a teď mi, pánové, řekněte, kdy přestanou bejt lidi na sebe jako saně?“

Těžko říct, proč zrovna zpráva o objasnění tohoto případu v tisku zapadla bez povšimnutí veřejnosti. Jestli to bylo tím místem, kde k vraždě došlo...? V každém případě z pokojíku v přízemí, kde měla fajnová holka Fróny svoje separé, se znovu stal kvelb na dřevo, protože žádná holka od Šestákové si tam z pověrčivosti nechtěla přivést kunčofta...

Tajemství Úhlavského údolí na Šumavě

Detektiv Michal Tesař vyšetřoval nález staré kostry na pozemku vedle jeho šumavské chaty. Náhoda ho přivedla k případu, který se zdál neřešitelný.

Řeka Úhlava pramení na Šumavě na západních svazích hory Pancíř. Teče k severozápadu a vytváří hluboké Úhlavské údolí, v kterém zdědil chatu Michal Tesař. Ten si nejradši vybíral dovolenou v září, kdy se mohl plně věnovat své vášni sbírání hub. Seděl u stolu na terase chaty a čistil velké hříby nasbírané brzy ráno na místech, o kterých řekl jen svému synovi Danielovi. Z terasy ústily dveře přímo do kuchyně, kde jeho žena Pavla připravovala bramboráky podle místního receptu. Michal z terasy pozoroval souseda Jana Waldmana, který s pomocí krumpáče kopal základy pro přístavbu chaty. Jan byl Michalův kamarád a spojoval je zájem o historii a fotografování Šumavy.

„Hrome, co to je?“ vykřikl Waldman, když jeho lopata odkryla velkou kost. Začal rychle odhazovat hlínu okolo ní a narazil na další. Potom odhodil lopatu, otřel si zpocené čelo a běžel za Tesařem.

„Michale, našel jsem kosti, co vypadají jako lidské!“

„Žertuješ? Kde?“ odvětil Tesař.

„Nežertuji. Jsou v půdě hned vedle mé chaty.“

„Tak na to se jdu podívat,“ řekl Michal a společně šli k Waldmanově chatě.

„Máš pravdu. Jsou to lidské kosti,“ řekl znalecky Michal, který pracoval jako detektiv v pražském Úřadu pro zvláštní případy a začal lopatkou odkrývat zbytek kostry. Po chvíli odkryl dolní končetiny, žebra s hrudní kostí, horní končetiny a nakonec lebku se zbytky zubů.

„Jdu nalít dva panáky slivovice,“ řekl Waldman a zmizel do chaty.

Po chvíli se vrátil s dvěma sklenkami. Tesař vylezl z výkopu a společně se napili.

„Kostra na mém pozemku. Z toho koukají problémy,“ řekl Waldman.

„Neboj se. Kostra je v zemi delší dobu než vlastníš tuhle chatu,“ uklidňoval ho Tesař a po vypití panáka slivovice dodal „Musíme to nahlásit policii v Železné Rudě.“

„Nebudu mít klid do doby, než se zjistí, kdo to byl a jak zemřel,“ řekl Waldman.

„Já taky. Jak znám Pavlu, tak začne balit, hned jak se to dozví. A budu mít problém ji sem příště dostat. Můžu se pokusit převést vyšetřování k nám na Úřad pro zvláštní případy, který má celostátní působnost,“ reagoval Tesař.

„Než se to vyjasní, tak se tu nebudu cítit dobře,“ řekl Waldman.

„Musíme zavolat místní policii,“ řekl Tesař a vymačkal číslo 158. Operátorka ho přepojila na Místní oddělení v Železné Rudě.

Michal Tesař po návratu z dovolené na Šumavě využil pravomocí Úřadu pro zvláštní případy a zajistil převod případu do Prahy a současně převoz kostry do Kriminalistického ústavu Praha, kde ji podrobila zkoumání jeho kamarádka forenzní antropoložka MUDr. Erika Steinová.

Michal vstoupil do suterénní místnosti Kriminalistického ústavu. Uprostřed ní se nad kosterními ostatky skláněla červovlasá Erika v rozepnutém bílém plášti, pod kterým nosila černý rolák těsně obepínající její ňadra. Erika zvedla oválný obličej orámovaný dlouhými vlnitými vlasy a usmála se. Pozdravili se polibkem na tvář. Erika položila konec teleskopického ukazovátka na pánevní kosti na stole a řekla. „Kostra patřila muži. Pohlaví jsem určovala podle pánve. Vidiš, že tvar pánve je nálevkovitý a svisle orientovaný. Vchod do malé pánve je srdčitý, u ženy by byl ledvinovitý. Tělo stydké kosti je trojúhelníkovité, u ženy by bylo čtyřúhelníkové.“

„A co jeho věk?“ přerušil jí otázkou Michal.

„Odhad dožitího věku podle kostry jsem dělala pomocí několika metod. Zjišťovala jsem biologický věk v době smrti. Vidiš srostlou klínovou a týlní kost. K tomu dochází kolem 18. roku. Jednalo se o dospělého muže, protože má plně vytvořený chrup. Na chrupu můžeš vidět, že mu byla vytržena osmička vpravo nahore. Ostatní osmičky, které se prořezávají mezi osmnáctým a pětadvacátým rokem, mu zůstaly. Prořezávání osmiček způsobuje komplikace a ty vedou k jejich odstranění zubařem,“ řekla Erika.

„Nemusíš mi to vysvětlovat podrobně. K jakému věku v době smrti jsi došla?“ skočil jí do řeči Michal.

„Podle srůstu lebečních švů, podle změny vnitřní struktury hlavičky pažní a stehenní kosti a podle povrchu stydké kosti,“ řekla Ester a významně se odmlčela.

„Tak už mě nenapínej,“ reagoval Michal.

„Odhaduji 27 až 28 let,“ řekla Ester.

„A co dál?“

„Měl srostlou zlomeninu holenní kosti.“

„To by mohlo pomoci při identifikaci. Jak dlouho tam ležel?“

„Nebudu tě zatěžovat detaily, které si přečteš v méj zprávě. Odhaduji 50 let plus mínus jeden rok. Tak to máš roky 1962, 1963 a 1964.“

„Zjistit seznamy pohřešovaných mužů v určitém věku v okrese Klatovy a v celé tehdejší republice by nemělo být problém,“ přemýšlel nahlas Michal.

„Můžu udělat počítačovou rekonstrukci obličeje, která by byla využitelná pro srovnání s fotografiemi v seznamech pohřešovaných osob,“ řekla Ester.

„To by hodně pomohlo. Nevím kolik mužů ve věku 27, až 28 let bylo pohřešováno v letech 1962 až 1964.“

„Až získáš adepty pro srovnání, tak porovnáme údaje z kosterního nálezu s údaji o pohřešovaném jedinci. Zejména získej zubní záznamy o vytržených zubech a nemocniční záznamy o zlomené holenní kosti. Portrét vytvořený rekonstrukcí obličeje ti pošlu mailem.“

„Děkuji ti. Víš, že nesnáším pohled na nebožtíky nebo na lidské ostatky.“

„Už tě nebudu trápit. Zbytek si přečteš ve zprávě.“

Při rozloučení mu Ester předala zprávu a políbila ho červeně nalíčenými rty, které zanechali stopu na jeho tváři.

Z Kriminalistického ústavu Michal odjel na Policejní prezidium, kde navštívil archiv se seznamy pohřešovaných osob. Odtud si odnesl zažloutlé papírové karty mužů hledaných v letech 1962 až 1964. Karty obsahovaly jméno a příjmení, bydliště, věk, výšku, barvu očí a vlasů, zvláštní znamení a nalepenou černobílou fotografii. Po návratu do kanceláře v Krakovské ulici našel v e-mailové schránce zprávu od Eriky s přiloženou fotografií vzniklou počítačovou rekonstrukcí obličeje muže nalezeného v Úhlavském údolí. Karty si rozložil po pracovním stole a jako výběrové kritérium použil interval věku od 25 do 30 let. Tříděním mu na stole zůstaly ležet pouze dvě. První odpovídala muži ve věku 29 let, který se od roku 1964 nenašel, a druhá muži ve věku 28 let ztracenému ve stejném roce. Když tuto kartu otočil, tak na jejím rubu našel dvě číslované rukou psané poznámky. „1. Poslední místo pobytu: Hotel Sirotek, Špičák 89 u Železné Rudy. 2. Podezření na emigraci do NSR.“

„To by mohl být on,“ řekl nahlas při porovnání archivní fotografie a fotografie vzniklé počítačovou rekonstrukcí. Pohřešovaný muž se jmenoval Richard Heller s adresou U nových vil 141, Praha 10, Strašnice. Tak si udělám výlet do Strašnic, pomyslel si Michal při uzamykání kanceláře.

Michal zaparkoval v ulici Nad Primaskou. Odtud šel pěšky do ulice U nových vil. Hledané číslo 16 představoval rodinný domek postavený ve stylu anglické moderny. Na zahradě vedle kůlny stál šedovlasý muž s holí.

„Dobrý den, hledám příbuzné Richarda Hellera,“ zeptal se Michal.

„Jsem jeho mladší bratr Pavel. Richard je nezvěstný skoro 50 let. Kdo jste vy?“ reagoval šedovlasý muž.

„Jsem detektiv Michal Tesař. Mám na Vás nějaké otázky ohledně Richarda. Možná se našli jeho ostatky,“ řekl Michal.

„Odemknu Vám branku. Probereme to uvnitř domu,“ řekl Pavel Heller, odemkl a zavedl Michala do vstupní haly domku s malovaným trámovým stropem.

„Tak se ptejte.“

„Proč byl váš bratr v roce 1964 ubytovaný v hotelu Sirotek na Špičáku u Železné rudy?“

„Tak to nevím. Richard pracoval jako novinář pro deník Svobodné Slovo. Posílali ho jako začínajícího reportéra po celé republice. Mohla by to vědět jeho tehdejší snoubenka. Ale ta žije v Kodani.“

„Máte na ní kontakt?“

„Pravidelně se u mě stavuje, když je v Praze. Víte, ona nikdy nepřestala věřit, že se Richard najde. Jedna z verzí Veřejné bezpečnosti, která po něm vyhlásila pátrání, byla, že emigroval do západního Německa. Jeho snoubenka po něm pátrala všude možné a po roce 1968, kdy sama odešla do Dánska, pátrala v západní Evropě. Ale bez výsledku.“

„Tak můžete mi dát její jméno, adresu a telefon?“

„Počkejte, než si dojdou pro notes.“

Po chvíli se muž vrátil s lístkem, na které bylo napsáno:

Akademická malířka Květa Fialková

Ryvangs Allé 7

2100 København

„Ještě bych potřeboval vědět, kdo byl jeho tehdejší zubař?“

„Tak to vím, protože jsme k němu chodili oba. Byl to MUDr. Česnek na Starostrašnické. Ordinaci a pacienty převzal jeho syn.“

„Měl bratr zlomenou holenní kost? Pokud ano, kde ho ošetřovali?“

„Víte, je to tak dávno. Já jsem byl o 5 let mladší. Kdyby žili rodiče, tak maminka by to určitě věděla. Já nevím.“

„I tak jste mi moc pomohl. Myslíte, že jeho snoubenka se bude chtít sejít, když ji o to požádám?“

„Určitě. Richard byl její životní láska. Chtěli se brát, protože s ním čekala dítě. Po jeho zmizení ji rodiče dotlačili k potratu. Určitě bude chtít vědět, co se s ním stalo.“

Následující den detektiv Tesař navštívil MUDr. Česneka v pražských Strašnicích. Přestože uplynulo 50 let od posledního ošetření zubů Richarda Hellera, tak jeho zdravotnická dokumentace zůstala uchována v archivu, který převzal od svého otce. Tesař si dokumentaci vyzvedl a po návratu do Krakovské jí přes po-datelnu zaslal doktorce Steinové. Potom si sedl k počítači a napsal dopis bývalé snoubence mrtvého novináře na její adresu v Dánsku.

Malířka se procházela po čtvrti Christiania v dánské Kodani. Těkala očima mezi dopisem detektiva Tesaře a barevnými grafity na domovních zdech, které ovlivnily její obrazy. Při cestě kolem malých barů, krámků, a bizarně ozdobených domků se rozhodla, co nejrychleji odletět do Prahy a sejít se s detektivem, který chtěl po padesáti letech zjistit, co se stalo s jejím snoubencem.

V dopise bylo číslo Tesařovo mobilu, na které poslala textovou zprávu s datem a časem příletu. Obratem jí přišla esemeska s místem setkání – kavárnou na letišti v Praze Ruzyni.

Michal ji poznal hned po vstupu do kavárny podle starého pouzdra na obrazy umazaného od malířských barev. Zvedl se a zamával na ní. Došla k jeho stolu, opřela transportní obal na obrazy o židli a podala mu ruku.

„Fialková. Jste detektiv Tesař?“ zeptala se.

„Ano, jsem. Děkuji, že jste přiletěla,“ odpověděl ženě s dlouhými šedivými vlasy, které jí padaly

do blankytně modrých očí.

Posadila se a z pouzdra vytáhla obraz, na kterém byla mužská hlava.

„To je starý portrét Richarda Hellera. Malovala jsem ho v šedesátých letech, v době kdy jsem ještě studovala na Akademii výtvarných umění,“ řekla a usmála se.

„Mám na Vás několik obvyklých otázek. Víte o někom, kdo by chtěl vašeho snoubence zabít?“ zeptal se Tesař.

„Když jste mi napsal, že se mohl stát obětí vraždy, tak mně napadly dvě věci. Měla jsem před Richardem žárlivého přítele, který mě bil. Když jsem se s ním rozešla, tak mi začal vyhrožovat. Nevím, jak daleko by dokázal zajít,“ odpověděla Květa Fialková.

„Jeho jméno a bydliště,“ zeptal se Tesař.

„Josef Sommer. Měl byt s atelierem naproti holešovickému přístavu. Učil mě na AVU. Je to taky malíř,“ odpověděla a napila se kávy.

„A ta druhá věc, co vás napadla?“

„Bude to znít šíleně. V sedmdesátých letech, kdy jsem už žila v Dánsku, jsem četla článek o pozadí nálezu beden v Černém jezeře na Šumavě v roce 1964. V tom roce, kdy tam byl Richard a psal o tom reportáž do Svobodného slova. S odstupem času se zjistilo, že to byla dezinformační akce StB. Napadlo mě, že si Richard mohl něčeho všimnout, a proto ho StB odstranila,“ odpověděla Fialková, které vzpomínky nahrnuly slzy do očí.

„Musíme prověřit každou možnost. Mám na tom osobní zájem, protože kostra vašeho snoubence se našla na pozemku sousedícím s mým. Moje manželka se teď bojí jezdit na naší šumavskou chalupu. Chci vědět, co se stalo,“ řekl Tesař.

„Máme teď společný zájem. Richard byl mojí velkou láskou. Čekala jsem s ním dítě a plánovali jsme svatbu. Chci znát pravdu o jeho smrti, ať už je jakákoliv,“ řekla Fialková a otřela si slzy do kapesníku.

„Promluvím si s tím Sommerem. Ale je to už 50 let. Žije ještě?“ zeptal se detektiv.

„Myslím, že ano. Loni byl na mojí pražské výstavě obrazů na dánském velvyslanectví,“ odpověděla malířka.

„Zkusím taky něco zjistit z archivů o těch událostech na Černém jezeře“ řekl Tesař a rozloučil se.

Tesař zaklepal na dveře malého atelieru v Praze Holešovicích. Otevřel starý muž s baretem na hlavě a malou náušnicí v levém uchu, který ho po předložení policejního odznaku pozval dál. V atelieru byla spousta obrazů visících na zdech a opřených v několika vrstvách o stěny. Na stojanu byl rozmalovaný obraz a na zemi ležely prázdné lahve od alkoholu.

„Dáte si kafe?“ zeptal se Sommer.

„Ano.“

„Mám jen turka,“ řekl Sommer.

„To stačí. Přejděme k důvodu mé návštěvy,“ řekl Tesař a nasál ze vzduchu vůni dřeva a barev.

„Tak co jsem provedl?“ zeptal se Sommer a podal detektivovi šálek kávy.

„Hledáme lidi, kteří znali novináře Hellera v šedesátých letech,“ zeptal se Tesař a prohlížel si obrazy erotických aktů a jeho mysl se přestala na chvíli soustředit na vyšetřování.

„Já nevím, o koho jde,“ reagoval Sommer.

„Pomůžu vám vzpomenout si. Byl to přítel Květy Fialkové, která se s vámi v roce 1964 rozešla,“ řekl detektiv.

„Opravdu si na něj nepamatuji. Proč se na něj ptáte zrovna mě?“ zeptal se malíř a přestal se detektivovi dívat do očí.

„Ale na Květu Fialkovou si pamatujete?“

„To ano. Byla jednou z mnoha žen v mém životě.“

„Proč jste se rozešli?“

„Paměť mi už neslouží.“

„Prý jste byl loni na její výstavě obrazů?“

„To byl profesionální zájem. Ona byla mojí žačkou na AVU.“

„Takže vztah učitel a studentka?“

„Já vám nepomůžu. Doktor mi říkal, že u mě začíná stařecká demence,“ zalhal Sommer.

„Tak kdybyste si vzpomněl na Richarda Hellera a na to, co se mu stalo v roce 1964 na Šumavě, tak byste mi dal vědět?“ zeptal se Tesař.

„Ano. Mám slabé srdce a není mi dobře. Můžeme náš rozhovor skončit?“ reagoval podrážděně Sommer a dodal „Opusťte můj byt.“

Michal Tesař se vrátil do kanceláře. V elektronické poště našel odpověď na dotaz zaslaný Českému úřadu katastrálnímu. Zpráva obsahovala výpis z listu vlastnictví k Waldmanově chatě. V roce 1964 byl vlastníkem chaty Jiří Krumpolec s adresou U božích bojovníků 1 na Žižkově. Na uvedené adrese se dozvěděl od vrásčité domovnice, že se Krumpolec odstěhoval před dvaceti lety do paneláku na Jižním městě. Ale přesnou adresu si nepamatovala. Tesař jí nechal vizitku s telefonním číslem.

Následující den navštívil veřejnou badatelnu Úřadu pro zahraniční styky a informace, která umožňuje přístup k archivu StB. Nechal si předložit spis z roku 1964 k akci Neptun, která je známá jako nález beden s tajnými nacistickými dokumenty v šumavském Černém jezeře. Po prostudování spisu musel konstatovat, že v něm není žádná zmínka o novináři Hellerovi.

Několik dní byl případ na mrtvém bodě, než zatelefonovala domovnice ze Žižkova, která adresu, kam se přestěhoval Krumpolec, našla ve starém notesu. Tesař okamžitě odjel na panelové sídliště v městském obvodu Praha 4, kde v Chodovské ulici vyslechl Krumpolce. Ten byl v osmdesáti letech v obdivuhodné duševní kondici a vzpomněl si, že v létě 1964 onemocněl jeho syn zápallem plic, a proto nemohli jet na šumavskou chatu, kterou nabídl k prázdninovému pronájmu. Přihlásil se mu syn sousedů, který chtěl malovat šumavskou krajinu. Chvilí trápil svoji paměť, než řekl: „Jeho jméno bylo německé slovo pro léto – Sommer.“ Tesař okamžitě vyrazil do holešovického atelieru Josefa Sommera. Ten ho nepustil přes práh svého bytu a odmítl s ním mluvit.

Josef Sommer se po návštěvě detektiva položil na postel a zavřel unavené oči. Hodinu se převaloval ze strany na stranu, protože nemohl usnout. Začaly se mu vracet hluboko zasunuté vzpomínky na jeden deštivý den v červenci roku 1964. Tehdy stál v jediné telefonní budce v Hojsově Stráži na Šumavě.

„Tady Martin Brychta,“ představil se falešným jménem.

„Hotel Sirotek na Špičáku. Co si přejete?“ ozval se ostrý hlas hotelové recepční.

„Můžete mi k telefonu zavolat vašeho hosta Richarda Hellera?“ zeptal se.

„Můžu. Viděla jsem ho jít do hotelové restaurace. Zavolám ho a hovor přepojím do telefonní kabiny,“ odpověděla recepční, položila sluchátko na stůl a šla pro něj.

„Heller u telefonu,“ ozvalo se po chvíli.

„Martin Brychta. Čtu vaše články ve Svobodném Slově. Dozvěděl jsem se něco, co souvisí s nálezem beden v Černém jezeře,“ řekl Sommer a na chvíli se odmlčel.

„O co se jedná?“ rychle reagoval Heller.

„Zkrátka, mluvil jsem včera v hospodě v Hojsově Stráži s pohraničником z rotu u Černého jezera. A ten mi řekl něco, co zpochybňuje nález beden v jezeře,“ řekl Sommer a opět se odmlčel.

„Co vám řekl?“

„Že ty bedny nevypadaly na to, že byly dvacet let pod vodou. A taky, že k jezeru jezdil vysoký důstojník ze štábu Pohraniční stráže v Praze. Což se předtím nikdy nestalo,“ odpověděl Sommer alias Brychta.

„Můžete mi domluvit schůzku s tím pohraničníkem?“ zeptal se Heller, který cítil příležitost na zajímavý článek. Chvilí přemýšlel nad tím, že pokud by mu to nevydali ve Svobodném Slovu, tak to může nabídnout známému zahraničnímu novináři z Rakouska, který bydlel ve stejném hotelu.

„Můžu. Dnes v šest hodin přijedte autobusem ze Špičáku do Hojsovy Stráže. Od zastávky jděte ven z vesnice směrem na Brčálník. Nechci, aby nás viděli spolu, tak vás za vesnicí naložím do auta - modré škodovky typ 1000 MB a pojedeme ke mně na chatu, kam přijede ten pohraničník. Máme spolu nějaké obchody. Dodává mi maskáče, o které je zájem mezi trampy,“ řekl Sommer a dodal „Nazpátek na Špičák vás vezmu autem.“

„Dobře. Přijedu. Proč to děláte a jak jste mě našel?“ zeptal se opatrně Heller.

„V reportáži bylo uvedeno, že novináři bydlí v Hotelu Sirotek na Špičáku. Nedělám to nezištně. Přivezte láhev vodky pro mě a americké cigarety pro pohraničníka. Pak dostane informaci o tom, co se tají před veřejností,“ odpověděl Sommer.

„Přijedu tam dnes odpoledne autobusem, co vyjíždí v šest ze Špičáckého sedla,“ řekl Heller a ukončil telefonní hovor.

Sommer si otřel zpocené čelo a posadil se na posteli. Hlavou mu probleskla otázka: Jak se to tenkrát mohlo všechno stát? Když se s ním Květa Fialková rozešla pro jeho záchvaty žárlivosti a rozbíjení věcí, tak jí začal nenápadně sledovat. Zjistil, že se schází s mladým reportérem Svobodného Slova. Po čase se jeho žárlivost změnila v nenávist zaměřenou proti tomuto muži. Během prvního červencového týdne v roce 1964 se dozvěděl dvě zprávy, které se v jeho hlavě spojily dohromady. Sommerův soused mluvil o tom, že chce pronajmout chatu v Úhlavském údolí nedaleko Černého jezera. Pak se z novin dozvěděl, že jeho sok v lásce píše reportáže o nálezů beden v Černém jezeře a v článcích uvádí místo pobytu Hotel Sirotek na Špičáku. Rozhodl se chatu pronajmout za účelem malování šumavské krajiny. Pak se stala zvláštní náhoda. Když si byl nakoupit ve vesnici ležící nejbliž k chatě, tak se zastavil v místní hospodě na točenou limonádu a párek s hořčicí. Přisedl si k němu opilý pohraničník, který měl vycházky a začal se vytahovat. Po chvíli se ho zeptal. „Taky sledujete v televizi, co se děje na Černém jezeře?“ Sommer zbystřil, ale dělal, že ho to nezajímá. Potom mu pohraničník řekl své pochybnosti o pravosti nalezených beden. Sommer po cestě na chatu v údolí pojal ďábelský plán, jak soka v láce vylákat z hotelu a odvézt ho na pronajatou chatu.

Najednou Sommer začal cítit tlak na prsou a zrychlil se mu tep, protože se mu vybavilo, jak na chatě nalil novináři vodu a řekl mu, že pohraničník přijde až po setmění. Novinář začal být po třech panácích lehce opilý, ale netušil žádné nebezpečí. Pak si stoupl za něj a začal ho škrtit. Nečekaný útok novináře zaskočil. Sommer dál pevně držel jeho krk. Novinář po několika minutách omdlel a jeho tělo se bezvládně svezlo na podlahu. Útočník se snažil nahmatat tep na ruce. Zdálo se mu, že muž ještě není mrtvý. Nakonec použil připravenou smyčku ze silného provazu, kterou utáhl kolem novinářovy hlavy. To se neminulo účinkem. Smrt se rychle dostavila. Tělo zabalil do připravené staré deky a po setmění ho vynesl do připravené jámy vedle chaty. Jámu zaházal hlínou, kterou ušlapal nohama. Druhý den dopoledne koupil v Železné Rudě sazenice macešek a zasadil je do záhonu, pod kterým ležel jeho konkurent v lásce.

Vzpomínky Sommera zneklidnily a zhoršily jeho už tak špatný zdravotní stav. Srdce mu tlouklo jako o závod. Vstal z postele a šel si pro prášek na vysoký tlak, který měl v krabici v koupelnové skřínce. Když otevíral skříňku, tak se mu zatočila hlava a při pádu se uhodil o hranu umyvadla. Ležel na zemi a cítil bolest na hrudi, slabost a chtělo se mu zvracet. Bolest se zvyšovala a začala mu projíždět do levé ruky a krku. V bytě starého mládence nebyl nikdo, kdo by mu pomohl. Když v bolestech umíral, tak pochopil, že přišel trest za starý zločin.

Vchod do pekla

Ležela přede mnou - nehybná, tak děsivě nehybná - a mně teprve teď začínalo docházet, proč její oči, nekrásnější hnědé oči na světě, zůstávají tvrdošíjně zavřené. „Ona je mrtvá,“ vydechl jsem s nevěřícím úžasem. „Moje Barunka je mrtvá...”

mrtvá...” opakoval jsem bezmocně a cítil, jak mi palčivé slzy zaplavují tvář.

Opravdu někdy někdo tvrdil, že chlapi nepláčí? Docela rád bych autora toho pitomého výroku poznal, třeba by mi mohl říct – poradit - jak zůstat nad věcí, když jsem kvůli jednomu hajzlovi přišel o všechno, na čem mi kdy záleželo.

Maxim Borovský!

Hezké jméno, že? Stejně hezké jako jeho nositel. Tohle sice nerad, ale přece jenom přiznávám. Vysoký, pěkně urostlý, ksichtík filmového milovníka, ovšem charakter – tam bych mohl malovat černou do černi a ještě pořád by to bylo málo. Matka příroda se holt zase jednou pěkně sekla.

Bára ho poznala před necelými třemi měsíci. Tehdy při vyjíždění z parkoviště špatně odhadla vzdálenost a svým muzeálním autíčkem lehce ťukla do Maximova nablýskaného BMW. Škoda nestála za řeč, kapánek odřený blatník, jenomže Maxim vyváděl, jako kdyby jeho plechový miláček byl na šrot. Bára mi potom vyprávěla, jak se mu několikrát zkusila omluvit, navrhnout vyrovnání, jenomže prý ji stejně neposlouchal, pořád jenom mlel, že takhle to dopadá, když se ženská pustí za volant a proč se raději nedrží vařečky...prostě tisíckrát omleté argumenty rádoby silnějšího pohlaví, až se nakonec zdravě naštvála a tomu namyšlenému frájovi doporučila, aby jel domů, dal si na hlavu studený obklad, no a později, až vychladne, může zavolat a dohodnout se o dalším. Číslo svého mobilu mu napsala na lístek a strčila ho za stěrač.

Zavolal ji ještě ten samý den – vím to, protože jsem byl zrovna u ní – no a podle toho, jak se rozhovor odvíjel, už tehdy ve mně kříslo podezření, že tomu na druhém konci jde o víc, než o zanedbatelnou částku za škrábnutý blatník. Moje Bára byla totiž krásná, tak krásná, že to nešlo přehlédnout - vždyť ona byla krásná ještě i teď, přestože se na ní smrt tak nelichotivě podepsala – křečovitě stažená tvář... promodralé rty...odpudivé hnědé skvrny...

Maxim tedy zavolal a dva roky mého vztahu s Bárou šly do háje! Vztahu, od kterého jsem si tolik sliboval! Od toho dne se totiž začala měnit. Zpočátku málo, nenápadně, ale později...!

Pryč byly doby, kdy jsme se vídali takřka denně nebo si aspoň zavolali. Pryč byly doby, kdy mi můj mobil svědomitě doručil žertovnou či vzrušující smsku. Dohodnuté schůzky na poslední chvíli rušila – vždycky jí prý do toho něco přišlo - a pokud jsme se přece jenom sešli, byla nervózní, náladová, oči přišpendlené k hodinkám, jakmile jsem se jí jen trochu důvěrněji dotkl, podrážděně se odtahovala...promiň, Ondro, není mi nějak dobře...Nakonec už se ani neomlouvala, jednoduše nepřišla, mobil nebrala...

Takhle už to dál nejde, rozhodl jsem se jednou v sobotu, když jsem „v naší“ vinárničce zase seděl sám a marně doufal, že se Bára přece jenom objeví. To bych se z toho taky mohl zbláznit!

Takže jsem si na ni počkal před domem kde bydlela, skálopevně rozhodnut, čekat na ni třeba celou věčnost. Moje trpělivost našťastí nebyla podrobena tak těžké zkoušce, nablýskané BMW ji přivezlo někdy kolem druhé ráno. Vmáčkkl jsem se do stínu vedlejších vchodových dveří a s mrazením v zádech přihlížel, jak vystoupila a ještě něco říká řidiči, jak se pak k němu naklání do okénka, aby ho mohla políbit - dlouze a žádostivě - mne tak nikdy nelíbala – nikdy!

Nechtějte vědět, jak mi při tom bylo, co všechno mi proletělo hlavou! A když potom Maximův bourák odjel a ona mě uviděla - zarazila se jenom na chvíli. Co už jsem pro ni znamenal - snad ani vzpomínku!

„Ondro, ty? V tuhle hodinu?“ řekla tak nedbale a nezúčastněně, že jsem pojednou zatoužil – horce za-

toužil – přitisknout prsty na její hrdlo a tisknout, tisknout, dokud by z ní nevyrchal život.

„Já vím,“ povzdechla si, když jsem neodpovídal, „měla jsem ti už dávno vysvětlit... ale myslela jsem, že už ti došlo, že Maxim a já...“

Jasně, že došlo, jen idiotovi by nedošlo, ale kdo už rád uvěří, že, řečeno s básníkem „svět zřítíl se v su-
tiny a zůstal beze hvězd“?

Tak moc jsem jí chtěl otevřít oči...varovat ji...že ten její zbožňovaný Maxim je ve skutečnosti libový fra-
jírek nestojící za fajfku tabáku, že ženská mu slouží jenom pro zábavu a každá jenom na chvíli, takže ne-
bude trvat dlouho a i ona bude odkopnuta, že mu manželka utekla po necelém roce...ono taky snášet
ustavičné nevěry...prý jí dokonce s jednou družičkou zahrnul přímo na svatbě. Bylo toho tolik, co jsem jí
chtěl říci a přesto jsem ve skutečnosti neřekl vůbec nic! Nedovolil mi to strach, zbabělý strach z Bářiny
reakce, z jejího hněvu, protože není nic nejnevědčejšího, než upozorňovat zamilované na chyby a nedo-
statky jejich lásek. Za něco takového si dotyčný těžko vyslouží potlesk, že?

.....

Pak jsem ji nějakou dobu neviděl, až mi ji náhoda (náhoda?) přivedla do cesty. Málem jsem ji nepoznal.
Panebože, takový úpadek!

Pro mne tedy byla pořád krásná, ale někomu jinému by musela připadat jako po těžké nemoci – ble-
dá, pohublá, tmavé vlasy jen tak halabala stažené do neslušivého uzlu, šaty „tyhle jsou ještě dobrý“, na
jejich lemu kousek rozpáraného švu...

Věděl jsem, proč takhle sešla, leccos se mi už doneslo k sluchu, „dobří“ známí, kteří byli v obraze, jak
se mnou Bára zametla, pochopitelně nepropásli příležitost poinformovat, že stejně tak zametl Maxim s ní
a s chutí ještě přidali, že už ho nějakou dobu vídají muckat se na veřejnosti s mladičkou sexbombou. Téměř
všichni Báře krach velké love story přáli, protože pomyšlení, že by se jí podařilo ulovit nejbohatšího podni-
katele ve městě, bylo pro tyto závistivé dušičky nesnesitelné. Ostatně – pro mne taky!

„Ahoj, Báro, rád tě zase jednou vidím, jak se vede?“ navazoval jsem řeč a vztáhl k ní ruku.

Ta její zůstala podél těla: „Máš snad oči, ne?“ utrhla se. „Vypadám snad jako šťastná nevěsta? Jestli ti
to udělá radost, tak tě můžu ujistit, že ze mne žádná paní Borovská nebude.“

„Udělá radost? Ale Báro...“

„No a ne snad? Nebo že bys zrovna ty přetékal soucitem a pochopením? Oni se mi totiž chechtají všich-
ni, rozumíš? Všichni!“

Dobře ti tak, chtělo se mi vykřiknout. Když sis začala s notorickým děvkařem a naivně věřila, že ho tvoje
láska dokáže napravit...změnit...za blbost se platí, děvenko. Připouštím, že někdy dost krutě, ale kvůli
tomu ještě nemusíš kolem sebe zběsile kopat.

Poznala, co se mi honí hlavou? „Promiň, Ondro, já jenom...prostě mám nervy na pochodu. Hele, říká
ti něco citát francouzského dramatika Labiche, že láska začíná přirovnáním z botaniky a končí přirovnáním
ze zoologie?“

„Cože?“

Křivě se usmála: „Na mne sedí jak ulitý. Napřed jsem byla nádhernou růží, vonnou fialinkou, no a poz-
ději pitomou kozou, blbou krávou...“ Bářin nepovedený úsměv přešel v pláč – bezmocně vzlykala a ve
mně její slzy vzbuzovaly smíšené pocity. Jasně, že mi jí bylo líto, ale zároveň cosi ve mně uspokojeně zopa-
kovalo: Za blbost se platí, děvenko!

Nemohl jsem přece vědět, k čemu se Bára rozhodla!

.....

Večer jsem nikam nešel, zůstal jsem doma a u lahvinky červeného jsem si dovolil popustit uzdu příjem-
nému snění. Když tedy Bářin román s Maximem dospěl ke svému zákonitému konci, je tak úplně vylou-
čeno, abychom my dva navázali tam, kde jsme před třemi měsíci přestali? Samozřejmě, že bude nešťastná,

samozřejmě, že ještě prolíje potoky slz, ale pokud jí je budu trpělivě stírat a nabídnu pomocnou ruku, kdykoliv to bude zapotřebí...

Úměrně s počtem vypitých skleniček stoupala i moje euforie. Bára se ke mně vrátí, určitě, říkal jsem si, přece ví – musí vědět – jak ji mám rád a že by pro mne, na rozdíl od toho domýšlivého playboe, byla jediná na světě.

Zvuk mobilu mě vyrušil v nejlepším. Zrovna jsem se svojí láskou stanul před oltářem a ona mi slibovala „v dobrém i zlém“...Naštvaně jsem po něm sáhl – který blbec otravuje po desáté večer?

Jméno na displeji však způsobilo, že se mi na chvíli zastavilo srdce. Zíral jsem a nevěřil vlastními očím: Je to možné? Bára volá! zajásal jsem. Vzpomněla si, moje sny se začínají naplňovat, všechno bude zase dobrý!

Rychle jsem zmáčkl zelené tlačítko: „Ahoj, Barunko, já snad začnu věřit na telepatii. Zrovna jsem na tebe myslel (jako kdybych na ni někdy nemyslel), ani nevíš, jakou radost jsi mi ud...“

„Ondro,“ přerušila mě slabým hlasem, tak slabým, že jsem ho téměř neslyšel, „Ondro, přijed' ke mně, hned teď...prosím.“

Moje nadšení vystřídala úzkost: „Stalo se něco, Baru? Jsi v pořádku?“

Snad mě ani nevnímala: „Vchod...domovní dveře zůstaly otevřené... nezvládla bych...hlavně si pospěš, Ondro, strašně moc tě potřebuju.“

„Jasně, že přijedu, Baru, spolehni se, za chvíli jsem tam, přece víš, že bych pro tebe...“ pustil jsem se do zcela zbytečného ujišťování, protože na druhé straně už nikdo neposlouchal.

Boty, bunda, klíčky od auta...i ve své úzkosti a spěchu jsem si však uvědomoval, že řídit se k Báře kosmickou rychlostí, by se mi taky nemuselo vyplatit. Přece jenom jsem toho dost vypil a pokud by se někde vynořil nějaký horlivý příslušník...Takhle pozdě večer je to sice dost nepravděpodobné, jenomže náhoda je vůl, čert nikdy nespí a risk nemusí být vždycky zisk.

.....

Bára bydlela necelé čtyři kilometry ode mne, v ulici V Zátíší a – jak sama často říkala a já s ní upřímně souhlasil – její hnízdečko nemělo chybu. Přízemní domeček s moderní fasádou odolávající rozmarům počasí a barevně zapadající do bezprostředního okolí, za ním pečlivě udržovaná zahrada, zleva i zprava mílí sousedé, naproti přes ulici malý parčík – prostě pohoda a klídek.

V náhlém návalu slabosti jsem přivřel oči. Jak je to dlouho, kdy jsem věřil, že v tomhle idylickém zátíší najdu domov i já? Že tady s Bárou budu šťastně a spokojeně žít až do smrti? Ani trochu mi nevadilo, že bych v tom případě musel svůj dům po rodičích prodat. Proč taky? Žádný citový vztah jsem k němu neměl – byl to prostě jenom dům, omšelý, studený, pro mne zbytečně moc velký a prázdný.

Prázdný? Kriste!!

.....

Se vchodem do domku opravdu nebyl problém, takže stačilo stisknout kliku a projít chodbou k druhým dveřím vlevo. Do Bářina jasně osvětleného pokoje jsem vstupoval napnutý jako luk – co mě tam čeká?

Seděla ve svém hlubokém pohodlném křesle, hlavu trochu na stranu, ruce bezmocně rozhozeny do stran.

Jestliže jsem ji odpoledne málem nepoznal, teď už jsem ji nepoznával vůbec. Celá jakoby vyhaslá...scvrklá...jenom oči v děsivě bílém obličejí se zdály být obrovské.

Do nitra se mi zakously studené spáry strachu. „Proboha, Barunko, co se stalo?“

„Je mi zle, Ondro, je mi hrozně zle.“

„To vidím! Zavolám záchranku, ano? Proč jsi to už neudělala?“

„No protože...protože já...počkej, Ondro, ještě nevolej,“ vyhrkla s takovou naléhavostí, že mi ruka s mobilem zůstala trčet ve vzduchu.

„Počkat? A na co?“

Pootevřela ústa k odpovědi, ale pak najednou stiskla rty a upřeně se zadívala směrem k oknu. Sledoval jsem její pohled a nechápal. Jistě, starožitný stůl z mořeného dubu, který pod ním stál, byl skvělou ukázkou ruční řezbářské práce a Bára se jím právem pyšnila, ale proč by ji měl zajímat právě v téhle chvíli? Teprve pak jsem si všiml, že na pečlivě vyleštěné desce stolu leží malá skleněná lahvička a lístek, nejspíš vytržený z nějakého bloku.

Ošklivé podezření mi blesklo hlavou. Je možné, že by Bára...

Podíval jsem se na ni a ona se podívala na mne. Co to jen bylo v jejím pohledu, že mi po celém těle naskočila husí kůže?

Třemi rychlými kroky jsem překonal vzdálenost ke stolu. Skleněná lahvička bez jakéhokoliv označení byla prázdná, ale lístek – ne, jeho zářivě bílá plocha, ta tedy prázdná nebyla.

Drahý Maxime, říkala jsem ti přece, že život bez tebe pro mne nemá cenu. Proč jsi mi nevěřil? Bára

Zíral jsem na těch několik slov a cítil, jak mi z tváří mizí všechna krev.

Tak přece!

Ale ne, to není možné, tomu nevěřím, odmítal jsem hned vzápětí Copak by Bára – moje hezká veselá Bára – mohla udělat takovou do nebe volající pitomost?

A kvůli komu? začínal se ve mně probouzet vztek. Kvůli šmejdovi, kterému byla jenom pro smích, který ji podváděl...urážel...a ona, místo toho, aby ho nakopala, se napajcuje práškama jako přiblblá hrdinka přiblblé telenovely?

Život bez tebe pro mne nemá cenu!

Fakt skvělý! Kdyby si ten doják nechala zdramatizovat, jedno oko by nezůstalo suché – od smíchu! Copak si to sama neuvědomuje? Přeskočilo jí?

Přiskočil jsem k Báře, vzal ji za ramena a drsně s ní zacloumal: „Báro, zatraceně, Báro, cos to udělala?“

V hlase jí zazněl vzdorný tón: „To, co jsem musela. Já vím, asi to nepochopíš – nikdo nepochopí, spíš se mi zase všichni vysmějí – kdopak ještě dneska umírá na lásku, že? Ale klidně ať se posmívají, mně je to jedno – mně už je všechno jedno!“

Hrubě jsem se zasmál, pokud se tedy tomu skřeku, co ze mne vyšel, dalo říkat smích. „Tak proč jsi mě volala, když je ti všechno jedno? Proč jsem musel přijít? Abych tě držel za ruku a šeptal – šťastnou cestu do ráje, miláčku?“

„Protože... protože jsi vždycky říkal, že se na tebe za všech okolností můžu spolehnout. Že mi vždycky rád pomůžeš, ať už se mezi námi stane cokoli. Myslels to vážně, vid', Ondro?“

Něco v těch slovech se mě nepříjemně dotklo. Velice nepříjemně! Jako by z nich na mne vystával obraz, kterého jsem se už předem děsil.

Nehty se mi zaryly do dlaní tak prudce, že jsem si dva z nich málem vylomil z lůžka: „Jo, myslel, takže o co jde? Co po mně chceš?“

V hlase i v očích měla obnaženou prosbu: „Víš, Ondro, já bych chtěla...

potřebovala... je přece jasné, že až zavoláš záchranku a já skončím v nemocnici, ze všech stran začne dotěrné vyptávání, – doktoři, psychiatři, policie, a tak...“ na chvíli zaváhala, jako by nevěděla, jak pokračovat. „Na celý ten trapný kolotoč jsem připravena, opravdu, jenom...jenom...nezlob se, prosím, ale nemohl bys všem těm zvědavcům říct, že...že jsi mě našel pouhou náhodou? Že jak jsme se odpoledne setkali, připadala jsem ti nějak divná, takže sis začal dělat starosti, až ti to nakonec nedalo a pro jistotu ses na mne ještě pozdě večer přijel podívat. Uděláš to pro mne, Ondro?“

Jako bych dostal ránu pěstí! Něco podobného jsem sice už tušil, ale mít tušení a mít jistotu...Bylo to příliš drsné – příliš nefér!

Tak proto nevolala záchranku sama! Tím by přece vyšlo najevo, že pokus o sebevraždu nemyslela vážně,

že na poslední chvíli couvla. A co by pak bylo s jejím plánem? Pěkně ubožácký plán, hryzal jsem si vzteky rty, jak se mi jednotlivé detaily začínaly spojovat do ucelené mozaiky. Soudě podle toho lístku, zřejmě se už jednou pokusila Maxima citově vydírat a on, jak už mu bylo podobné, se jí nejspíš vysmál, věděl, že ona by nikdy...Nezbývalo tudíž nic jiného, než dokázat mu, že se mýlil, že udělal velkou chybu, když jí nevěřil.

Spolkne tedy nějaké oblbováky, i když s určitým rizikem, protože u prášků člověk nikdy neví - jenomže co by kvůli Maximkovi neudělala, že - a pak už jen stačilo zavolat. Někomu spolehlivému, kdo okamžitě všeho nechá a přijede ji „zachránit“ a u něhož by si mohla být jista, že hned na setkání každému nevyžvaní, jak to s jejím umíráním ve skutečnosti bylo.

A kdopak by se k tomu všemu nejlíp hodil?

Kdo jiný, než já, zamilovaný bloud, mouřenín pro služby všeho druhu!

Ano, já jsem jí měl posloužit jako bič na Maxima - vidíš, kam až jsi mě dohnal? Chybělo maloučko a už jsem tady nebyla. Kdyby Ondru nenapadlo přijet...

Vážně si od této šaškárny slibovala, že Maxim, až zjistí, že ona ho opravdu miluje až k smrti, začne litovat, že ji odkopl a že se s prosíkem vrátí?

Málem jsem se bláznivě rozchechtal. Maxim a litovat? Maxim a přilézt ke křížku? Ten by se spíš v kruhu svých věrných nechal slyšet, že ji právem označil za blbou krávu.

Se stoupající zuřivostí jsem se podíval Báře do očí - za jakou onuci mě asi musela považovat!

.....

Bářin vlastnoručně napsaný dopis na rozloučenou policie v pořádku našla, našla i všechny její věci včetně osobních dokladů, ověřila si netknutý účet v bance - sebevražda se zdála být hotovou věcí, ale k úplné jistotě a k uzavření případu chybělo tělo.

Viselo snad někde v lese? Nebo leželo v nějaké roklí, v rybníku, v řece? Hoši v modrém se sice snažili, hledali, oslovili široký okruh Bářiných přátel a známých, hlavně tedy mne a Maxima - ale k ničemu to nevedlo.

Všichni krčili rameny - nemáme tušení...nevíme...Já sice věděl, ale říct jsem nechtěl, no a Maxim by řekl, ale nevěděl.

Však on se to už brzy dozví! zaklínal jsem se za bezesných nocí. Jen co se mi naskytne příležitost, splním, co jsem Báře slíbil a přivedu ho k ní. Živého samozřejmě! K čemu by mi bylo vzít ho něčím po hlavě? To by měl hošánek příliš brzy za sebou a navíc by ani nevěděl, komu za to poděkovat. Kdežto takhle...jen ať hezky dnem i nocí prosí Báru za odpuštění, zemřela přece kvůli němu, ne?

Představit si Maxima v podobné situaci bylo nádherné, ale současně s tím jako by mi něco našeptávalo, že má-li se tato představa stát skutečností, musím si pospíšet - hodně pospíšet, protože jinak...Nevěděl jsem, co jinak, ale stejně mě to dokázalo pořádně potrápit. Nějak jsem od rozchodu s Bárou a hlavně od její smrti nebyl tak úplně v pořádku - bolení hlavy, nechutenství, problémy se spánkem, úporné migrény - ani alkohol nepomáhal, jediné tak k plačtivé opici.

Zkrátka to se mnou šlo od špatného k horšímu.

.....

Slabě osvětlenou ulici, ve které Ilona Malecká, nejnovější Maximova kořist, bydlela, tvořila na jedné straně řada šedivých domů s popraskanou fasádou a na druhé řídký lesík, navazující na něco, co snad kdy- si bývalo halou či skladištěm.

Paráda! Nic lepšího jsem si nemohl přát.

Hlídkovat jsem začal od pondělního večera, osmačtyřicet hodin po té neblahé události s Bárou a bylo mi jedno, že takhle na stráži tu budu muset strávit bůhvíkolik nocí. No a co? Stejně jsem nemohl spát, takže převalovat se doma v posteli nebo v opuštěné hale na matraci - žádný rozdíl jsem v tom neviděl.

‘Z bůhvíkolika nocí’ se vyklubaly jenom dvě, protože nablýskaný bourák

s Maximem a jeho „novou láskou“ se objevil už ve středu, slabou hodinku před půlnocí.

Nenávistně a s pocitem déjá vu jsem přihlížel, jak se ti dva loučí, jak se děvče od domovních dveří otáčí a svému milánkovi posílá vzdušný polibek – jejich vztah byl zřejmě ještě ve fázi botaniky – jak potom Maxim se svým fárem začíná couvat, protože v úzké uličce se otočit nemohl...

A to byla moje chvíle!

Roli totálně štatého houmelesáka jsem sehrál mistrně! Vypotácel jsem se z lesíka, přesně uprostřed ulice jsem se zastavil, šmátraje rukama po otevřeném poklopci a přibližující se auto zcela ignoroval.

„Uhni, vole!“ vystrčil Maxim hlavu z okénka.

„Kkomu říkáš brácho, vole,“ vyplázl jsem na něho jazyk. „Ul...ulice je veš... veřejná, mám právo...a abys věděl, just neuhnu a klidně se třeba pos...poser,“ zašklebil jsem se debilně a rozplácl se na zemi jak široký, tak dlouhý.

Klapnutí dvířek a hned vzápětí Maximův nenáviděný hlas: „Ty prase jedno špinavý, vožralý, co si to dovoluješ? Jestli se mi hned neodvalíš z cesty, rozmašíruju tě na placku. Co jinýho s takovým odpadem,“ zuřil a zároveň do mne kopl jako do hadráku.

Ani kobra by se nedokázala vymrštit rychleji než já a než zaskočený Maxim stačil nějak zareagovat, už měl u své nevyváhané huby velký kapesník, z něhož se linul nezaměnitelný pach éteru.

Pevně jsem ho chytil pod rameny a odvěkl zpátky k autu.

Než jsem ho začal strkat na místo spolujezdce, pozorně jsem se kolem sebe rozhlédl. Kromě nás dvou nikde nikdo a pokud jsem mohl posoudit, ani z oken žádná zvědavá hlava nevykukovala. A i kdyby – dlabu na to! Dneska si lidi dávají zatraceně bacha, aby se do něčeho nepřimotali. Až příliš dobře mají na paměti, že každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán.

.....

„Řeknete mi konečně, co to má znamenat?“ dožadoval se Maxim už potřetí a mne naplňovalo hlubokým uspokojením, že se do jeho hlasu, zpočátku navztekanému a vyhrožujícimu, začínají vkrádat známky strachu, že z jeho obličeje zmizel tvrdý nadutý výraz a že jeho obvykle domýšlivé oči neklidně těkají po celé místnosti, jako by hledaly cestu k úniku.

Tohle mě pro změnu pobavilo. Kampak by asi chtěl utíkat se svázanýma rukama a nohama? Nebo mu jeho zoufalá situace ještě nedošla?

„Má to snad být únos a budete chtít prachy?“ pokračoval naléhavě. „Tak řekněte kolik a já už se postarám...“

„Strč si ty svoje prachy někam,“ poradil jsem mu s převahou. „K čemu by mi byly? Kdepak, Maxičku, konečně přišel čas, abys poznal, že z ne každý prasárny se můžeš vykoupit. Copak? Nechápeš? Tak se ti holt budu muset představit – pokud mě tedy ještě neznáš.“

Mlčky potřásl hlavou.

„Ne? Žádný div, bodejt by ses zajímal o lidi, který při svých spanilých jízdách převálcuješ. No ale v každém případě jsi o mně aspoň musel slyšet - Ondřej Krejčíř.“

Viditelně sebou trhl: „Ondřej Krejčíř?“ zopakoval a poněkud nejistě na mně ulpěl pohledem. „Snad ne přítel...přítel Báry Musilové?“

„Bývalý přítel,“ opravil jsem ho bezbarvým tónem.

„No jistě...ano, jak jinak...Bára je přece...spáchala přece sebevraždu,“ koktal.

„Víš to určitě?“

„Jestli to vím...co je to za otázku, to ví přece každý, copak by se něco takového v našem městečku dalo utajit?“

„Souhlasím, ovšem stejně tak se nedalo utajit, proč a kvůli komu to chtěla udělat.“

Tvář mu zešedla, jako by ji někdo posypal popelem. „Tak proto tedy,“ vydechl a jeho úžas byl ne-falšovaný. „Činíte mě zodpovědným...chcete mě obvinít... potrestat...za co, proboha? Že se lidi scházejí a rozcházejí?“

„Měl jsi ji nechat na pokoji, nesvádět ji, neslibovat modré z nebe, když jsi už předem věděl, že ti poslouží jenom jako další zářez na pažbě.“

„Ale ne, tak to nebylo,“ bránil se vyděšeně. „Bára přece...ona od samého začátku věděla, jak na tom se mnou je. Nikdy jsem jí nic nesliboval, nehrál si na žádnýho romantika typu „s tebou na věčný čas“, nemůžu za to, že si vzala do hlavy...“

„Ne, ty opravdu nejsi žádný romantik, spíš pěkná svině!“ skočil jsem mu do řeči. „Když tě holka omrzí, jednoduše ji pustíš k vodě. Nejsou však všechny stejné, a to, co jedna odbude pokrčením ramen, může s druhou natolik zamávat, že se rozhodne k zoufalému kroku.“

„Jenomže mne by ani ve snu nenapadlo, že by k takovým zoufalkám patřila i Bára. Ještě dneska nedokážu uvěřit - ona prostě nebyla ten typ. Přiznávám – jednou či dvakrát něco v tom smyslu naznačila, ale copak se podobný řeči dají brát vážně? Nehledě na to, že jakékoliv citové vydírání jsem považoval a dosud považuju za sprostou podpásovku. Na to jsem přece nemohl přistoupit. Jakmile bych jednou povolil, tlačila by mě do kouta pořád víc a víc – zkrátka by mě měla v hrsti.“

„A proto – adié, skoč si třeba do rybníka, že?“ sykl jsem pohrdavě a pomalu přistoupil k pokojové stěně s velkou vestavěnou knihovnou z masivní borovice. Na pravé straně knihovny se usmívala roztomilá figurka černouška s bílým turbanem kolem hlavy. Turban byl ozdoben spoustou barevných kamínků, ale já bezpečně věděl, který uchopit. Otočil jsem jím po směru hodinových ručiček a těžká knihovna se začala pomalu posunovat. Zastavila se teprve tehdy, dokud se zcela neodkryly tajné dveře - dveře tak silné a přiléhavé, že zcela jistě nepropouštěly z vnitřku žádného zvuku.

„Tak pojď,“ vybídl jsem svého vězně. „No jen pojď,“ zopakoval jsem netrpělivě, protože Maxim se nehýbal a se strachem mě pozoroval. „Snad by ses nebál? Nějak jsi ztratil glanc, škoda, že tě takhle připsranýho nemůže vidět i houf tvých fanynek. Vsadil bych se, že v takovém případě by ze svého obdivu hodně slevily.“

Zatvářil se tak zoufale, že se na chvíli, na docela malou chvíli, něco ve mně pohnulo. Soucit? Ne-smysl! okřikl jsem se přísně. Jakýpak soucit s tímhle hajzlem, měl snad on soucit se mnou, když svou špinavou ruku vztáhl po Báře? A i kdybych mu jako polehčující okolnost přiznal, že netušil, jak moc mi na ní záleželo – zašel jsem až příliš daleko, než abych mohl ještě couvnout.

„Tak bude to? Nebo tě mám dovnitř dokopat?“ zvýšil jsem výhrůžně hlas a když se konečně šouravými krůčky přiblížil, otevřel jsem dveře dokořán. Na to, jak byly těžké, to šlo velice hladce a snadno. Však jsem se taky o ně pečlivě staral.

Z malé kamenné místnosti nám vyrazil vstříc zatuchlý vzduch. Připomínal...no, už jste někdy byli zavření v týdný nevětrané kobce? Přeháním, samozřejmě, týdný to nebylo, ale i tak se Maximova tvář stáhla do znechucené grimasy a na chvíli vypadal, jako když se pozvrací.

„Nesmíš být tak cimprlich,“ doporučil jsem mu, když jsem ho vzal za paži a trhl s ním směrem k židli, stojící u vysoké kovové postele. Měl co dělat, aby se udržel na nohou, ale mně by vůbec nevadilo, kdyby spadl a pořádně si natloukl.

Nereagoval, snad mě ani neslyšel, protože veškerá jeho pozornost byla upřena na nahou postavu, ležící na spartánské posteli na zádech, ruce úhledně podél těla. I ve slabém světle, dopadající sem z pokoje otevřenými dveřmi, jsem postřehl, že mu z tváří zmizela všechna krev a že se už co nejdřív rozječí.

„Stačí jediný výkřik a zalepím ti hubu,“ upozornil jsem ho a zřejmě dost přesvědčivě, protože Maximovy rty se sice pohybovaly, ale nevyšla z nich ani hláska. A když se pak konečně odvážil promluvit, uslyšel jsem hlas, který se jeho obvyklému vůbec nepodobal: „Ale to je...tady na té posteli...to je přece Bára...Bára,“ opakoval několikrát, jako kdybych to nevěděl.

„Blahopřeju k bystrému postřehu,“ neskrýval jsem ironii. „Víš, že jsem jednu chvíli měl obavu, že ji ani nepoznáš? Když má někdo celý harém...“

Uvědomil jsem si, že mě nevnímá. Zhrouceně dopadl na židli a svázanýma rukama si sevřel spánky. Aleale, kampak se nám poděl vždy suverénní první milovník? Dneska by si u filmu ani neškrtil, snad jediné tak v roli upoceného staty.

Spokojeně jsem se rozhlédl kolem sebe. „Šikovná komůrka, že ano? Bezva studená, bezva maskovaná a pokud ti někdo neotevře, ven se nedostaneš. Tu si kdysi pro svoje potřeby vybudoval původní majitel tohoto domu, nějaký Tonda Rákosník. To víš, za války, kradlo se a keťasilo ostošest. Já tušil, že i mně se jednou bude hodit. Pochopitelně pro úplně jiný účely. Sice to tady není moc vzdušný a pohodlný a ty si potrpíš na přímo královský komfort, no ale říká se, že člověk si zvykne na všechno, takže není co řešit.“

Maxim pozvedl hlavu. Vyhlížel fakt příšerně: „Ty jsi blázen, Ondro, víš to?“ přešel zcela automaticky k tykání.

Myšlenkami jsem se zatoulal do nepříliš vzdálené osudné noci. Drahý Maxime... život bez tebe pro mne nemá cenu...vystalo mi znovu před očima. Ohavná slova, nepřestávající mě pronásledovat, rozežírat tělo i mysl jako kyselina a k tomu pak ještě ta absurdní Bářina prosba...

„Blázen? Snad, ale v tom případě - kdo ho ze mne udělal? Co ty vůbec víš...co můžeš vědět? Už se ti někdy stalo, že jsi ráno vstával stejně zoufalý, jako jsi večer uléhal? A že ta rána byla čím dál tím temnější? To kvůli tobě, Maxime, kvůli tobě a Báře, protože tys mi ji přebíral a ona se přebírat nechala. Bez váhání, bez výčitek - tak málo jsem pro ni znamenal. A potom, když zazvonil zvonec a pohádky byl konec, nevěděla nic lepšího, než se nacpat práškama, vzpomenout si, že existuju a fňukat - musíš mi pomoci, Ondro, přece jsi slíbil...“

Maxim sebou viditelně trhl. „Nacpat práškama?“ zopakoval pomalu. „No ale potom...sice toho o sebevraždách moc nevím, ale ta, kterou Bára zvolila, by neměla znetvořit tělo. Kde se tedy na jejím hrdle vzaly ty nehezky hnědý skvrny?“

Musel jsem se jeho udiveným očím zasmát. Umělým smíchem, který ve smrduté kobce zněl dost strašidelně.

„Máš pravdu, šerloku, od prášků ty skvrny fakt nejsou. A taky jich nebylo tolik, aby její vzácný život doopravdy ohrozily. Ona totiž chtěla...ale co, proč bych ti měl vysvětlovat celou tu její pokřivenou logiku. Budeš mít dost času, přijít na ni sám - moře času! Abys ale neřekl, trochu ti napovím. Zkusila riskantní hru a prohrála. A víš, proč prohrála, Maxime? Protože viděla jen sebe a na city druhých, stejně jako ty, kašlala.“

Šokovaně poslouchal a já viděl, jak mu po krku stoupá červeň a postupně zalévá celý obličej. „Takže to ty?“ vykřikl a hlas mu rozčilením vylétl do výšky. „To tys ji zabil - uškrtil - a já si to teď mám odskákat? Taková zvrhlost! A to si ještě troufáš nadávat mi do sviní? Vzpamatuj se, Ondro, přece nemůžeš...“

„A proč ne?“ rozkřikl jsem se stejně hlasitě. „Vždyť jen kvůli tobě byla celá ta komedie sehrána, komedie, v níž mi byla přidělena role kašpárka, toho bambuly s rolničkama, od něhož se čekalo, že bude poslušně poskakovat při každém zatahání vodících drátků. Jenomže mně se ta role nelíbila, Maxime, ani trochu se mi nelíbila, a proto...Sice si toho moc nepamatuju, všechno mám jako v mlze, ale to snad je v takové situaci pochopitelný, ne?“

Ve svém zaujetí jsem si nevšiml, že jsem se k Maximovi dostal nebezpečně blízko a on toho taky okamžitě využil. Jako rozzuřený býk vyskočil ze židle a plnou vahou do mne vrazil. Zády jsem dopadl na kamennou podlahu, jen to zadunělo, Maxim na mne a já, s vyraženým dechem a určitě i s nějakým tím zlámaným žebrem, jsem ho ze sebe nedokázal setřást.

Ach bože, proč - proč jsem si raději nezlámal vaz!!

Pochopitelně nečekal, až se vzpamatuji, svázanýma rukama se mi zapletl do vlasů, a i když byly příliš krátké na to, aby je mohl pořádně sevřít, i tak se mu podařilo několikrát mi třísknout hlavou o zem.

Na malou chvíli jsem ztratil vědomí, opravdu jenom na chvíli, ale někdy i pouhá vteřina rozhodne...

První, co jsem si zase stačil uvědomit, bylo, že světla v kamenné hrobce ubývá. Okamžitě jsem věděl proč, věděl jsem to navzdory tomu, že mi hlava třesla bolestí.

„Maxime!“ zachroptěl jsem v šílené hrůze. „Maxime, dveře! Strkáme do nich! Nejsou zajištěné!!“

Nerozuměl? Nepochopil?

A pak už bylo na všechno pozdě.

Perfektně přiléhající dveře opravdu nepropouštěly žádný zvuk, protože z dvojího děsivého jekotu nepronikla do pokoje ani hláska.

Masivní knihovna se bezhlučně vrátila na své místo.

Vražda u Modrého jezera

Příští týden to bude 7 let, co se tento případ stal. Byla to vražda velmi, jak bych to řekl, zvláštní, ale vskutku tak jednoduchá, že se tomu ani nechce věřit. Bylo léto roku 2008, když jsem se vydal k Modrému jezeru ležícímu nedaleko malebné vesničky Krásná, která má něco přes tři sta obyvatel. Městečko bylo položeno v údolí ohraničeném lesem a jezerem, tak čistým, že ryby se daly chytat i rukama. Moc jsem se těšil na zaslouženou dovolenou. Šetřil jsem na ni skoro celý rok. Zrovna jsme měli na škole letní prázdniny a já, jako učitel dějepisu a zeměpisu na Základní škole Větrná, jsem se prázdnin nemohl dočkat. Konečně jsem vyrazil. Cesta byla poměrně dlouhá, a tak jsem vyjel už ráno, abych si oběd dal již ve vesnici. V autě mi bylo pěkné vedro, tak jsem musel mít pořád otevřené okénko a cestou i několikrát zastavit na občerstvení. Když jsem přijel do vesnice Krásná, měl jsem dobrý pocit. Auto jsem zaparkoval na parkovišti u kašny a hned jsem zamířil do žluté budovy, označené velkou cedulí hotel U Kašny. Vešel jsem na recepci a jemně jsem cinknul na zvonek. Hned přišel postarší pán s prošedivělými vlasy, oblečený do hnědého saka. Vypadal, jako by se díval na vtipný televizní pořad.

„Dobrý den pane, prosím vaše jméno a příjmení.“ Řekl to rázně, ale přitom hlasem, který se chvěl smíchem. Trochu jsem se podívil, jakým tónem to podal, a hned jsem odpověděl.

„Dobrý den, jmenuji se Ivan Karel.“ Zdvořile jsem se uklonil. Odhadoval jsem mu okolo šedesáti let. Myslím, že byl tak o deset let starší než já.

„Ano, vidím, vy jste se rezervoval pokoj předem, vidíte?“ Chvilí psal do knihy a pak se obratem otočil za sebe a podal mi klíč s číslem 24.

„Jistě, já si vždy rezervuji hotel předem. Je to určitě lepší. Děkuji za klíč. Půjdu se ubytovat a pak si prohlídnu město. Nemůžete mi doporučit nějakou dobrou hospodu? Pořádně mi vyhládlo, to víte, cesta byla dlouhá.“

Pán se zamyslel a po chvíli s lehkým úsměvem řekl:

„No, dobrý podnik je kousek od hotelu, jmenuje se hospoda U Zelené růže. Je to skvělý podnik. Vaří tam samé speciality a je to levné, zkuste to. Jo a nevykejte mi, jmenuji se Petr Novák.“

Podali jsme si s Petrem ruce, poděkoval jsem a odešel do pokoje. Cestou jsem narazil na pár lidí, kteří seděli s novinami v hale a pili kávu. Bylo něco po 13. hodině a já měl opravdu hlad. Můj pokoj byl umístěn v druhém patře hotelu. Byl bíle vymalovaný a měl krásný výhled na Modré jezero. Kufr jsem si položil vedle postele a vyrazil na oběd. Hospodu U Zelené růže jsem našel snadno, ležela kousek od hotelu. Vešel jsem a mladá servírka mi podala jídelní lístek. Dal jsem klasiku - řízek s bramborem a k pití pořádné velké, studené pivo. Lidí tu bylo poměrně hodně, ale panoval tu příjemný klid. Když jsem dojedl, požádal jsem o účet.

„Prosím o 150 korun“ řekla servírka milým hlasem.

Podal jsem jí peníze, poděkoval a odešel. Když jsem vyšel z hospody, omylem jsem srazil mladou ženu, která utíkala po chodníku.

„Moc se vám omlouvám, slečno, vůbec jsem vás neviděl.“

„Ne, je to moje vina, jsem dneska nějaká nemotorná, není to poprvé.“

Měla na sobě květovanou sukni a oranžové tričko. Hlavu jí zakrýval klobouk a hnědé vlasy jí padaly do obličeje. Řekl bych, že jí bylo něco kolem třiceti let. Pomohl jsem jí vstát.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se.

„Jmenuji se Iveta Pražáková a vy, jestli se mohu zeptat?“

„Ale jistě. Jmenuji se Ivan Karel.“

Trochu se usmála a řekla hlasem tak slabým, že jsem to ani neslyšel.

„Já bydlím támhle, hotel U Kašny.“

„Ale to je náhoda, tam bydlím taky.“ Iveta se otočila a řekla mi:

„Už musím běžet, jdu něco nakoupit, určitě se ještě uvidíme.“ A rozeběhla se.

Asi vám přijde divné, jak si to vše pamatuji, ale na tohle prostě zapomenout nelze. Je to pořád živé. Když Iveta odešla, vydal jsem se směrem k jezeru, abych si to okoukl, protože mělo být zítra vedro a já si chtěl jezero prohlédnout. Bylo u něj docela rušno, ale co se dalo čekat v tomto letním dnu. Zul jsem si boty a smočil alespoň nohy. Mohlo být tak třicet stupňů a lidi stále přicházeli. Podíval jsem se na hodinky. Bylo okolo třetí. Obul jsem si boty a vydal se zpět k hotelu, abych si vybalil věci. Vybalování mi dalo hodně práce, protože jsem měl kufr nabitý. Vypadal, že za chvíli bouchne. Po vybalení jsem dostal chuť na kávu, tak jsem seběhl dolů do haly a poprosil o hrnek s dobrou kávou, mlékem a dvěma cukry. Přinesli mi ji za chvíli. Vzal jsem si noviny, které ležely na stolku, a začal je číst. V tu chvíli mě ale vyrušila Iveta, která řekla:

„Á, tak vy si tady takhle pochutnáváte na kávě, no asi si dám taky jednu," a požádala číšníka.

„To jsem rád, že vás vidím, tak jak jste pořídila?" zeptal jsem se.

To, co se stalo v uplynulé hodině, by bylo nadlouho, a proto to napíšu jen ve zkratce. Bavili jsme se s Ivetou o tom, co dělala. Dozvěděl jsem se jednu informaci, která byla pro celý případ vodítkem. Prý se nedávno rozešla s jedním mužem, byl o pět let mladší než ona. Pořád se hádali a on jí začal pronásledovat. Proto se vydala na doporučení své maminky sem do vesnice Krásná, aby se schovala. Kvůli tomu byla tak roztržitá, když mě ráno srazila. Pořád si myslela, že ji její bývalý pronásleduje. Zjistil jsem, že má jednoho bratra, který žije na severu Čech a také sestru, ale ta se odstěhovala do Anglie. Po tom, co jsme dohovořili, se rozloučila, že jde k jezeru na procházku.

Bylo tak po čtvrté hodině, ale slunce pořád svítilo. Šel jsem do pokoje, abych začal číst svoji novou knížku Vražda na stromě. Detektivky jsem miloval. Takhle jako tenkrát jsem se už dlouho nezačtl. Přečetl jsem skoro polovinu knihy, když na mě zaťukal Petr, že se podává večere. No, zbytek večera byl takový, že jsem se navečeřel a okolo deváté hodiny jsem šel spát.

Ráno jsem se probral okolo osmé hodiny, slunce svítilo jasně. Na svém nočním stolku jsem měl postavenou poloprázdnou sklenici vody, knížku a malou lampičku. Vstal jsem a roztáhl závěsy. Šel jsem do koupelny, abych se opláchnul, a pak se oblékl. Okolo deváté hodiny byla snídaně. Lámal jsem si hlavu, co si dát, vtom mě vyrušil recepční Petr. Řekl mi, abych si dal chleba se šunkou a máslem, je to prý nejlepší volba po ránu. Šel jsem si sednout a Petr mi přinesl kávu a denní tisk.

Po snídani jsem se vydal k Modrému jezeru. Když jsem přišel, byl na pláži houf policistů. Zeptal jsem se, co se děje. Řekli mi, že byla zavražděna mladá dívka. Ptal jsem se kdo, ale nic jsem se nedozvěděl. Vtom jsem zahlédl, že na zemi leží Iveta. Kolem ní byla velká skvrna krve a měla potřhané šaty. Zavolaal jsem na strážníka, že tu ženu znám. Okamžitě ke mně přišel a zeptal se, kdo to je. Strážník byl vyšší postavy, měl černé vousy a bylo mu okolo pětapadesáti let.

„Je to Iveta Pražáková. Bydlí v hotelu U Kašny a prý měla problémy se svým bývalým přítelem. Poznali jsme se včera, když jsem ji omylem srazil.“

Policista vytáhl svůj malý blok a začal psát. Celý výslech trval asi čtvrt hodiny, ale pro mě to byla skoro věčnost. Policista mě požádal o telefonní číslo a dal mi na oplátku svoji. Pak chtěl odejít, ale já se zeptal, jak byla zavražděna. Řekl mi, že byla zastřelena. Prý kdyby něco potřeboval, určitě zavolá. Rozhodl jsem se, že se vrátím do hotelu a k jezeru zajdu až odpoledne. Cestou se mi hlavou honily různé myšlenky. Co se stalo? Kdo ji zabil? Proč? Byl jsem zmatený, protože Ivetu mohla zabít jen jediná osoba, její bývalý přítel. Nebo ne? Když jsem přišel do hotelu, recepční Petr už o všem věděl. Zeptal se, co se stalo. Řekl jsem mu, že Iveta byla zastřelena a Petr mi odpověděl:

„No jo, hodná holka to byla, její mámu jsem znal, jezdila sem už jako malá. A mají na někoho podezření? "

„Ne, nemají, ale doufám, že najdou toho prevíta, který ji zabil.“

V tu chvíli se mi zatočila hlava a musel jsem si sednout. Petr mi přinesl sklenici vody a já se napil. Bylo mi opravdu špatně. Proto jsem požádal Petra, aby mi pomohl odejít do mého pokoje, lehl jsem si na postel, přemýšlel a po dlouhé chvíli usnul.

Vzbudilo mě až slunce, které mi svítilo do obličeje. Na budíku bylo něco po dvanácté a já měl velký hlad. Oblékl jsem se a vyrazil na oběd k Zelené růži. Dnes tam bylo klidno a mně se pořád honila hlavou Ivetina vražda. K obědu jsem si dal jen zelnou polévku a špagety, ani na pivo jsem neměl chuť. Po obědě jsem šel opět k jezeru. Cestou jsem viděl pár lidí, co seděli na lavičce a povídali si. Když jsem přišel k jezeru, policie už tam nebyla, ale lidí zde bylo více než včera. Po chvíli mi začal zvonit mobil. Byl to ten policista, co mě ráno vyslýchal. Řekl mi, že mám přijít k hotelu, má prý ještě pár otázek. Bolely mě nohy a hotel byl od jezera asi kilometr. Proto jsem radši hned vyšel. Cestou jsem si koupil ještě jedny noviny. Vraždě byly věnovaná jedna strana. Ten výtisk mám pořád schovaný.

Asi za půl hodiny jsem dorazil k hotelu, policista tam už čekal, vzal mě do kavárny a začal mě vyslýchat. Ten rozhovor si pamatuji dodnes, tak ho tady můžu popsat.

„Pokud si dobře pamatuji, tak vám slečna Pražáková líčila svoje problémy, že je to tak?"

„Ano včera jsme seděli právě zde a ona mi vyprávěla, že její přítel ji pronásleduje, protože se s ním rozešla. Na doporučení matky odjela sem, aby se ukryla, ale pořád si myslela, že ji její přítel sleduje." Potily se mi ruce, ale policista mě uklidnil.

„Kde žije matka slečny Pražákové?" zeptal se klidným hlasem.

„To nevím. Říkala, že má bratra na severu Čech a sestru v Londýně, ale o městě ve kterém bydlí, se nemínala."

„Aha a řekla vám slečna Pražáková ještě něco, co by mohlo vést k objasnění její smrti?"

„Ne, ale kdybych si vzpomněl, jistě zavolám.

Strážník se zvednul a podal mi ruku.

„Děkuji, kdybyste si na něco vzpomněl, jistě zavolejte."

Rozloučili jsme se a já si říkal, že k jezeru půjdu až zítra, dnes už to nemá cenu. Šel jsem do svého pokoje a začal přemýšlet o tom, proč byla Ivetka zavražděna a kdo je vrah, ale nic mě nenapadlo, a tak jsem sáhl po knížce a začal si číst. „Třeba mě něco napadne," řekl jsem si v duchu a otevřel knihu na straně, kde byla záložka.

Po hodině čtení mě začala bolet hlava. Vzal jsem si jeden prášek proti bolesti a zapil ho vodou. Slunce už skoro zapadlo a já se vydal na večeři dolů do haly. Jídlo mě potěšilo - borůvkové knedlíky. Ty jsem tedy dlouho neměl. Nejednou si vedle mě sedla jedna paní zahalená v černých šatech.

„Dobrý večer," řekla.

„Dobrý večer," odvětil jsem. „My se známe?"

„Ne, ale znal jste moji dceru Ivetu Pražákovou. Jmenuji se Květa Pražáková. Ivetka, moje dcera, byla dnes ráno zavražděna u Modrého jezera." Řekla to smutným hlasem a začala plakat.

„No, že bych ji znal. Potkali jsme se včera kolem poledne a pak jsme si večer povídali."

Začal jsem ji utěšovat. Po chvíli řekla:

„Aha, možná vás to překvapí, ale mám pro vás od ní dopis. Měla ho u sebe v pokoji. Jsem tady, abych si odvezla její věci, a tohle jsem našla. Jste Ivan Karel?"

„Ano, to jsem"

Trochu mě ta informace zarazila. Byl jsem zmatený. Paní Květa mi podala ten dopis, prý si ho mám přečíst, až odejde. Pak se zvedla ze židle a řekla:

„Těšilo mě, moje telefonní číslo jsem dala na recepci Petrovi, kdybyste něco potřeboval. Myslím, že se tady ještě uvidíme."

„Ano, děkuji a nashledanou.“

Když Květa odešla, požádal jsem Petra o kávu, vzal si dopis, pomalu ho otevřel a začal číst.

Milý Ivane,

vím, že se známe jen málo, ale myslím, že Ti můžu důvěřovat. Dnes večer mám schůzku s jedním člověkem. Trochu se té schůzky bojím. Možná se mi něco stane nebo také ne, ale kdyby jo, tak ty mě musíš najít anebo vyřešit třeba vraždu, co já vím. Snad se mi nic nestane, ale tento dopis čti pouze tehdy, kdy mi něco bude.

Iveta P.

Když jsem si dopis přečetl, byl jsem na vážkách. Je to vůbec možné? Ona předpovídala svoji smrt? Dopil jsem v klidu kávu a chtěl odejít do pokoje, když mě náhle zastavil Petr a dal mi číslo na paní Květu. Najednou jsem si vzpomněl, že Květa se chovala divně. Ani dopis nechtěla vidět. Bylo to zvláštní, ale nad dopisem budu přemýšlet až zítra, řekl jsem si a odešel do pokoje, kde jsem se osprchoval a šel si lehnout. Byl to náročný den.

Ráno jsem se vzbudil okolo deváté hodiny, oblékl se a vyrazil k Modrému jezeru, abych se podíval na místo vraždy. Takhle po ránu tam určitě nikdo nebude a měl jsem pravdu. Kolem se potulovali akorát holubi a jeden starý pán, který odcházel k nedalekému lesu. Nevěděl jsem vůbec, kde začít. Nejdřív jsem se byl podívat na místo, kde Iveta ležela. Na písku byly pouze stopy od bot a nohou turistů. Najednou jsem uslyšel nějaké zvuky. Otočil se a stála tam Květa, maminka Ivety.

„Dobrý den, paní Květo,“ pozdravil jsem ji.

„Á, tak vy jste tady taky, to jsem tak trochu čekala. Co bylo napsáno v dopise od Ivetky?“ zeptala se.

Rozmýšlel jsem se, zda jí mám dopis ukázat. Nakonec jsem šáhnul do kalhot, vytáhnul bílý papír, podal ho Květě a ta začala číst. Po chvíli mi dopis vrátila a klidně řekla:

„To se Ivetě podobá, vždy měla takovýhle řeči, ale s kým měla tu schůzku, to by mě teda zajímalo. Nikdy se mi o tom nezmínila. Jestli chcete, můžu vám s tím případem pomoci, vždyť jsem Ivety máma.“

„Ano, to by byl výborný nápad.“

S Květou jsme se domluvili, že se setkáme kolem poledne u jezera a začneme pátrat. Zajde prohledat Ivetin pokoj, zda tam nejsou nějaké věci, které by pomohli objasnit smrt Ivety. Pořád byla smutná, ale nedávala to najevo. Odešla a mně se moc nechtělo jít zpět do hotelu. Proto jsem se otočil na druhou stranu a šel se podívat do místních lesů. Měl jsem ještě skoro dvě hodiny.

Asi vás udivuje, že si všechno pamatuji. Jak jsem řekl, je to, jako by to bylo včera, ale všechno si nepamatuji, jen ty nejdůležitější věci.

V lese byl alespoň trochu stín, tak mi takové vedro nebylo. Cestou jsem viděl veverky, jak skáčou ze stromu na strom. Ušel jsem dva kilometry a měl jsem strašnou žízeň. Slyšel jsem, jak v dálce teče voda. Našel jsem potok a tak jsem se napil dobré studené vody a vyrazil zpět k jezeru. Květa u jezera ještě nebyla. Rozhodl jsem se, že si zaplavu. Svlékl jsem si triko a kalhoty a šel plavat. Voda byla v tom vedru příjemně osvěžující. Byl jsem sám a tak plavání jsem si užíval. Najednou jsem viděl Květu, jak jde s batohem. Doplavat jsem ke břehu. Květa vyndala z batohu deku a řekla, že se najíme. Usušený jsem byl za chvíli a tak jsme mohli jíst.

Pokud si dobře pamatuji, měli jsme ovocný salát a tousty. K pití byla voda s citrónem. Když jsme dojedli, pomohl jsem Květě sbalit věci. Vyndal jsem z tašky silný, černý kůží obalený diář.

„Ten je Ivetin“ řekla slabým a smutným hlasem. „Koupila jsem jí ho k narozeninám loni v listopadu.“

Květa diář otevřela a začala v něm listovat. Když našla tento týden, trochu se podívala. Byl tam jen jeden zápis a to právě v den vraždy. Schůzka. „Ale s kým?“ řekl jsem si v duchu. Květa se podívala na další týdny, ale nic tam nebylo. Řekl jsem Květě, že Iveta měla asi svoji vraždu naplánovanou, protože všechno

sedělo. Žádný další týden neměla nic poznamenaného. V dopise psala, že asi zemře. Bylo to vše až moc divné. Květa řekla, že se neví. Její dcera byla prý někdy moc tajnůstkářská.

„Co budeme dělat teď?“ Zeptal jsem se Květy.

„Měli bychom se porozhlédnout po okolí a někoho se zeptat, zda něco neviděl.“

Byl to dobrý nápad. Šli jsme směrem k lesu, ale nikoho jsme nenašli ani neviděli. Po hodině chůze řekla Květa, že bude lepší, když se vrátíme zpět. Cestou jsme narazili na mladého chlapíka oblečeného do trika a tepláků. Řekl, že u jezera viděl ten večer lidi, prý nějakou holku a chlapa, jak se hádají. Ta holka měla prý klobouk.

„To byla Iveta!“ vykřikl jsem, ta měla velký klobouk

„Víš, kolik lidí mohlo mít tady klobouk,“ řekla Květa trochu sarkastickým tónem.

To je pravda, řekl jsem si a zeptal jsem se chlapíka na pár otázek. Oповěděl mi docela jasně. Prý tu holku ani chlapa nikdy neviděl a bydlí v druhé vesnici jménem Mokřiny. Květa si vyndala z batohu peněženku, vytáhla z ní fotku Ivety a ukázala ji chlapíkovi.

„Jó paní, to je ta holka, která tady byla ten večer a druhý den byla mrtvá. Viděl jsem ji ještě za světla okolo páté hodiny.“

Zaradoval jsem se, že nám toto sdělil. Řekl nám, že se jmenuje Pavel, policie ho prý vyslýchala, ale nic jim neřekl, protože se bál. Zítra přijde do vesnice Krásná a poví nám více, prý toho má ještě hodně. Poděkovali jsme a odešli zpět do hotelu. Byl to dlouhý výlet a já zbytek dne pročetl. K večeri jsem si dal koprovou omáčku a brzy šel spát. Zítra bude náročný den.

Ráno jsem se vzbudil jako obvykle okolo sedmé hodiny. Bylo zataženo a vypadalo to, že bude pršet. Šel jsem na snídani. Musel jsem si dát pořádné kafe, jinak bych se asi neprobral. Na jídlo jsem neměl chuť. Šel jsem se obléct, že se projdu po městě. V tom mě ale zastavil Pavel. Byl celý vyklepaný a třásl se mu ruce. Posadili jsme se a on mi řekl, když ráno vyrazil do města Krásná, málem ho přejelo nějaké auto. To ale nebylo všechno. Přes les na mě někdo střílel. Volal jsem pomoc, ale nikdo mě neslyšel a proto jsem se schoval do dutiny stromu. Uvažoval jsem co udělat. Požádal jsem recepčního Petra o zavolání policie. Ta mě a Pavla odvezla na stanici a on jim všechno řekl, jak probíhala jeho cesta a co se všechno stalo.

„Pane a nemůžete nám ještě říct něco o smrti Ivety Pražákové?“

Pobídl jsem Pavla, aby to strážníkovi vyklopil. Řekl jim, že ty osoby byly dvě nejspíše muž a žena. Byla malé postavy, ale to je vše, co vám mohu povědět. Byla tma, to víte. Počkat. Teď mi to nějak zapadlo do hromady. Už asi vím, kdo Ivetu zavraždil. A nebyl to jeden muž či žena, ale byli to dva vrazi.

„Počkejte, jak to myslíte?“ zeptal se jeden z policistů.

„No, to vám nyní povědět nemůžu, ale přijďte ve dvě hodiny k Modrému jezeru a vše se dozvíte.“

To dopoledne jsem měl nervy z toho, jak to vše dopadne. Promýšlel jsem moje teorie a vše do sebe zapadlo. V jednu hodinu jsem vyšel k jezeru a už tam na mě čekala Květa.

„Tak jak se máte Ivane?“

„Proč jste to udělali Květo, proč?“

„Ale co myslíš, Ivane?!“

„To, že jsi ty s Ivetiným bývalým přítelem zabila Ivetu!“

„Ale, co to tady říkáš. To jsou nesmysly.“

„Žádné nesmysly, ten dopis, co jsi mi dala od Ivety, jsi psala ty. To nebylo Ivety písmo. Vyndal jsem list papíru s telefonním číslem, které mi dala Květa. To písmo souhlasí. Víím, že jsi ty a Ivetin přítel byli spojenci. Je to pravda, nebo snad ne?“

„Samozřejmě, že není, jsou to výmysly!“

„Tak jak mi vysvětlíš to, že na Pavla, toho chlapa, co jsme včera potkali, někdo střílel? Že jsi tu byla,

když Iveta zemřela. Přijela jsi den před smrtí Ivety. Ještě něco chceš vědět, už je po všem, Květo."

„Dobře, máš pravdu, ale Ivetin přítel v tom nehrál žádnou roli, byla jsem to já. Já ji zabila. Byli jsme ta-
dy sice oba, chtěla jsem, aby se usmířili. Strhla se hádka a já ji zastřelila."

V tu ránu se s brekotem sklátila k zemi. Přišli policisté a Květu odvezli. No a co víc říct. Já jsem dostal
poděkování od policistů. Květa dostala patnáct let vězení a ten Ivetin přítel dostal pět. S Pavlem se doted'
vídám. Kdyby ho nebylo, asi bych tento případ, jak se říká, nerozlouskl. Květu jsem navštívil jednou a řek-
la mi, že všeho moc lituje, ale udělala to z afektu, protože její bývalý přítel, který se jmenuje Robert, Ive-
tu moc miloval. I když se hádali. Co k tomu více dodat. Každý rok jezdím k Modrému jezeru. Vzpomínám
tam na Ivetu a jen doufám, že se má tam nahoře dobře.

Závan smrti

Mrzlo a sněžilo už tři dny za sebou. Předvánoční Praha se každý večer podobala pocukrovanému vánočnímu stromku. Všude zněly koledy, v chladném vzduchu voněly sladkosti a výlohy obchodů překypovaly barvami a jehličím.

Stranou všeho slavnostního reje, ve spleti křivolakých uliček Starého Města, uprostřed jednoho ze dvorů, se stará babizna přehrabovala v obrovské, sněhem trochu poprášené hromadě mouru, špíny a stavebního odpadu. Z domu, který zde stál od roku 1836, nyní zbyla jen pouhá čelní fasáda. Veškeré vnitřní pokoje a stěny byly zbořené bagrem a místo nich tu dnes trčela hromada polámaných trámů a rozbitých cihel.

Ze tmy průchodu se náhle vynořily dva stíny černě odětých mužů.

„Vypadni vodsud! A rychle!“ zařval větší z nich na babu lezoucí po rumišti.

Bezdomovkyně sebou trhla. Upřela vyděšený pohled na kvapem se blížící chlapy a honem chytila do ruky svůj dnešní „úlovek“ – nevelkou plechovou krabici – a pokusila se rychle jako zbitý pes zmizet kamsi do temných koutů dvora. Jenže ve spěchu uklouzla na jedné ze zasněžených cihel a bezmocně upadla na zmrzlou kamennou dlažbu. Zaskučela bolestí. Železná krabice jí vypadla z ruky.

„Už ať jsi pryč! Na stavbě nemáš co dělat!“ zařval na ni chlap znovu.

Baba našťavaně zavrčela cosi jako „jóó“. Jedním okem ale pozorovala chlapy, pomalu se zvedala a současně natahovala ruku po krabici ležící opodál.

„Řek' jsem ti, abys vypadla!“ zařval černě oděný muž. Babizna se spěšně odbelhala. Ještě na konci dvora, než definitivně zmizela na ulici, se uraženě ohlédla. To ale už její krabici držel v ruce jeden z mužů.

„Podívejme,“ řekl spokojeně, když si věc zálibně prohlížel. „Máš to zapotřebí? Hádat se s nějakou babou, co sbírá odpadky?“ zeptal se ho druhý, který ho sem se zjevnou nechutí doprovázel.

„Koukej – boursali to dneska dopoledne. Viděl jsem to, když jsem šel do kanceláře. Čerstvá demolice... v té krabici něco cinká,“ dodal ještě se zájmem a usilovně se pokoušel zrezivělý plech otevřít. Nešlo to. „Musíme probrat celou tu hromadu. Snad toho ta ženská moc neodnesla. Tady máš baterku...“

„Jsi pako!“ rozhodil rukama rozumnější muž. Baterku si ale přesto vzal. Potom škodolibě dodal: „Jsem rád, že se ti minulý týden pokazil detektor kovů. To bych...“ konec věty ale už nedořekl. Z nejtemnější části dvora se ozval rachot a odkudsi shora se hned vedle obou mužů zřítíl mohutný sněhový polštář. Hned nato se zvedl vítr, který ze sousední střechy zvedl oblak sněhového poprašku. Divoký rej vloček se vznesl přímo nad starodávný dvůr a oběma mužům se na okamžik zazdalo, že zvířený sních utvořil v černém nebi podobu zamračené stařeny, zahalené do bílého rubáše.

Najednou bylo všude ticho. Jen odkudsi ze vzdáleného rohu dvora, z černočerné temnoty, se najednou začal ozývat zvuk pomalých kroků. Ani jeden z mužů ale nikoho neviděl. Oba nehybně poslouchali, jak komusi neviditelnému, kdo byl stále blíž, křupe pod botami čerstvě napadaný sních...

*** **

Aneta se rozhodla, že letos bude slavit Vánoce na své chalupě nedaleko Zruče nad Sázavou a úplně sama. Už totiž měla dost toho nepřetržitého vyřizování tisíce a jedné věci, neustálých telefonátů a dohadování se s kolegyněmi. Rozhodla se, že alespoň o svátcích si užije klidu, ticha a samoty. Pracovala totiž v centrále jedné velké realitní firmy jako sekretářka ředitele a na nedostatek mezilidské komunikace si stěžovat nemohla. Spíš na nedostatek ticha a odpočinku.

Těsně před svátky si vzala dovolenou a naplánovala si, že na chalupu přijede už dva dny před Štědrým večerem. V klidu si tam připraví smaženého kapra s bramborovým salátem, naplno rozehřeje velký krb, ustrojí stromeček a na Štědrý den potom půjde nakrmit kachny na Sázavu. Po návratu se bude dívat na pohádky v televizi a večer si rozbalí pár dárků, které sama sobě koupila už na konci listopadu.

Aneta měla jen málo kamarádů. Celá řada známých se jí dokonce trochu bála. Jednak kvůli jejímu

uhraňčivému pohledu temně hnědých očí, jednak kvůli tomu, že mnoho kolegů vědělo, že se tato dívka zajímá o magii.

Věděli i to, že v realitce jedna ambiciózní vedoucí oddělení svedla na poradě s ředitelem na bezbrannou sekretářku několik vlastních neúspěchů. Rozezlený šéf se po pravdě nepídil a hned Anetě na půl roku odebral prémie.

Jenže s Tamarou – tak se jmenovala ona proradná Anetina kolegyně – se od té chvíle začaly dít podivné věci. Po necelých dvou týdnech od téhle zrady Tamaru opustil manžel. Zlá kolegyně byla pěknou řádku dní v alkoholovém opojení a depresi. Za necelý měsíc nato si Tamara při prohlídce nějakého velkoskladu, který měla nabídnout k prodeji, zlomila na rovné betonové podlaze kotník a musela být osm týdnů doma v neschopnosti.

Hned jak Tamara začala po této nehodě zase kulhavě chodit do práce, skočil na ni při obhlídce jedné vily vlčák ze sousedství a ošklivě ji pokousal na ruce... A v tuhle chvíli si už celá firma povídala o tom, že všechny tyto nehody nemohou být nic jiného, než Anetina pomsta. A když u toho sekretářka nebyla, začali o ní stále častěji mluvit jako o čarodějce...

„Ale co – ať si o mně říkají, co chtějí,“ vyřešila si pro sebe problém Aneta. „Některé věci člověk prostě musí hodit za hlavu,“ usmála se dívka svým vzpomínkám na práci, když krájela uvařené brambory do štedrovecerního salátu uprostřed kuchyně u ní na chalupě. Z vedlejší obývací místnosti slyšela, jak v krbu prasají polena. Za oknem začínalo zase hustě sněžit.

V tu chvíli měla varovný pocit, že její plánovaná vánoční samota se neuskuteční.

„Nesmysl, kdo by se sem vlácel zavátou a neprohrnutou polní cestou?! To odporuje zdravému rozumu,“ pomyslela si a očima zabloudila k oknu, skrze které bylo vidět na cestu vedoucí přímo od zastávky autobusu. V nastupujícím soumraku se tam rýsovala mužská postava v dlouhém černém plášti...

*** **

„Ty ses zbláznil! Kde máš auto?“ Aneta otevřela vchodové dveře do chalupy a nestačila se divit. Na prahu stál její zubař Petr Karban. Chodili spolu kdysi do stejné třídy na základní škole, jeden čas Petr dokonce projevoval o Anetu i milostný zájem, ten ale posléze ochladl, když se mu svěřila se svým hobby – magie, kouzla, čarování...

Nicméně plomby Petr Anetě spravoval už dobrých šest let, a to od první chvíle, co si zařídil soukromou ordinaci ve Vysočanech.

„Dej mi horkej čaj, jsem promrzlej na kost...“ zamrmlal zubař skrze ztuhlé rty a ještě dodal: „Auto jsem nechal v Praze. Bylo mi jasné, že bych se sem s ním kvůli sněhu vůbec nedostal... a do čaje prosím citrón!“

Aneta měla co dělat, aby se nezačala smát. Petr, kterého už od dětství všichni spolužáci považovali za hypochondra, se těsně před svátky žene skrze sílící chumelenici a mráz až do Posázaví! Buď ji neskonale miluje (což k pragmatickému Petrovi jaksi nesedí), nebo chlapec něco potřebuje. „Teď budu jen čekat, kdy to z něj vypadne,“ řekla si pro sebe sekretářka a pozorovala promrzlého kamaráda, jak schoulený v hlubokém křesle u krbu usrkává horký čaj a přes nohy má přehozenou deku.

Po několika Petrových obligátních otázkách typu: „co rodiče?“ nebo „kdy ke mně zase přijdeš na kontrolu?“ se bývalý spolužák na Anetu dlouze podíval, nadechl se a... mlčel.

„Přece jsi za mnou nepřišel v tomhle počasí jen proto, aby ses zeptal, kdy půjdu na kontrolu,“ řekla tiše Aneta a hned dodala: „Petře, máš něco na srdci... Něco, co ses mi bál i zatelefonovat. Povídej.“

„Prostě... chtěl bych se s tebou poradit. Teda – ne já, ale jeden můj známý...“

„Nelži.“

„Vlastně máš pravdu. Týká se to i mě. Mám kamaráda, jmenuje se Ctirad. Ctirad Kovář. Je úplně normální až na jednu věc – neustále touží najít nějaký poklad. S detektorem kovů už projedil půlku republiky, neunikne mu žádná demolice starého domu. Vůbec nechápu, že se mu chce prolézat ty rozbořené

haldy cihel, trámů a svinstva... Před několika dny jsme si zašli na pivo k Tygrovi. A když dopil druhý půl-litr, tak mě začal přemlouvat, abych s ním šel o pár ulic dál, že prý tam dopoledne byla demolice baráku, že tam určitě najdeme poklad, že mě k tomu potřebuje, protože moji rodiče jsou oba šperkaři a já jako jediný z jeho okolí poznám hodnotnou věc od cetky... Nemít v sobě ta dvě piva, tak jsem ho poslal někam. Ale v tu chvíli mi ho začalo bejt nějak líto. Nedávno se totiž rozvedl a hledání pokladů mu evidentně pomáhalo zapomenout na soukromý problémy. Proto jsem nakonec kývl, že s ním půjdu. Bral jsem to jako předvánoční dobrý skutek pro kamaráda. A v tom dvoře, kde byly zbytky zbořeného domu, Ctirad našel starou, železnou, zrezivělou krabici. Teda – našel... Našla ji původně nějaká bezdomovkyně. Ctirad jí to sebral a zahnal ji. Když si potom ukořistěnou krabici prohlížel, zafoukal náhle prudký vítr. Zvedl na střechách okolních domů sněhový poprašek a najednou celé to bílé oblako vířilo kolem nás a – mělo podobu stařeny zahalené do rubáše! Bílá figura s propadlými tvářemi nám pohrozila prstem a zase zmizela... Oba jsme to viděli!“

Petr Karban se vnímavě podíval na Anetu. Ne, nesměje se. Naopak – sleduje jeho vyprávění hodně pozorně.

„Potom jsme slyšeli odkudsi z temných částí dvora pomalé kroky blížící se přímo k nám,“ pokračoval zubař. „Ale nikoho jsme tam nezahledli, i když ten zvuk byl zřetelný. A slyšeli jsme ho také oba současně. Mám medicínskou fakultu, takže vím, že úplně stejnou halucinaci nemohou mít dva lidi souběžně. Najednou nás oba přepadla taková panika, že jsme rychle ze dvora utekli. Jako kluci. Krabici jsme ale vzali s sebou. U Ctirada doma jsme ji s pomocí šroubováku otevřeli. Byl v ní kovový dámský náhrdelník, do kterého bylo vsazeno osm zelených sklíček. Pokud vím, takovéhle cetky nosily na konci devatenáctého století prostitutky v Praze. Ctirad byl hrozně zklamaný... no, ani se mu nedivím.“

„Měla ta příhoda ještě nějakou dohru?“ zeptala se s vážným výrazem Aneta.

„Proto jsem za tebou přijel. Od té doby se jak Ctiradovi, tak mně zdají divný sny. Oběma se nám ve spaní zjevuje stařena v rubáši, má strašlivě bledé, propadlé tváře a varovně hrozí prstem. Ctirad se mi dokonce svěřil, že mu říkala: Vzal jsi něco, co ti nepatří. Vrať to zpět, nebo zemřeš. Já ji zase viděl na jakési dlouhé louce, všude byla mlha, do tváře jsem neviděl, tušil jsem jen její matné obrysy, ale naprosto zřetelně jsem viděl její varovně zdvižený ukazovák...“

„Tobě ten přízrak taky ve snu něco vzkázal?“ zeptala se Aneta.

„Ano... Říkala mi – vrať, co ti nepatří... Jenže krabici s cetkami má u sebe pořád Ctirad. Radil jsem mu, aby oba ty krámy vyhodil. Neposlechl mě,“ postěžoval si Petr.

„Jenom vyhodit do popelnice – to už by asi nepomohlo,“ řekla po chvílce mlčení zadumaná Aneta.

Petr se na Anetu prosebně zadíval: „A tušíš co dělat? Víš dobře, že na kletby nevěřím. Teď jsem se ale začal bát. Ne o Ctirada – o sebe...“

*** **

Aneta nechala Petra, aby se hřál u krbu a sama šla připravit večeři. Když na pánvi smažila maso, najednou viděla před sebou strašlivý výjev – mrtvé tělo neznámého muže ležící ve sněhu. Kolem plno krve a hned vedle nekonečné, do dále směřující železniční koleje. Až ji zamrazilo.

Položila maso na talíře a šla do obýváku. Petr v křesle zatím usnul. Dotkla se jeho ramene: „Haló, pane doktore, je prostřeno.“

Petr sebou trhnul: „Jé, promiň, jsem hrozný. Úplně jsem ti zapomněl dát dárky.“ Petr spěchal do před-síně, kde z tašky vytáhl dámský parfém od Calvina Kleina, velkou bonboniéru a lahev čokoládového likéru.

V průběhu společné večeře se Aneta zeptala: „Máš tušení, kde je teď tvůj kamarád? Ten Ctirad?“

„No – rozvedl se, takže jel slavit svátky ke své matce...“ „Kde bydlí jeho matka?“

„V Třebušicích. Je to severozápadně od Prahy. Proč?“ Anetu zamrazilo. Pro jistotu se ale zeptala: „Jel autem?“ „Ne, vlakem,“ odpověděl Petr a s údivem se díval na Anetu, proč takhle vyzvídá.

„Musíš mu hned zavolat,“ rozhodla Aneta.

„Koukej – ty se zajímáš o chlapa, kterýho jsi v životě neviděla, zatímco já tady...“

„Zavolej mu!“ přerušila Aneta Petrovy kňouravé protesty. Zubař obrátil oči v sloup, vzdychl a šel do předsíně, aby z kapsy svého kabátu vylovil mobil.

Když se vrátil zpět k prostřenému stolu, zachmuřeně se podíval na Anetu a našťavaně se přeptal: „Proč mu mám volat? Co se děje?!“

„Petře, měli bychom se jen přesvědčit, jestli je Ctirad v pořádku, nic jiného,“ pronesla Aneta jemně s nevinným výrazem ve tváři.

„Tak dobře,“ zareagoval odevzdaně zubař a vytočil číslo. Po třetím zazvonění kdosi přijal hovor, ale nic neřekl. V telefonu bylo ticho.

„Ctirade, jsi tam?“ zeptal se Petr mlčícího mobilu.

„Tady policie České republiky, oddělení násilných trestných činů, kapitán Weber,“ ozvalo se ve sluchátku.

„Promiňte... hledám... chci mluvit... se Ctiradem Kovářem...“ pronesl sevřeným hrdlem Petr.

„Je mrtvý,“ zněla odpověď. „Jeho tělo našli železniční dělníci u tratě dnes odpoledne na náspu...“

*** **

Události dostaly rychlý spád. Kapitán Weber požádal Petra, aby zajel do Prahy a identifikoval tělo mrtvého přítele. Aneta trvala na tom, že pojede s ním. Oba se proto hned následujícího rána, den před Štědrým dnem, vypravili do stověžaté, kde Petr v policejní márnici potvrdil, že se opravdu jedná o třicetiletého Ctirada Kováře, trvalým pobytem Praha – Karlín. Mrtvý měl na hlavě obrovskou ránu. Příčina smrti – krvácení do mozku...

Petra si policisté potom pozvali do kanceláře. Vyptávali se ho, jestli Ctirad neměl nějaké nepřátele. Kapitán Weber měl totiž podezření, že Ctirada Kováře mohl někdo udeřit do hlavy v poloprázdném rychlíku a mrtvolu potom vyhodit z vlaku. „O žádných lidech, co ho nesnášeli, nevím. Hádal se jen se svou ženou, s níž se nedávno rozvedl.“

„Ta má alibi,“ odpověděl Weber. „Byla teď tři dny na návštěvě u příbuzných, v Německu.“

*** **

Při cestě od policistů zatáhla Aneta svého kamaráda do obchůdku s esoterickými amulety a talismany. Dlouho cosi hledala mezi regály v části, která byla vyhrazená figurkám exotických bůžků. Po prozkoumání všech koutů obchodu konečně s vítězoslavným výrazem a rozzářenýma očima objevila na konci jedné zaprášené policičky měděnou figurku se psí tváří, šupinatým lidským tělem, ptačími drápy na nohách a dvěma obrovskými orlími křídly na zádech.

Aneta se otočila k Petrovi a radostně pronesla: „Pazúzu!“ „Co to meleš?“ opáčil Petr.

„Pazúzu, to je legendární bůh z Mezopotámie,“ vysvětlila Aneta trpělivě a dodala: „Chrání před zlými silami. Když ho máš u sebe, nikdo se k tvému domu se zlou myšlenkou ani nepřiblíží. Jediný dokáže zahnat jakéhokoli démona, protože je jejich králem. Žehná domu hostitele a předem zničí cokoli, co by ti chtělo ublížit,“ dodala ještě Aneta a už u pokladny platila za tuto zvláštní měděnou figurku.

Potom ji slavnostně předala Petrovi se slovy: „Je tvůj. Teď už se nemáš čeho bát.“

Petr s udiveným výrazem ve tváři převzal zabalenou figurku a potom jen hlesl: „Ty jsi vážně cvok.“

*** **

Přestalo sněžit a vysvitlo jasné zimní slunce. Petr nabídl Anetě, že ji autem odveze zpět na chalupu. Žena ráda souhlasila. Čekat dvě hodiny na autobusovém nádraží se jí nechtělo.

Na chalupě vypadalo vše jako dříve. Nicméně už když po příjezdu přicházeli ke dveřím, měla Aneta prapodivně varovný pocit. Vůbec netušila, odkud se vzal. Proč je tu najednou neznámá negativní energie?

Varovný neklid?

Petr se ještě v autě nabídl, že Anetě spraví nefunkční elektrické svíčky na vánočním stromku, po cestě už dokonce koupil tři náhradní barevné žárovky. Dodal, že když Aneta bude chtít, že jí stromek i ozdobí.

Aneta byla ráda, protože krabice s vánočními ozdobami se nacházela hluboko ve sklepě, až v nejzazším koutě, kam nerada chodila.

*** **

Když byl stromeček hotový a Petr ho na zkoušku rozsvítil, přinesla Aneta z kuchyně hotovou večeři. Při jídle se jako by mimochodem zeptala: „A proč se vlastně nechtěl tvůj přítel vzdát té nalezené cetky?“

Petr se zamyslel: „Někde se dočetl, že v onom starém domě, kterého se demolice týkala, prý na konci 19. století žila služka pracující u bohaté rodiny továrníka Ringhoferů... Jednoho dne se fabrikantově ženě ztratily tři smaragdy dovezené z Kolumbie. Smaragdy chtěla dát paní Ringhoferová klenotníkovi k úpravám a plánovala, že je nechá zasadit do náramku nebo náhrdelníku. Jenže vzácné kameny se jedné noci ztratily. Vyšetřovala to dokonce i tehdejší policie. Všechny nitky vedly ke zmíněné služce. Ta však neustále tvrdila, že nic neukradla a smaragdy se ani po dlouhém a usilovném pátrání nikde nikomu nepodařilo objevit. Jenže chudák služka měla v té bohaté rodině najednou cejch zlodějky. U Ringhoferů se k ní začali chovat hnusně. Řečeno dnešním jazykem, šikanovali jí. Tohle peklo vydržela jen krátce. Po pár měsících od ztráty smaragdů dala výpověď, ale vůbec nemohla sehnat jinou práci. Nakonec zemřela v naprosté bídě, snad někdy ve 20. letech minulého století právě v tom domě, který nyní rozboural bagr. Sousedé si údajně špitáli, že prý smaragdy služka opravdu ukradla a že jsou ukryty v nějaké důmyslné skrýši v tom domě. A protože Ctirad historku znal, byl posedlý myšlenkou, že právě tady konečně najde svůj vytoužený poklad. A našel cetky od nějaké prostitutky... a taky smrt,“ dodal smutně Petr, vzdychl, poděkoval za večeři, rozloučil se s Anetou, nasedl do auta a odjel slavit Vánoce k jakýmsi příbuzným.

Aneta dlouho pozorovala jeho auto pomalu mizející v dálce na napůl zaváté polní cestě. Když se vrátila zpět dovnitř k rozehřátému krbu a natahovala se pro dálkové ovládání k televizoru, její pohled náhodou zabloudil na policičku nad krbem. V polotmě uviděla rýsující se obrysy bůžka Pazúzu. Bezmocně vzdychla: „Ten Petr je ale truhlík! Zapomněl na můj dárek!“

*** **

Aneta prožila nejklidnější Vánoce svého života. Když těsně po svátcích zapínala monitor svého počítače u sebe v kanceláři a probírala se množstvím emailů, najednou narazila na zprávu z adresy MUDr.Petr.Karban@zubniordinace.cz. „Copak? Petřík se rozhodl, že mě pozve na kontrolu?“ zasmála se Aneta a zprávu otevřela. Hned nato ji ale po zádech přeběhl mráz. V mailu stálo:

„Vážení pacienti, z důvodu náhlého a tragického úmrtí MUDr. Karbana jsou všechna zubní vyšetření na konci prosince a v měsíci lednu zrušeny. Do dvou týdnů budete mailem informováni, který z lékařů si Vás převezme. Sylva Nováčková, zdravotní sestra, zubní ordinace MUDr. Petra Karbana.“

V Anetě by se krve nedořezal! Co se stalo?! Honem, v kabelce má přece ještě vizitku od kapitána Webera z kriminálky, který Petra před svátky vyzval k identifikaci Ctirada. Bleskurychlé vymačkání čísla na detektivův mobil. Kriminalista se ozývá hned po prvním zazvonění: „Weber, oddělení násilných trestných činů...“

Jeho vyprávění poslouchá Aneta jako ve snách. Pár minut poté, co od ní Petr 23. prosince odjel, dostal na úzké silnici před Světlou nad Sázavou smyk, jeho auto se roztočilo a v levotočivé zatáčce vjelo přímo pod protijedoucí sypač. „Doktor Karban zemřel na místě nehody. Pod vlivem alkoholu nebyl,“ dodal ještě kapitán. Aneta položila telefon. Tak proto ta podivná předtucha, ve chvíli, když ji Petr přivezl z Prahy zpět na chalupu. Byl to závan blížící se smrti?

*** **

Hned první víkend po svátku Tří králů se Aneta zase vypravila na chalupu. Uklidila veškerou vánoční výzdobu a začala odstrojovat stromeček. Kam ten Petr dal tu velkou krabici na vánoční ozdoby? Že by ji

odnesl zpět do sklepa? Ano, tady je, v nejtemnějším a nejvzdálenějším koutu. Honem s ní do obýváku, ke stromku.

Aneta pomalu sundává pestré figurky, jehličí jí padá do rukávů... Ozdoby skládá do krabice, dřevěné sem, skleněné na opačnou stranu... Ale, vždyť krabice není prázdná! Co se to tam válí na dně? Zrezivělá plechová krabička? Kde se tu vzala? Takovou v životě neměla...

Pokouší se jí otevřít. Jde do kuchyně pro nožík. Cvak! Rezavé víko odskočilo. Na dně leží náhrdelník. Do speciálních železných otvorů jsou vsazena tmavě zelená sklíčka. Je jich osm... Ovšem tři z nich jsou těžší než ostatní, matnější, tmavší, jsou trochu jinak broušené...

Aneta si jde pro lupu. Tyhle tři kusy – ba ne, to nejsou pouhá sklíčka... Nehtem zkusmo přejede po povrchu. Najednou vidí, že kameny jsou pokryty tenkou vrstvou vosku, aby vypadaly matně, jako staré sklo...

„Říkáte, že dědictví? Vážená slečno, ten, kdo vám tohle odkázal, ten vás měl hodně rád. Je tady pět sklíček. Naprosto bezcenných. Ale tyhle tři – to jsou smaragdy. Velice vzácné, patrně z jižní Ameriky. Kvalitně broušené. Za jeden bych vám mohl dát... devadesát tisíc. Co vy na to?“ Klenotník v obchodě v Rytířské ulici chtivě čeká na Anetin souhlas. Na očích má napsáno, že by udělal nejvýnosnější obchod svého života.

„Ještě... nevím. Rozmyslím si to, promiňte, co jsem dlužná za odhad? Nic, tak děkuju a na shledanou...“ vykoktá Aneta. Vychází z klenotnického krámků jako ve snách. Točí se jí hlava. Ten člověk jí nabízí 270 000 korun! Hotově a hned. V tom případě mají tři smaragdy ve skutečnosti alespoň dvojnásobnou hodnotu! Je dost možné, že má teď v kabelce půl milionu! Tohle si musí promyslet. Zajde si na kávu. Třeba tady...

Sotva jí číšník přinesl espresso, Aneta najednou s jistotou ví, jak to přesně bylo. Jako kdyby jí kdosi všemocný shůry poslal SMS.

Služce se podařilo ukradené smaragdy geniálně zamaskovat vedle sklíček v náhrdelníku, který vypadal jako běžná cetka za pár halířů. Petr je z rodiny klenotníků, neomylně poznal, že Ctiradův úlovek je dobře ukrytý poklad. Nabídl se mu, že ho doprovodí k matce, počkal si, až budou ve vlakovém kupé sami, nebo si ho vyčíhal někde na prázdné chodbičce. Tak či onak, uhodil Ctirada něčím těžkým po hlavě, omráčil ho. Bezvládné Ctiradovo tělo potom za jízdy shodil v plné rychlosti z vagonu. Ze Ctiradovy brašny ukradl krabici se třemi důmyslně ukrytými smaragdy a hned jel k ní, k Anetě. Chtěl se pokladu na čas zbavit. Nevěděl, kdo všechno o náhrdelníku ví. Nevěděl, jestli ho policie nebude hledat. Na chalupě u Anety náhoda Petrovi přihrála krabici od vánočních ozdob. Rozhodl se, že do ní cennou kořist uschová, dokud vše neutichne. Těsně po Novém roce pod nějakou záminkou navštíví Anetu znova a smaragdy si vyzvedne a zpeněží. Jenže Petr nepočítal s tím, že na úzké a částečně zledovatělé silnici dostane jeho auto smyk...

Teď už Aneta věděla, odkud se vzala intenzivní negativní energie, kterou vnímala, když ji Petr přivezl na chalupu. Přivezl ji vrah! Bůžek Pazúzu ji takto varoval.

Aneta zalovila v kabelce, vyndala z ní mobil, vytočila číslo policejního kapitána Webera. Když se ohlásil, řekla jen: „Mám pro vás nové informace v případě smrti Ctirada Kováře. Mohu se u vás zastavit?“

Vojtěch je duchem u Darji, ne a ne se od ní odpoutat. Zabloudila? Utekla? Mučivé myšlenky na ženu ho svazují i v okamžiku, kdy za ním přichází sestra Irena a provádí domácí vizitu.

„Sestřičko...“

„To víš, mám o tebe starost.“ Irena chodí Vojtěcha kontrolovat, aby neudělal nějakou hloupost. A také mu chce pomoci. Prý jeho mozek kyne scestnými myšlenkami. Jak se jich zbavit, jak je přechytračit?

Za tu dobu sestřička trochu povadla. Jako on. Povadly jí tváře, prsa, zadek zhruškovatěl. Leccos spolu jako děti prožili, jenomže Vojtěchova paměť je natolik zavalená přítomností, že hodně věcí z dětství vytěsnil. Čas je obrousil, vzal jim vůni, vzal jim i barvu.

„Jak jsi na tom? Máš co jíst? Jsi kost a kůže,“ kropila ho starostlivými otázkami.

„Děkuju, umím si uvařit.“

Během čtrnácti dnů dorazila už potřetí. Dokonce v domku umyla i okna, na zahrádce vyplela záhony, zalila. Před tím o sebe roky nezavadili ani pohledem, od svatby s Darjou s ním málem nemluvila.

„Má žena zmizela!“

„Měl bys to nahlásit.“

„Udělám to. Co by na mně tak mohli chtít?“

„Kdy jste se naposledy pohádali, co mezi vámi bylo, jestli měla nějaké nepřátele, kteří by ji usilovali o život... Možná milence.“

„Měla své žáky, učila je vzdorovat osudu. Ale vzala si velké sousto a vyhořela. I mně říkala, že ji má přítomnost vysává, že jí kradu auru. Nikdy ji neměla dost fialovou! Jezdila také na kurzy, pak i na výcviky. Možná i s Pavlem...“

„V čem se cvičila? Jak zaset do druhého pochybnosti, jak ho znejistit a zničit?“

Vojtěcha napadlo, jestli ho přišla sestra politovat nebo pokárat, což ho ještě více čílilo, ale nakonec jí byl za to vděčný. Nemínil ovšem před Irenou o svém rozklíženém manželství hovořit. Sestřička ho kdysi před svatbou varovala. A teď? Co jí má vykládat? Že hubne, nespí, že je mu úzko a kvásek děsivých myšlenek překypěl v hlavě do obludných rozměrů?

„Psal jsi mi pod peřinou dopisy...“

„Které nikdy neodešly!“

„Ale já je četla,“ rozehrávala spikleneckým pohledem struny jejich pošetilých činů.

„Styd' se!“

Byla vůbec nějaká Darja?

Nebo šlo spíš o Irenu, o jeho milovanou sestřičku, o jednu z jejích tváří?

*

Jsi tam, Darjo? Vojtěch se obrací na svou budoucí ženu se štěstím i obavou. To už je hodně dávno, když zněly fanfáry. Zmáhá ho tíseň, plíživá, neuchopitelná. Bojí se o sebe, bojí se o ni, aby všechno dobře dopadlo, nechce zmeškat příležitost. Bojí se o naději, kterou v sobě živí. Samota je horší než železná košile, co si bude nalhávat, až s ní ji konečně odloží.

*

Hodně spolu hovoří, hlavně on. Darju zajímá všechno. Kdy se postavil na nohy, první capkové krůčky, na co si z raného dětství pamatuje... Vojtěchovi rodiče zahynuli při požáru, byly mu asi čtyři roky. Dali je s Irenou do domova. Měl k sestře blízko, těžko si dokázal život bez ní představit. Pak náhle odjela do ciziny a působila v jedné z dobročinných organizací. On vystudoval techniku, sehnal slušné místo a vydě-

lal nějaké peníze. Vztít si hypotéku na domek nebyl problém. Jenomže v domečku zavládlo osamění, které nedokázal překřičet. Pobýval tam obklopen představami, někdy jich bylo tolik, že musel otevřít okna, aby je vzal průvan. Jen poluce snů nestačily, Vojtěchovi ne.

*

Jak se seznámil s Darjou? Vyhrál v tombole na hasičském bálu potápěčský kurz a odjel s výcvikovou skupinou do Chorvatska. Pravda, topil se na něm, chytal andělíčky, ale neutopil. Darja si ho ohlíдалa. To nemohla být náhoda. Pohrával si s obrazy žen v různých podobách a s tou jednou zvlášť. Byla neskutečná a přece tady. Nikdy by ho nenapadlo, že se do ní zamiluje. Nazval si ji pro sebe ženou Bouří.

*

Zahleděn do svých představ, měl co dělat, aby se v nich neztratil... Ale proč ne, bloudit je přirozené. Vzpomínky s léty blednou, jindy přilétají jako slepí ptáci a člověka málem uklovají. Bublají, derou se z nitra, přetékají z očí. A Vojtěch píše. Možná by si měl poznámky číslovat, aby ty jeho zápisky nedopadly jako dopisy sestře Ireně. Kampak se vůbec poděly? Tyhle jsou ale určené Bouří...

*

Potápění mu nešlo. Pod hladinou se ho zmocňovala podivná tíseň, jako by si každá kapička vody ukousla z Vojtěcha část jeho já, jako by se ztratil pod ženskou sukní. Lýtka, kolena... od doteků vyhlazený klín. Kudy vede cesta z labyrintu? V jisté chvíli propadal panice, ochablé údy a mozek bez kyslíku. Trapná záležitost, chlapa zachraňuje žena. Naštěstí mu instruktor pomohl na břeh.

„Vzmuž se, chlape,“ povzbudil ho.

„Budu se mu věnovat, Pavle,“ obrátila se Darja na vedoucího skupiny a vzala si Vojtěcha do parády. Nebránil se, ani nepředstíral, že má velké sebevědomí. Když už se zmohl na nějakou vzpouru, šlo spíše o výkřiky. Teď psal. Nachýlen nad papírem, koupal se v bouři slov, v trýznivé sklizni těla.

Darja byla její součástí.

*

Žena Bouře mu tenkrát sebevědomí dávala. Čas na kastraci přijde později. Báť se nejen o ni, ale i o své intimní obrazy. Co bude, až pominou? Dorazí jiná terapeutka? Jak vnímat konejšivá slova, když cítíte napětí i v malíčku? Darjina živelná nátura dokázala na rozdíl od Vojtěcha s mořem zápasit. Nořila se odhodlaně do příboje, aby ho pokořila, aby s ním splynula. Mokrát ho napadlo, že ji to vzrušuje. Poznala vůbec, jak k ní vzhlíží?

*

„Tam dole je naše nitro, tam planou naše životy. Jen musíš umět polapit...“

„Své touhy?“

„Tu bouří, dříve než odezní. Možná se spálíš, ale s tím je třeba počítat. A teď mě přidusíš a zabiješ.“

„Takhle?“

„Tak...“ usměřila jeho ruku.

*

Zážitky s Bouří rozhodly o tom, že k ní přilnul. Vůbec mu nevadilo, že je Darja o devět roků starší, naopak. Líbily se mu zkušené ženy. Začali spolu žít. Pětkrát týdně ho vtáhla do postele s takovým zvláštním pohledem, kterému člověk neodolal a který napovídal: Představ si, že bojuješ o život.

Vojtěch prodal domek i s hypotékou. Koupili jiný v jedné enklávě nedaleko dubiny u zatopeného písničku, kde písek už dávno netěžili a kde nechali stát na pontonu uprostřed louže dožívající bagr. Připomínal zežloutlého, přestárlého aligátora, kterému čas obrousil zuby a nemá už sílu ulovit si potravu. Tam se chodila Bouře potápět.

Pro klid v duši si naplánovali několik dalších společných let. Současně Bouře navrhla, že by i nadále ráda vyjížděla s Pavlem a jeho partou k moři na kurzy potápění. Mluvila o něm jak o nějakém osudovém

spojení.

„Co naspoříme, probendíme pak spolu někde v Tichomoří. Sami,“ ujišťovala Vojtěcha. Ten měl svůj stabilní, celkem slušný plat, který dvojici finančně zabezpečil. Dohodli se i na tom, že nebudou mít děti. Život se přece dá naplnit i jinými hodnotami. „A nebude se ti stýskat?“

„Bude.“

„O to víc se na mě budeš těšit. Jenom ať k nám nechodí Irena, nemá na tebe dobrý vliv. Mé třetí oko mi napovídá, že na mě něco chystá. Můžeš mi to slíbit?“

„Pokusím se,“ přikývl horlivě, ale už předem věděl, že slib bude těžko plnit.

Přišly i manželské krize. Nějak je přestáli, i když Vojtěch na Pavla žárlit nepřestal. Podobně jako Bouře na Irenu.

Dalších deset let uteklo jako voda. Nebo jedenáct? Vlekly se i pádily. Co mohl Vojtěch od letitého svazku s Darjou chtít? Snad přátelství? Nebo pochopení, jistotu, teplo rodinného krbu? To všechno jsme měli na dosah, uvažoval Vojtěch, kdyby mě nenutila potápět se. Jistě, jistě, byly tu i jiné věci. Například Bouře každé ráno běžela k písničku a požadovala na něm, aby se s ní vykoupal. Když se jen smočil, tak ho peskovala:

„Neflákej to, kuřátko. Nechci ti nijak křivdit, ale nevidím tvou auru.“

To ho zarazilo, dosud o auře nikdy nemluvila. „Mohla ji smýt voda,“ opáčil žertem, ale to ji jen podráždilo:

„Partneři ve fungujícím vztahu musí mít dobře čitelné aury, jako každý živý tvor... jako jsme měli v týmu my.“

„Měli?“

„Hoši už nejezdí do Chorvatska, našli si místo v Karibiku. A tam bys mně se skupinou mužů jistě odjet nedovolil.... Rozešla jsem se s nimi kvůli tobě.“

„Možná rozešla, možná tě opustili.“

*

Pyrrhovo vítězství. Vojtěch začínal tušit, co ho čeká. Bouře změnila strategii, náhle a neočekávaně, jak to v bouřích bývá, a přehrála vše na manžela. On prý byl tou veličinou, která spustila její životní změnu. Možná měl ženu zarazit hned zpočátku. Její sestupy do hlubin, ať už jakýchkoli, se mu moc nelíbily, připadaly mu nejen příliš riskantní a svým způsobem i symbolické, ale vyvolávaly v něm neblahou předtuchu. A ta se také naplnila. Ale ne jako když doléváte sklenici se šampaňským a perlivý mok vám náhle zapění.

Postupně.

Během posledních let se Bouře zúčastnila několika výcvikových kurzů na Vysočině. Darjiny pokusy o spirituální přesahy do lidských vztahů přijímal rozpačitě, jako by se k její přímočaré mentalitě nehodily, ale budiž. Přijížděla domů rozkacená, byť plná nápadů.

Změna je život, hlásala a stávala se z ní žena mnoha tváří. Na vizitce se pod jejím jménem objevilo „Vztahový poradce a terapeut“. Vojtěch cítil, že v těchto chvílích je spokojená. Dokonce jí pomáhal všeset do pracovny na zeď různé certifikáty, které získala. Promenovala se doma před zrcadlem a nosila si svou auru jak značkové šaty, které výhodně nakoupila.

„Vidíš ji?“

„Nejsem senzibil.“ Královny nové šaty, dralo se mu na mysl. Neměl však sílu namítnout, že nic nevidí, ostatně Bouře byla krásná i nahá.

„Měl by ses víc otužovat, sportovat, být k sobě a ke světu vstřícnější.“ Svým způsobem měla pravdu. Zajímaly ho propočty mostních oblouků, klenutí chrámů, statika domů, jejich základy a co to s nimi udělá, když je zaplaví velká voda nebo propálí oko orkánu. „Aura je vlastně takový energetický plášť, který se

skládá ze tří vrstev. Pokud je energie blokována, může nastolit zoufalé mezilidské vztahy. Ale to ty víš.“

„Jako třeba u nás?“

„Necítíš nic?“

„Nic.“

„Jak dlouho spolu žijeme?“

„Dlouho, celou věčnost.“

*

Darja si od jisté doby auru až chorobně hlídala, a když usoudila, že ji má slabou, Vojtěch to hned na jejím chování poznal. Znervózněla. Hned jihla, hned se durdila.

„Ty mně kradeš mou úrodu. A klienti mě vysávají taky, nemám zase až tolik lásky v rezervě...“

„Nepřeháněj!“ brzdil ji.

„Bojí se, mají strach. I ty ho máš!“ Při takové rozpravě plné kvílivých výčitek obvykle seděla na lávce u písničku, cachtala si nohy a světlé chloupky na lýtkách se jí ježily. Měl chuť k ní přiskočit, strčit ji do vody a podržet hlavu pod hladinou, jako to ona občas dělávala jemu. Hrůzná představa. Někdy doplávala až k bagru, vylezla na ponton a mluvila... nikdo nevěděl s kým: „To není legrace naslouchat lidem, nořit se s nimi na dno lidské duše, a pak je zachraňovat.“

Kéž by tak naslouchala Vojtěchovi. Kde dělal chybu, že se mu Bouře víc a víc vzdalovala? Nevěřil jí, měl dojem, že všechno předstírá. Jenom ty úděsné rituály! Ráno se hroutil pod studenou sprchou, to se ještě dalo přežít, ale po příchodu z práce mu naordinovala jízdu na kole a náročný sportovní program. Závodili, kdo bude první na skále u hradu.

Uvědomil si, že závodění s ním přináší Darje jakési náhradní uspokojení. Zpočátku to byla legrace. Párkrát mu spadl řetěz, Bouři zase vběhla do cesty slepice a jednou se po ní ohnal i houser. Pokaždé, když dorazili nahoru, přišla na přetřes aura.

„Jak se cítíš, kuřátko?“

„Jde to.“

„Víš, že do tebe vidím.“

„Záříš zelinkavě... trochu žlutě. A to tvé třetí oko...“ vymýšlel si.

„Ničemu nerozumíš! Nemůžeš ho vidět!“

Pokud Vojtěch prohrával, cítila se skvěle. Čas od času ochutnal vítězství i on, to ho pak v posteli kastrovala.

„Někdy člověk selže, to není nic nenormálního. Nechceš si o tom pohovořit, drahoušku?“ chlácholila ho.

„Já neselhal!“

„Řekl jsi ze spaní Ireno!“

„A ty jsi volala Pavle, Pavle!“

„Musíš se víc otevřít, miláčku. Otevřít! Potom i naše komunikační kanály budou propustnější a doputuje k tobě víc energie,“ štěbetala. „Ta ti, bohužel, schází.“

Ano, energie mu scházela.

*

Něco na tom bylo. Restart do života, když je po sklizni? Pomíjivost chvíle a úbytek energie nezastavíš, mnohé se dalo očekávat. Darjiny odjezdy na různé výcvikové kurzy přicházely jak přehánky. Tu zamířila na asertivitu, jindy na zdravou výživu nebo na orientální diagnostiku. Došlo to tak daleko, že se těšil, až bude sám. Scestné nápady ho uklidňovaly. Bloumaje kolem písničku, nejednou snil, jak tu zasmrádlou kaluž vypustit. Byla by to Vojtěchova pomsta, jeho zadostiučinění. Co by se stalo? Květina, kterou nezaléváš, uhne...

Darjiny nenadálé návraty ze spanilých jízd narůstaly.

„Nad čím přemýšlíš? Že jsem ti byla nevěrná?“ pokoušela ho. Nepřestávala ani u šálku kávy, do které přilívala jed své jízlivosti. Pak vyhládle utrousila: „Musím se ti s něčím svěřit. Poprvé jsem měla na kurzu orgasmus, šnůru orgasmů.“

„Žes mi kousek z ní nepřivezla,“ popíchl ji. Hodila po něm cukřenkou.

„Ale něco přece. Hádej!“ chtěla znovu zapříst řeč, aby si vychutnala jeho rozpaky. Pak se k němu přivinula. „Nebudeš hádat? Ty ty ty... Ty moje kuřátko... Přivezla jsem adrenalinový dezert!“ bouřila a hned začala líčit, jak se na kurzu vaření setkala s klientkou, která se věnovala s úspěchem regresní terapii. Právě tohle by mohla být ta správná cesta pro spokojený život. Umožnit lidem, aby sestoupili do nejhlubších pater své duše a nahlédli, co se tam nachází. Sedlina činů, které chceme utajit i před sebou samými, protože s nimi nedokážeme žít... „Je třeba se jich zbavit.“

„A chtějí to lidi vůbec vědět?“ zapochyboval.

„Soudíš podle sebe? Nebo podle sestřičky? Ještě jsi nedozrál k činu... Zdá se, že jsme opravdu každý jiný. Možná to bude nějak souviset s tím, proč já se tak ráda potápím a ty ne. Budiž, názor můžeš mít, ale auru mi neber. Nebo tě...“ napodobila s chutí ten pohyb, kdy ras zakrouť kuřátko krkem.

Přeháněla. Nakonec se tomu zasmáli. Ten den se vydali na horu procházkou a ani nevadilo, že hlavní brána hradu už byla zavřená. Jako vždy šla Bouře před ním, ostatně vedle sebe by se na stezku stejně nevešli. Mapovali skálu pod hradbami svými krůčky a úkosem sledovali město ponořené do nížiny. Postřehl, že Darjina aura na pěšině plné rizik o poznání víc ožívá.

„Nemáš strach?“

„Trochu,“ připustil. Tma Vojtěchovi nevadila, teď však stačil jeden chybný úkrok a zřítel by se dolů pod skálu.

„Ještě ten čas nepřišel,“ řekla s pohledem zasněným do hlubiny.

Neodpověděl. Vykročil po pěšině dál, zatímco ona zůstala chvíli stát.

*

Bouře opravdu začala pracovat na své nové kariéře. To nebylo nic pro Vojtěcha, zejména když ho požádala, aby jí pomáhal roznášet letáčky s inzercí o tom, že dokáže provázet klienty v těch nejtěžších zákrutách jejich bytí. Pár zoufalců se u ní objednalo.

„Pochybuješ snad o mě? Nějak se žít musím, abys mi to pořád nevyčítal,“ odvětila podrážděně a on věděl, že až se ženě jeho pochybnosti rozleží v hlavě, slízne to. Nějakou dobu ho nechala na pokoji, soustředěna na svou práci. Čas od času mu dokonce vyprávěla historky, které se dozvídala od klientů. Přitom se mračila. Nerad ty řeči poslouchal, někdy se její sdělení protáhla do pozdních hodin a on při nich usínal, což ji pochopitelně uráželo. To ji radši doprovázel na horu nebo k písničku.

„Vypadáš unaveně, měla by sis odpočinout.“

„Jsou to jen lidé,“ prohodila od věci, jako by chtěla přesvědčit sama sebe, že jde správnou cestou. „A když se něco nepovede, vyhrožují, že mě zničí. Kadeřábková na mně chce zpátky peníze, které jsem vybrala na zálohy, Rosolová chytila od ováda borelii, Holeček zase nedojel na kurz, na který se přihlásil. Co mně je po tom, že si zlomil nohu,“ bědovala a pak na Vojtěcha u písničky naléhala, aby jí řekl, kde udělala chybu.

„Těžko říct. Nenapadlo tě, že je tak trochu zneužíváš, že jim podsouváš věci, které vidí jen to tvé oko. Přijde čas, kdy tě opravdu někdo chytí pod krkem.“

„Ale ty to nebudeš,“ řekla sebejistě.

„Měla jsi na mě být víc tvrdá,“ provokoval a ona spokojeně přikývla.

*

Utekly další roky a Vojtěch sbíral odvahu, aby se Bouři postavil. Zkoušel to všelijak, párkrát se dokon-

ce poprali. V předvečer konfliktu ho o půlnoci probudila a hučela do něho stesky o nespravedlivém světě, v němž jí každý hází klacky pod nohy. Ve dvě v noci ji vystrnadil z pokoje a kliku zevnitř zašprajcoval židlí, protože mu vzala klíč. Jenže Darja byla bojovnice a hned ráno mu vše vrátila. Když se vracel z koupelny pro oblečení, zamkla ho v pokoji. Pokusil se vyskočit z okna, což se mu sice podařilo, vzápětí však přistála na něm a rozhodně ho nešetřila. Ač naštvaný, něco mu říkalo, že by se měl vzdát, aby jí neublížil. Povalila ho na lopatky a sedla si rozkročmo na něj. Uvědomil si, jak mu buší srdce, do očí jim namísto touhy vklouzla nenávist. V té chvíli ho napadlo, jestli by uměl Darju zabít. Bliklo mu hlavou, že ano.

„Takhle jsme se kdysi milovali,“ odstrčil ji a ona na to nic neřekla.

Bez jediného slova pak odkulhal do práce.

*

Ještě týž den sepsal následující sdělení. Nešlo o prosby ani o vyhrůžky, ale Vojtěch chtěl zrekapitulovat nešťastný konec letitého vztahu, který měl málem průběh jak antické drama, a naznačit Bouři, že pokoušet se dál spolu žít by byl naprostý nesmysl.

Darjo, má ženo, napsal pateticky, i když se ti to nebude líbit, došel jsem k závěru, že naše manželství je už delší dobu rozvrácené. Na mé volání po změně neslyšíš a já už se nedokážu přetvařovat. Ani nechci.

Jsou chvíle, kdy vzpomínám, jak jsme se seznámili. Tvá bouře někam vyvanula, vzpomínky stále více slábnou. Přehlušila je naše nedorozumění a konflikty. Nemíjíme se, my do sebe narážíme. Trháme ze sebe ovoce, které nemělo šanci dozrát. Někdy mám pocit, že jsme si přímo nebezpeční. Je mi to hodně líto, byla jsi mi velkou oporou. Je konec. Konec!

*

„Zbabělče! Tys to dal přečíst Ireně? Sklízí, co nezasela!“ vykřikla Darja, když jí předal list papíru, na nějž sepsal své připomínky.

„Chci se rozejít v dobrém. Můžeme si o tom ještě popovídat.“

„Na to ani nepomysli,“ zastoupila mu cestu a po krátké odmlce nakousla další větu: „Leda... Leda že bychom si zahráli na kuřátko.“

„Na kuře?“

„Jsi dávno mrtvý, ty můj rytíři,“ pohládila ho po tváři a teprve pak ukročila stranou.

*

Po bouřce přišly klidnější dny. Vojtěch měl pocit, že Darja konečně uvažuje o tom, co se jí pokoušel vzkázat. Sice před ním třískla talířem ze svatební soupravy, ale pak dlouho usedavě plakala. To už nebyla žena Bouře, ale Darja, jak ji viděl poprvé. Ublížil jí snad, spletl se v ní? Nebo ji změnil ty pohoršující se anonymy, které ji přirovnávaly k fúrii?

Nesnášel domácnost beze slov, ticho výčitek, které střídal refrén lamentací. Pak za ním přece jen přišla.

„Přemýšlela jsem o tom, cos mi napsal,“ prohodila jedno víkendové ráno, kdy posnídali pod pergolou v přírodě. Darja upekla Vojtěchovi švestkový koláč a k tomu nabídla kakao. Léto už pomalu končilo, na stromech se začínaly zabarvovat listy. Javory červenaly, břízy žloutly.

„Já vím, někdy jsem na tebe nepříjemná, ale ty mě zase provokuješ. Myslela jsem, že bychom to ještě mohli zkusit, naposledy. Možná ze sebe trochu lásky dostaneme. Existuje taková praktická pomůcka, kterou zakončuji své kursy. Proč běhat po řeřavých uhlících...?“

„Žádný bagr na písničku podplouvat nebudu!“ nenechal ji dopovědět.

„Měla jsem na mysli tu hru na kuře. Ač trochu přízemní, připomíná mi ruskou ruletu. Nepotřebujeme ani vodu, ani písničky, jen trochu odhodlání a odvahy,“ usmála se jako v dobách, kdy spolu začínali chodit. „Pamatuješ, jak jsme se toulali na skaliskách pod hradbami? Kámen se drolil, úlomky padaly dolů a my se líbali. Cítili jsme se tak bezpeční...“ zachvěla se jí vzrušením víčka.

„A o co ti jde?“

„Ty nemiluješ ani sám sebe,“ rozdmýchávala v něm oharky vášní. „Myslím, že stále v sobě něco nosíš, nějakou zášť, která tě vysává. Možná ji ani neumíš pojmenovat... Co sestra Irena? Tak zvláště na tobě visí, ani se neprovdala. To kvůli tobě, kuřátko?“

„Jsi nechutná.“

„Nezažil jsi s ní jako dítě nějaké trauma? Ta by se mi asi nevyhnula, že?“

„Tohle sem netahej!“

„Pomůžu ti,“ nabízela se mu poněkud neurčitě. „Znáš mě, stačí říct.“ Právě, právě že ji znal. Znal Darju jako jarní poupě, voňavou naději, jako mořskou bouři, znal ji jako černou díru, do níž se z bortí půlka vesmíru. „Zkus se s ní poradit.“

„Už jsem se rozhodl. Jsme každý jiný,“ řekl odhodlaně Vojtěch.

Darje se zalesklo v očích, neodpověděla, jako obvykle mu zastoupila cestu, a když před ní zastavil, přiložila mu své studené rty na tvář.

To hadí uštknutí už skoro nevnímal.

*

Irena se objevila až po týdnu, přišla po práci v podvečer. Přinesla mu švestkové knedlíky a tvaroh na strouhání. Věděla, jak je má Vojtěch rád. Doma ale bratra nezastihla, trochu poklidila, dala nádobí do myčky, pustila vrtošivou pračku a pak ještě čekala, až se prádlo vypere, aby ho mohla pověsit.

Teprve když byla se vším hotova, vydala se k písničku. Hnala ji tam intuice. Psi v sousedství na ni neštěkali, cítili, jakou lidskou tíhu s sebou nese. Písničky jí připomínal vševědoucí oko, to třetí, které měla Darja nějak spojené s aurou a s energetickými zónami. Proto viděla ve tmě, proto viděla i v hloubkách kdesi na dně moří...

Vojtěcha našla na známém místě, nebylo těžké ho objevit, protože na břehu už posedával téměř sám, snad až na pár výrostků, kteří opouštěli útočiště bagru a plavali ke břehu. Irena si povolila blůzku a chvíli mlčky za bratrem postála. Snažila se uhodnout, kde bloudí myšlenkami. Kde jinde než u Darji. Vojtěch si všiml sestry až v okamžiku, kdy si přisedla.

„Není to tak dávno, co jsme se tu s Darjou koupali. Nutila mě plavat pod vodou, chtěla, abych se potápěl...“ Irena neslyšela, jen suše zmínila, že mu přinesla večeri, vyprala prádlo a narovнала nádobí do myčky. „A když jsem zvedl hlavu nad hladinu, abych se nadechl, přišlápla mě ji nohou. Málem jsem se utopil...“ ukotvil oči u ocelového obra.

„Nechci, abys o ní pořád mluvil,“ drtila mezi zuby stvol trávy.

Vojtěch se odmlčel, mrzoutský výraz sestry nevěstil nic dobrého. Co ty dvě ženské proti sobě měly? Irena byla jeho druhá máma, tu její protektivní ruku cítil někdy víc, než bylo zdravo. Darju znal víc jak desítku let, a to není zase tak krátká doba. Přesto jí moc nerozuměl. Pamatoval i pěkné chvíle, jenže k životu to nebylo. Ta její aura! On přece nepopíral, že existuje, prostě ji jen neviděl. Měl lhát, měl lhát své ženě?

„Tvrdila, že rozpozná v lidech to, co jiní uvidět nemohou,“ poznamenal váhavě.

„Šla jako šelma po kořisti!“ zahřmělo Ireně v očích. Proud slov se z ní valil jako křik letní bouřky. „Darja tě chtěla zachraňovat, ale zachraňovala především sebe. Uvolni se, otevři se druhým, zapomněl sis zapnout poklopec!“

„Neměla tě ráda...“ objal sestru kolem ramen.

„Navrhla mi tu hru na kuřátko.“

„Pořád mě testovala. Když jsem nechtěl do hloubek, vytáhla mě na skaliska. Stačí zvednout ruce a můžeme trhat hvězdy, dosáhneš na ně?“

„Měla jsem o tebe strach,“ oznámila mu znenadání příkře Irena. „Myslela si, že umí čarovat.“

„A neuměla?“ zeptal se spíš sám sebe, protože cítil, že mu sestra chce něco nepříjemného sdělit. Chvilí mlčeli. Dívali se na vodu, očima sjížděli tichou hladinu, ze které občas vyskočila ryba lapající po kyslíku.

Nebo že by se štika vydala na lov?

„Policie po ní stále pátrá. Budou tě znovu vyslýchat. Musíme se nějak domluvit.“

„Svým způsobem jsem k ní vzhlížel...“

„Takové neposedné kuřátko se snadno zaběhne. Těžko ji budou hledat.“

„Mohl to být přece kdokoli z té jejich skupiny, všechny je vystřídala, ale Pavla, Pavla opravdu milovala.“

„Když ji opustil, vrhla se na tebe.“

„Jde to vůbec... Opustit svou lásku?“ posteskla si Irena.

„Copak já vím?“ vyhrkl Vojtěch, shodil ze sebe svršky a nahý se ponořil do vody. Byla tak příjemně chladivá. Pak pomalými tempy zamířil k žlutému bagru, který mu čím dál víc připomínal unaveného, osamělého krokodýla. Něčím ho k sobě přitahoval. Vzápětí pochopil, svým vyhládlým pohledem.

Ještě to nikdy neudělal, ale tentokrát se ho rozhodl podplavat. Cítil se najednou svobodnější a volný. Když se vynořil na druhé straně ocelového obra, uvědomil si, že v onom bouřném záblesku mezi životem a smrtí cosi zahlédl. Možná to bylo tělo jeho ženy, které kdysi tak obdivoval a po té i nenáviděl.